

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

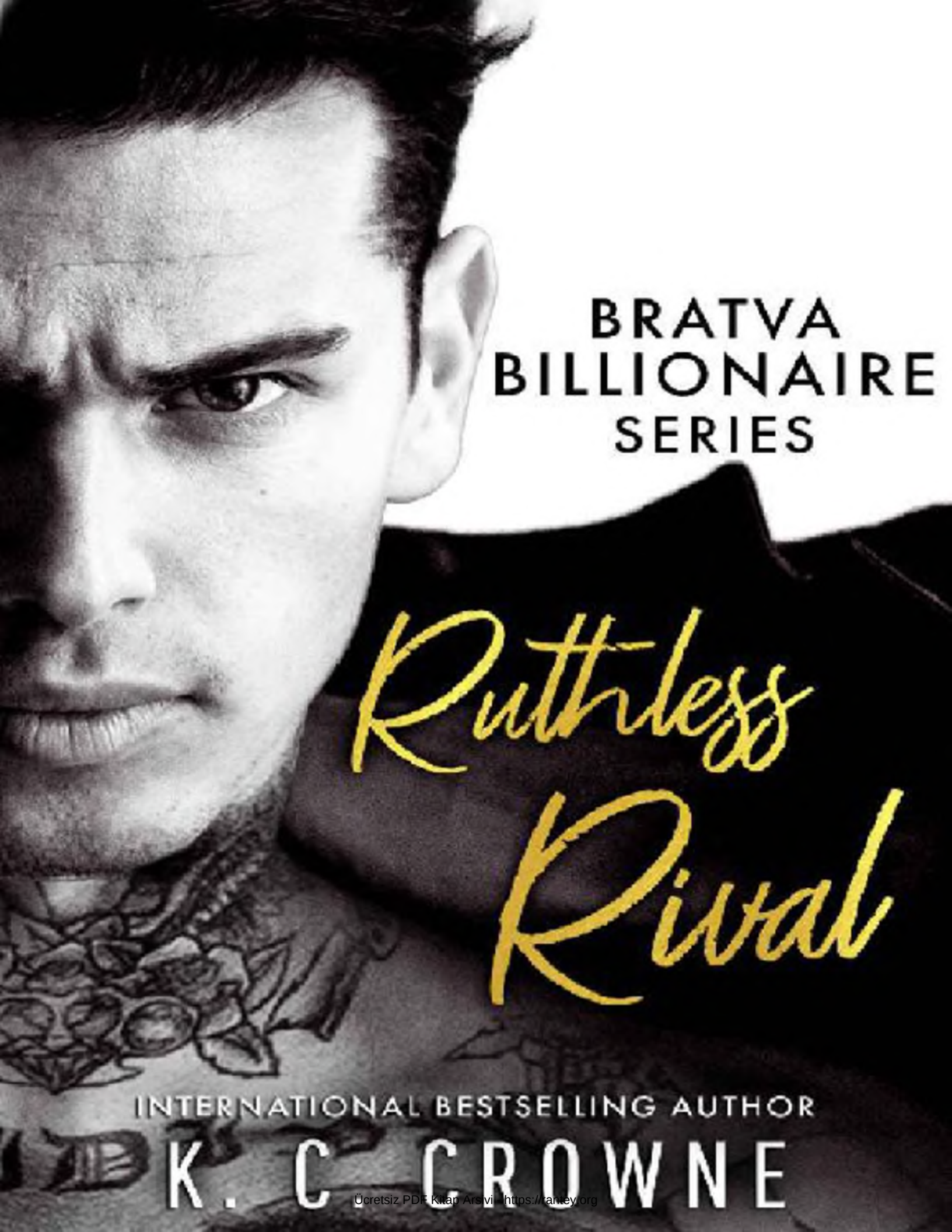
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRATVA
BILLIONAIRE
SERIES

*Ruthless
Rival*

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

K. C. CROWNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACIMASIZ RAKİP

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA BİR ROMANTİZM

OceanofPDF.com

K.C. CROWNE

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by K.C. Crowne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan K.C. Crowne

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41 Sonsöz](#)

[Owned by the Bratva \(Önizleme\)](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

ALSOBYK.C.CROWNE

K.C. Crowne Amazon'un En Çok Satan 8 Kitabı Arasında

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov Milyarderler Serisi

En Yüksek Edilen Teklifi Sahiplenilen Veren Bratva Tarafından Nakavt | Bratva Baba ||| Acımasız Rakip

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

Dağ Adamı Bebek | Dağ Küçük | Dağ Tarafından Nakavt | Bebek İçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin | Dağ Adamı İçin Üçüzler | Dağ Tarafından Alınan | Dağ İçin Gizli Bebek Adamı Adamı Adamı Adamı | Dağ Adamının Kazara Sürpriz | Dağ Adamının Hediyelerini Teslim Etmek | Dağ Babasının Kaderi | Şanslı Cazibesi | Rakibi || Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi | Hediyesi | Dağ Adamının Sevgilisi'yu | Big Daddy | Üç Dağ Adamıyla Havai Fişekler Etmek | Bay Doğru Taklit

Denver Doktorları Serisi

Doktorun Sırrı | Doktorun Sürpriz Doğumu | İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri | Milyonerin Sürpriz Üçüzleri | Doktorun Bebek Planı | Yeni Zelandalı Doktor Tarafından Nakavt | Doktorun Görevleri | Milyar Dolar Hatası | İrlandalı Doktor Hediyesi | İrlandalı Doktorun Emirleri | İrlandalı Doktorun Sevgilisi | En İyi Arkadaşının Babası Gizli | İçin Komşunun Gizli | Mafya Doktoru İçin Gizli Bebekler | Bebekler Bebeği

Babamın En İyi Arkadaşı |

Gümüş Tilki Babalar

Doktor Baba | Tabu Baba | Babanın En İyi Arkadaşı | Babanın Kanunu | Eski Erkek Babası | Kızı | Arkadaşının Eski En İyi Arkadaşının Kızı | Babanın Baba Babanın En İyi Arkadaşıyla Noel Babasının Gizli || Vegas | Şaplantısı | Kraliyet İrlanda Kralı Baba |

Lumberjacks of Grizzly Falls Serisi

Lumberjacked | Oduncunun Bebeği

Gökkuşaklı Kanyonları Kovboy Serisi

Tabu Kovboy | Kovboyun Babaları Bebeği Kovboy || Güney Cazibesi | Kovboyun Geline

Büyük Kötü Babalar Serisi

Büyük Kötü Doktor | Büyük Prens Büyük Tabu Baba Baba Kötü | | Büyük Büyük Büyük Büyük Büyük Büyük Kötü Dağ Kardeşleri | Kötü Kötü Kötü Patron Kötü Dağ Adamı | Mühür | Şeker Baba |

Sakallı Kardeşler Dağ Adamı Serisi

Dağ Babası| Güzel ve Sakallı| Gelin ve Sakallı| Yapılı ve Sakallı|

Manhattan İtfaiyecileri Serisi

Büyük Kötü Bebeği|İtfaiyecinin Kötü İtfaiyeci|_ Büyük _Büyük Kötü İtfaiyeci Baba||

Spenser Kız Kardeşler Ters Harem Serisi

Men on a Mission| Dört İtfaiyeci ile Noel| Kirli Kovboylar

KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

OceanofPDF.com

DESKRIPTION

Soğuk. Acımasız. Katil.

Ben Nicolaevich Bratva'nın kralıyım.
Herkes tarafından saygı duyulan ve korkulan.
İstediğimi alıyorum - ve en çok istediğim şey Sandra Antonov.
Ama arzulamayı hayal ettiğim son şey.
Onu kraliçem yapıyordum.

**Ve Kraliçeme küçük kalbinin istediği her şeyi vereceğim.
Bir şey hariç: Özgürlüğü.**

Sandra Antonov:
İşte sana hiç bir tavsiye: Seni esir alan kişiyle
yatma.

Andrei Nicolaevich nazik olmaktan çok uzak.
Zalim, kontrolcü, kibirli.

**Ve şimdi, elimdeki teste göre.
O benim bebeğimin babası.**

*Bu Andrei Nicolaevich'in ve Bratva Milyarder Serisi'nde tamamen bağımsız
bir romantizmdir. Nicolaevich'ler Antonov'ların rakipleridir.
Şehirlerine ve kadınlarının kalplerine hükmeden bu kardeşleri takip edin.
Milyarder, patron, beklenmedik Bratva romantik gerilimini seviyorsanız
Nicolaevich ve Antonov kardeşleri seveceğinizden emin olabilirsiniz.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

O Bugün yapılacaklar listemdeki onca şey arasında kendimi kaçırtmak kesinlikle bunlardan biri değildi.

Ben beş tane saydım. Belki altı, ama emin olamıyorum. Bugün üç muhafız beni izliyor çünkü bunun rutin bir para alma işlemi olması gerekiyordu. Adamlarım çabucak etkisiz hale getirildi. Gözümü kırpmaya ya da ceketimin iç cebinde saklı silahı çekmeye fırsat bulamadan, biri kafama kalın dokunmuş siyah kumaştan bir torba atıyor ve beni etkisiz hale getiriyor.

Hiçbir şey göremiyorum. Çanta ter kokuyor. Ellerim arkamdan sadece kalın kablo bağları olduğunu tahmin ettiğim şeylerle zorla bağlanmış. Biri beni kollarımdan tutup kaldırımdan kaldırırken ve hemen bir arabanın arkasına fırlatırken kanlı bir cinayet çılgılığı atıyorum, tüm gücümle tekmeliyor ve çırpınıyorum? Kapıyı çarpıyorlar ve şehrin gürültüsü boğuklaşıyor, çılgınca nefes alış verişlerimden zar zor duyuluyor. Bu orospu çocukları beni cidden bir bagaja mı attılar? Kim olduğumu biliyorlar mı?

Bir araba motorunun gürültüsü, betona çarpan lastiklerin gıcırtısı, yakındaki trafikten gelen birkaç panik korna sesi. Hareket halindeyiz, o kadar düzensiz gidiyoruz ki bir patates çuvalından başka bir şey değilmişim gibi itilip kakılıyorum.

Aklı başında bir insan benim yerimde olsaydı paniğe kapılırdı. Çılgılık atar, ağlar, hatta belki de kusardı. Ama ben bu tür baskılara yabancı değilim. Babam beni hayatım boyunca böyle durumlarda soğukkanlı, sakin ve soğukkanlı kalmam için eğitti. Şu anda odaklanmam gerekiyor. Zaman benim tarafımda değil ve her saniye önemli.

Nihayetinde, ne istediklerini anlamaya geliyor. Bana trafik çekmeye mi çalışıyorlar? Hayır, bu olamaz. Sokaktaki yalnız bir kızı kolayca yakalayabilecekken neden güvenlik görevlisi olduğu belli olan bir kadının peşine düşsünler ki? Bu

O zaman hedefli bir kaçırma olmalı. Bu şerefsizlere şüpheyile yaklaşacağım ve aslında kim olduğumu bilmediklerini, sadece benim gibi görünen birini istediklerini söyleyeceğim.

Dengeli ve derli toplu. Korumalarım belli bir önem düzeyine sahip olduğum izlenimini verirdi. Sınıf, güç ve zenginlik imajı. Alina Teyze'nin atlarına bahse girerim ki bu soytarılar ailemin parasının peşindeler. Onları kötü bir sürpriz bekliyor. Kasıtlı ya da değil, Antonov'larla uğraşıp da hikayeyi anlatacak kadar yaşayamazsın.

Bu zavallılar akşama kadar ölmüş olacaklar. Babam bundan emin olacak. Tek yapmam gereken zamanımı beklemek.

Ellerim bağlı olduğu için botumun altıyla körlemesine etrafi yokluyorum. Bagaj kapağı olduğunu düşündüğüm şeyi tekmeliyorum. Sağlam, güçlendirilmiş. Tüm araçlarda bir acil kaçış mandalı olması gerekiyor ama bu arabada yok gibi görünüyor. Modifiye etmiş olmalılar, bu da bana tek bir şey söylüyor: Profesyonellerle uğraşıyorum.

Ne kadar süredir yolda olduğumuzu söylemek zor, ama araç nihayet durduğunda, ani bir yalpalama beni duvarlardan birine uçuruyor. Dışarıda konuşmalar duyuyorum. Alçak sesler, hızlı emirler. Aceleci ayak sesleri ve ayakkabı gıcırtiları. Bildiğim bir sonraki şey, bagaj kapağının uçarak açılması ve beraberinde ani bir serin, temiz hava getirmesi. İçerisinin ne kadar havasız ve sıcak olduğunu fark etmemiştim.

Bir çift güçlü el beni tutup omuzlarına atıyor. Onlar için gerçekten de bir patates çuvalından *farksızım*. Mücadele etmeye zahmet etmiyorum çünkü gücümü korumayı tercih ediyorum. Eğer beni öldürmek isteselerdi, bunu çoktan yaparlardı. Neden beni başka bir yerde vurmak için bu kadar zahmete girsinler ki? Ayrıca, şüphelerim doğruysa, beni pazarlık kozu olarak kullanabilmeleri için canlı ve iyi durumda olmama ihtiyaçları var.

"Neden hareket etmiyor?" diye homurdanıyor bir adam. "Onu bayıltmadın, değil mi?"

"sanmıyorum," diyor beni taşıyan adam.

"Yapmasan iyi olur," diye ekliyor bir başkası. "Patron seni öldürür. Onun üzerinde bir çizik bile istemiyor."

Kulaklarım yanıyor. Patron mu? Bu yürüyen ölü adam kim ?

Sanırım öğrenmek üzereyim.

Sert ve ağır bir sandalyeye sertçe oturtuluyorum, ağırlığımın yükünü aldığında zar zor hareket ediyor. Başımdaki kapüşon hızlı bir çekişle çıkıyor, üzerimdeki kör edici ışık retinalarımı kül ediyor. Göz kırıyorum

ve tekrar göz kırpıyorum, görüşüm yavaşça odaklanıyor. Yukarıdaki sarkıt ışık dışında oda neredeyse tamamen karanlık.

Odayı taradım, beş farklı yüz seçtim. Takım elbiseli adamlar. Geçerken, sıradan ofis çalışanları olarak kolayca karıştırılabilirler. Ancak daha yakından incelediğimde, bu üniformalarının tasarım gereği olduğunu görebiliyorum. Unutulabilir olmak istiyorlar - sonsuz bir insan denizi içinde sadece yoldan geçen bir başka kişi. Hepsinin siyah saçları, koyu yeşil gözleri ve benzer şekilli burunları var. Kardeşler mi?

Onları teker teker içeri alıyor, yüzlerindeki detayları not ediyorum. İçlerinden biri özellikle belirgin, sol gözünün tam ortasından geçen kötü bir yara izi var. hiç renk yok, iris bulanık ve gri. Amcalarım her türlü yara iziyle kaplı ve Natalya Teyze'nin en ağır yaraları dikmesini izledim, bu yüzden bu tür şeyleri görmeye alışkınım.

Sıradaki adam iri yarı. Dağ gibi iri ve buldozer gibi geniş. Boynunun yan tarafında, kollarında ve parmak eklemlerine kadar inen dövmelede kalın altın yüzükler var. Takılarının bir moda ifadesi olmadığını hemen anlıyorum. Bu yüzükler can yakmak için. Pirinç muştaların yerine bunlar mükemmel bir ikame olabilir.

Üçüncü adam açık ara en etkileyici giyinmiş olanı. Mütevazı gümüş kol düğmeleri, geriye taranmış saçları. Gülümsemesi sıcak ve çekici, ama gözlerindeki hınzır parıltı beni aldanmamam konusunda uyarıyor. Bana Dima Amca'yı hatırlatıyor. Karizmatik ve cesur - aldatıcı bir şekilde öyle.

Dördüncü tutsağım diğerlerinden daha küçük ve kendine daha az güveniyor. Kenarda duruyor, omuzları sanki kendi içine doğru büzülmeye çalışıyormuş gibi kambur, ama bu onu daha küçük göstermiyor. İfadesi acı, yüzüne kazınmış kalıcı bir kaş çatma. Diğerlerinin aksine bana değil, odadaki beşinci ve son adama bakıyor; sanki onay arıyor.

Odaklandığım adam *bu*.

İçimdeki bu hissi ya da kollarımdaki ve ensemdeki tüylerin diken diken oluşunu tarif edemem. Onunla ilgili her şey *güç* çılgınlıkları atıyor. Odanın arka tarafında oturmuş, karanlığa bürünmüş, keskin kartal gözleriyle beni izliyor. Daha iyi görebilmek için ışığa doğru bir adım atması için sabırsızlanıyorum ama sandalyesini asla boşaltmıyor. Elimde sadece silüetinin ana hatları ve elindeki çakmağın açılıp kapanan kıvılcımları var.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve derin, tembel bir iç çekiyorum. "Bu zevki neye borçluyum hanımlar?"

Bay Yakışıklı kıkırdar. "Ondan hoşlandım."

Dağ adamı sadece . "Ses tonuna dikkat et, kadın."

Sağ bacağını sol bacağının üzerinden rahatça geçiriyorum ve esnememi bastırıyorum. "Bana bir iyilik yap ve sadede gel, tamam mı? Bu bize çok zaman kazandırır. Ne kadar para istiyorsunuz? Hepinize bir çek keserim ve bu işi bitiririz."

Tek Göz arkasında, gölgelerin arasında oturan adama bakar. Sadece bir anlığına, bir bakış bile değil. "Biz paranın peşinde değiliz."

"*Seninle* konuşmuyordum," diye homurdanıyorum sivri bir bakışla. Çenemi gizemli adama doğru eğiyorum. "Eğer bir pislik olup beni sokak ortasında yakalayacaksan, en azından bana doğrudan hitap etme nezaketini ve saygısını gösterebilirsin."

Odayı ağır bir sessizlik kaplıyor.

"Senin konumundaki biri için son derece sakınsın," diyen derin ve alçak bir ses kulak zarlarımı çınlatıyor. Bir an için sözlerinin sesi beni nefessiz bırakıyor. Daha önce hiç bu kadar baştan çıkarıcı ve büyüleyici bir ses duymamıştım.

"Göster kendini," diye emrediyorum. "Yoksa hep küçük bir sürtük gibi davranıp gölgelere mi sineceksin?"

Bay Charming kıkırdıyor, o kadar geniş sırtıyor ki neredeyse manyak gibi görünüyor. "Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum patron."

"çekil, Closer," diyor Patron.

İnanamayarak gülüyorum. "Cidden, kod adları mı? Ne yani, beşinci sınıfta falan mıyız?"

The Closer omuz silkiyor. "Anonim olmak istediğimiz için bizi suçlayabilir misiniz?" "En azından daha havalı bir şey seçebilirdiniz."

Dilini şaklatıyor. "Denedim ama önerilerime karşı oy kullandılar."

"Kalbim senin için nasıl da ağlıyor," diye cevap veriyorum kuru bir sesle. Dikkatimi Patron'a geri veriyorum. "Hadi ama dostum. Bana ne istediğini söyle, belki sana daha yumuşak davranırım."

Sandalye ayaklarının fayans zemine sürtünmesi. Karanlıkta hareketlerini seçebiliyorum. Yavaşça ayağa kalkıyor ve birkaç adım atıyor, ayakkabılarının ağır sesi kafatasımın içinde takırdıyor. Dilimi tutuyorum, kalbim göğsümde çarparken söz konusu adam yaklaşıyor ve beraberinde baharatlı bir kolonyanın eşsiz kokusunu getiriyor. Kokusunu içime çekiyorum, belki de olması gerekenden daha derin, kokusunun sıcaklığıyla aniden sarhoş oluyorum. Sonunda ışığa doğru adım attığında, çenemin yere çarpmaması için tüm gücümü harcıyorum.

O muhteşem.

Acı verici bir şekilde.

Siyah saçlarının şakaklarına gri çizgiler serpiştirilmiş, koyu renk gözleri bir köpekbalığının gibi soğuk. Onda hayranlık duymaktan kendimi alamadığım bir sertlik var. Bu garip bir sertlik değil, daha çok ince bir mermer heykelin güzel ve amaçlı kesimleri gibi. Varlığı odadaki tüm havayı emiyor gibi, otoritesi sessiz, inkar edilemez-

Ve tehlikeli.

Bir katili gördüğümde tanırım. Antonov Bratva'da büyümek bana işaretleri tanımayı öğretti. Ailem ellerini kirletmemeye çalışsa da, adamlarımızın çoğu bunu yapıyor. Yanlış giden anlaşmalar. Hakaretler. Kazalar. Bratva işinde ölüm, tıpkı diğer işyeri tehlikeleri gibidir. Dikkatli olursanız önlenabilir, olmazsanız garanti.

Bir katili, yumurta kabukları üzerinde yürüyormuş gibi gergin duruşlarından ayırt edebilirsiniz. Gözlerinden anlarsınız, her türlü umut izi sonsuza dek sönmüştür. Bir insanı öldürmenin insanı temelden değiştirdiğine, yüz hatlarını taşa çeviren bir sertliğe büründürdüğüne inanıyorum. Patron bu özelliklerin hepsine ve daha fazlasına sahip. Yine de nefes kesici.

"Bana karşı ses tonuna dikkat etmelisin," diyor nazikçe. İkimiz de onun sesini yükseltmesi ya da zorlayıcı bir ton kullanması için bir neden olmadığını biliyoruz. Kontrol böyle bir şey işte, *güç* böyle bir şey. Soğukkanlılığını kaybetmeden odaya hükmedebiliyor ki bu pek çok kişinin başarabileceği bir şey değil.

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat etmelisin," diyorum aynı naziklikle. "Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı? Bana elini sürdüğün anda kendi ölüm fermanını imzalamış oldun. Beni şimdi serbest bırak, ben de ölümünün hızlı ve acısız olmasını sağlayayım."

Patron eğiliyor, ellerini iki yanımda sandalyenin kol dayanaklarına dayıyor. Çok yakın. *Çok* yakın. Vücudumun her santimi aniden alev alıyor, içim garip bir gerginlik ve... açlıkla yanıyor. Gözlerim dudaklarına kayıyor, belki de bir an için çok uzun. Bakışlarıyla buluşmak için tekrar yukarı baktığımda, o soğuk, ölü gözlerin ardındaki şeytani parıltıyla hazırlıksız yakalanıyorum.

"Sandra Antonova," diyor. Dilinden dökülen isminin sesi ciğerlerimdeki havayı çekip alıyor. "Mikhail Antonov'un kızı ve Antonov Bratva'nın veliahtı. Evet, kim olduğunu çok iyi biliyorum. Ve sen istediğim her şeyi elde etmenin anahtarsın."

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

T Sözcükleri ağzımdan çıkardığım anda Sandra hemen bacaklarını açıyor ve kasıklarına tekme atmaya çalışıyor. Buna hazırlıklıyım, güzel mavi gözlerinin ardında kaynayan düşünceyi görebiliyorum. Bir elimle onu dizinden tutup yere düşürmeyi başardı.

"Sakin ol prenses," diyorum hafifçe. "Bunun zor olmasına gerek yok. Tek yapman gereken iyi bir küçük kız olmak ve-"

Başını öne eğerek mükemmel bir kafa vuruşuyla beni yere serdi. Neyse ki açılarımız arasındaki fark, hareketin arkasına tüm gücünü koyamayacağı anlamına geliyor. Yine de geri adım atmak zorunda kaldım ve burnumu kontrol ederken homurdandım. Neyse ki kanamam yok. Bu da iyi bir şey çünkü en sevdiğim takım elbisemi mahvetmek istemezdim.

"Bana bir daha dokunursan o lanet ellerini ısırp koparırım!" diye tıslıyor, dolgun üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

Sanırım söyledikleri doğru. Kızıl kafalar gerçekten de ateşlidir.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca kardeşlerime onu uzaktan izlettim. Onu sadece video ve resimlerden gördüm ama hiçbiri onun hakkını tam olarak vermiyor. Sandra Antonova bir afet, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. Sert, zeki ve görünüşe göre lanet bir denizci gibi küfrediyor.

Ama buraya onun muhteşem, omuz hizasındaki buklelerine, kristal mavisi gözlerine ya da kulağımı tırmalayan dudaklarına hayran olmak için gelmedim. Günün sonunda, o bir pazarlık taktiğinden başka bir şey değil. İsteddiği kadar küplere binsin, hiçbir şey istediğimi almamı engelleyemeyecek.

Gelecek hafta bu saatlerde tüm Moskova benim yönetimim altında olacak ve Antonov Bratva kuyruklarını bacalarının arasına sıkıştırmış korkuyla kaçıyor olacak.

"İyi misin patron?" En küçüğümüz ve benim üvey kardeşim olan Damien ilk soran oldu.

Dürüst olmak gerekirse, bu onun için çok tipik. Her zaman benim onayına aç. Yeterince iyi davranırsa onu gerçekten bir Nikolayeviç olarak kabul edeceğimizi mi sanıyor? Yüzüne karşı ona küçük kardeşimiz diyoruz ama arkasından Damien Sidorov her zaman babamızın ve onun fahişe metresinin doğurduğu Piç olarak bilinecek. Dürüst olmak gerekirse, en iyi ihtimalle ona tahammül etmemin, en kötü ihtimalle de onu görmezden gelmemin tek nedeni ortak kanımız. Yine de planlarım işliyor ve gayrimeşru kardeşler olsun olmasın herkesin elini taşın altına koyması gerekiyor.

Elimi umursamazca salladım ve Leo'ya döndüm. "Ona göz kulak ol," diye emrediyorum. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Küçük kardeşim başını sallıyor, harap olmuş gözünün hemen üstündeki yara izini kaşıyor. "İyi," diye homurdanıyor. "Çok uzun sürmesin."

Sandra oturduğu yerden ofluyor. "Neden? Diğer gözünü de çıkaracağımdan mı korkuyorsun?"

Gülümsemeye karşı koyuyorum. *Ooh, o çok kaba.*

Samuil, ki biz ona sevgiyle Yumruk diyoruz, onunla alay ediyor. Kalın parmak eklemlerini kırıp yüzüklerini göstererek tehdit ediyor. "Dikkatli ol kaltak, yoksa dilini keserim."

Sandra sırtlıyor, meydan okuma karşısında daha dik oturuyor. "Denemeni görmek isterim, pislik herif."

Elimi kaldırarak Samuil'i durdurdum. Ortanca kardeşim her zaman bir baş belası olmuştur. Her zaman sinirliydi, öfkesini yenmek için her zaman bir şey ya da birini arardı. Neredeyse hiç denetlenmeyen ya da bastırılmış öfkesini boşaltamayan vahşi bir çocuk. Dünyada onu nasıl hizada tutacağını bilen birkaç kişiden biriyim.

"Bir çizik bile yok," diye hatırlatıyorum ona sertçe. "Eğer ona zarar verirse babasının şartlarını kabul etme olasılığı azalır. Bunu mümkün olduğunca kansız yapmak istiyorum."

Samuil'in burun delikleri alevlendi. "Ya kabul etmezse?"

Omuz silkiyorum. "O zaman işleri eski usul hallederiz. Saçından bir tutamla başlarız, sonra serçe parmağıyla... Bu işe yaramazsa, bütün bir uzvunu koparıp kapısına gönderebiliriz. Ancak o zamana kadar ona dokunmayacaksın."

Sandra koltuğunda kıvranıyor, bağlarına karşı mücadele ediyor. Buraya geldiğinden beri ilk kez bir rahatsızlık belirtisi gösteriyor. Sanırım zavallı kadın sonunda ne kadar ciddi olduğumu anlamaya başladı.

"Sizi hasta orospu çocukları," diye tıslıyor. "Babam sizi öldürecek." Ağrıyan burnumun köprüsünü ovuyorum. "Göreceğiz prenses. Göreceğiz."

Leo ve Samuil'i mahkûmu korumaları için bırakırken Roman ve Damien hızla beni odadan dışarı kadar takip ediyor. Taksi deposunun ana katına çıkan merdivenleri tırmanıyoruz, gürleyen motor sesleri ve sıkı çalışan tamirciler bizi karşılıyor. Her şey araba egzozu ve motor yağı kokuyor; Nikolayeviç Ailesi'nin elmas madenciliği sektöründeki altın çağından çok farklı ama yine de bu benim için bir gurur kaynağı.

Nicolaevich Brothers Taksi Şirketi, görünüşte ortalama bir taksi hizmetidir. Moskova genelinde üç yüzden fazla araçtan oluşan bir filomuz var ve müşterilerimizi uygun fiyatlarla bir yerden bir yere götürüp getiriyoruz. Şoförlerimiz iyi eğitilmiş, idari personelimiz güler yüzlü ve yardımseverdir. Tatil günleri de dahil olmak üzere 7/24 hizmet veren taksilerimiz sadece bir telefon uzağınızda. Moskova'nın en güvenilir yolculuk alternatiflerinden biriyiz...

İşte bu yüzden kimse bizim gerçekte ne olduğumuzun farkında değil: her yıl milyarlarca dolar kazanan bir kaçakçılık ağı. Ağır uyuşturucular, kaçak silahlar, sahte para ve bazen de işgücü. Araçlarımız güçlendirilmiş ve ekstra kargo alanı için modifiye edilmiştir, böylece hiçbir iş çok büyük ya da çok küçük değildir. Soru sormak yok. Ortadan kaybolacak bir şeye ya da birine mi ihtiyacınız var? Nicolaevich Kardeşler bunu halledecektir. İster gecenin köründe ister gün ortasında olsun, her şeyi, her yere taşıyabiliriz.

Elbette bir bedeli var. Sonuçta ketumluk ucuz bir şey değil ve ben ve kardeşlerim işimizin değerinin fazlasıyla farkındayız. Kimse bir taksiye gözünü bile kırpamaz. İstedikleri gibi gelip gidebilirler ve polisler tarafından nadiren durdurulurlar. Benzersiz bir hizmet sunuyoruz ve bu da en yüksek fiyat anlamına geliyor.

"Bodrumda güvende olacağından emin misin, Andrei?" Roman, üçüncü en küçük kardeşim, bana soruyor. Gergin bir alışkanlıkla gümüş kol düğmeleriyle oynuyor. Her zamanki sevimli gülümsemesinden eser yok, onun yerine yüzünde tedirgin bir ifade var.

Sanırım onu suçlayamam. Yaptığımız bu hamle riskli ama gerekli. Antonov Bratva'ya karşı bir şeyim yok. Bu kişisel bir şey değil. Onlar sadece yolumdaki başka bir engel. Ailemin ve benim yönetmek için yaratıldığımızı, Rus soylularının soyundan geldiğimizi hep biliyordum.

tarih tarafından bir kenara bırakıldı. Her zaman şu anda olduğumuzdan daha fazlası olmamız gerekiyordu. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, kardeşlerim ve ben bir taksi şirketi işletmekten çok daha fazlasını, tüm Moskova'yı yönetiyor olacağız.

Bugün Nicolaevich Bratva'nın doğduğu gün.

"Her şeyi bana bırak," diyorum ona, ofisime doğru ilerlerken. Kapının cam bölmesinde Nicolaevich Kardeşler Taksi Şirketi'nin logosu . "Siz ikiniz her zamanki gibi günlerinize devam edin. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olun ve ortaya çıkan sorunları halledin. Ben telefonda konuşurken rahatsız edilmek istemiyorum."

Damien başını sallar. "Sen nasıl istersen patron."

Ofisime giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitleyerek halı kaplı zeminde masama doğru ilerliyorum. Çalışma alanım hakkında yazılacak bir şey yok. Birkaç sahte bitki, eski ve kalitesiz duvar kâğıdı, dönüp duran tembel bir tavan vantilatörü. Ve tam da istediğim gibi. Dekor "mütevazı şirket sahibi" diye bağıyor. Kimse bana iki kez göz kırpmaz ya da yanlış bir şey yaptığımdan şüphelenmez. Her şey mütevazı ve abartısız.

Gösterişli mücevherlere, pahalı spor arabalara ya da ithal Küba purolarına ihtiyacım yok. İstedğim şey radarın altında uçmak. Hafife alınmak. Nicolaevich Bratva'nın başarısını bu şekilde sağlayacağım. Kimse geldiğimizi görmeyecek, ve gördüklerinde-

Çok geç olacak.

Masamın en üst çekmecesinde saklı olan kullan-at telefonu alıyorum, cihaz hâlâ ambalajında. Mikhail Antonov'un numarasını bulmaya çalışmak tam bir baş belasıydı -bir Bratva lideri böyle bir şeyin reklamını yapmaz- ama haftalar süren gayretli bir çalışmadan sonra, bir adamı tanıyan bir adamı tanıyan bir adamı bulmayı başardım. Bu bana bir kol ve bir bacağı mal oldu, ancak kaynaklarım bana sadece bilginin güvenilir olduğunu değil, aynı zamanda bana kadar izlenemeyeceğini de garanti etti. Kendimi garantiye almak için her şeyi yaptım.

Saatin adamı ilk zilde cevap verir. "Kimsiniz?" diye soruyor, sesi öfkeyle gürliyor. Kızına ne olduğunu öğrendiğine hiç şüphem yok.

"Bay Antonov," diyorum soğukkanlılıkla, "Sandra'nın sağ salim dönmesini istiyorsanız, beni dikkatle dinleyeceksiniz."

Mikhail uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, kulağıma gelen hırıltılı nefes alıp verme sesinden başka bir şey duymuyorum. Üzerinden sızan öfkeyi, yakıcı hiddeti neredeyse hissedebiliyorum. "Talepleriniz nedir?" diye sertçe soruyor.

"Moskova'nın kontrolünü tamamen istiyorum. Aileni al, git ve bir daha asla geri dönme. İşlerini, bölgeni ve müttefiklerini bana devret. Sen bunu yap, ben de Sandra'nın serbest bırakılmasını sağlayayım."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye tıslıyor Mikhail. "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?"

"Vizyon sahibi bir adam, Bay Antonov. Moskova'yı kaç yıldır yönetiyorsunuz? Yirmi beş yıl mı? Artık nazikçe emekliye ayrılmanızın ve bu şehri taze kanlara bırakmanızın zamanı geldi."

Mikhail kıkırdıyor, kuşkusuz yanıt bu değildi.

Çizmelerinin içinde titremesini istiyorum. "Ve bunun sen olduğunu mu düşünüyorsun?" "Ben olduğumu *biliyorum*."

"Anlaşma yok, dostum."

Çenemi sıkıyorum. Tamamen direniş bekliyordum, ama bu öyle değil. Orosu çocuğu benimle oynuyor. "Bu gülünecek bir şey değil Bay Antonov. Eğer itaat etmezseniz kızınızı öldüreceğim."

"Sana inanıyorum, genç adam-

"Bana patronluk taslama."

"-Ama Sandra için endişelenmiyorum. Aksine, *senin* için endişeleniyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, nefesimi düzenlerken dişlerimi sıkıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Halefimi hedef almakla hata yaptınız." Sesindeki gururu, sözlerindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Bu kız hükmetmek için *doğmuş*, beni duyuyor musun? İki kat daha zeki, iki kat daha kurnaz, iki kat daha dirençli.

I. Eğer onu iradesi dışında tutabileceğini düşünüyorsan, gerçek bir muamele ile karşı karşıyasın." Dudağım alaycı bir şekilde kıvrılıyor. Bu boktan bıktım artık. "Bana ne vereceksin?"

İstiyorum ve geri çekiliyorum Bay Antonov. Bir daha istemeyeceğim."

"Onunla konuşmama izin verin," diyor basitçe. "Böylece bir çukurda çoktan ölmediğini bileyim. Aksi takdirde, bu konuşmayı sürdürmenin bir anlamı yok."

Yavaş ve derin bir nefes alıyorum. Sanırım söyledikleri doğru -Mikhail Antonov, diğer şeylerin yanı sıra, parlak bir işadamı. Mala sahip olduğumu kanıtlayana kadar yerinden kıpırdamayacak -ya da bu durumda, gözbebeğine.

"Pekala, Bay Antonov. Onu giydireyim."

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

SANDRA

"S o," diyorum dudaklarımı şapırdatarak. "Nasıl bu?" "Ne nasıl oldu?" Tek Göz homurdanıyor.

"Yara izin."

"Seni ilgilendirmez."

Öfkelendim, sinirlendim. "Hiç eğlenceli değilsin. Peki ya sen koca adam? Sohbet etmeyi sever misin, yoksa kendimi eğlendirmek zorunda mıyım?"

"Kapa çeneni," diye tersliyor vahşi.

Koltuğumda kayarak inliyorum. Rahatsız olmaya başladım. Kaç saat oldu? Ne olursa olsun, sol ayağım uykuya daldı ve aralıksız karıncalanma acı verici sınırdı. "En azından diğer adamı geri gönderebilir misin? Ona ne diyordun, "Closer" mı? Eğlenceli birine benziyor. Neden ona Closer diyorsun ki?"

"Sözleşmelerimizi o müzakere ediyor," diyor büyük adam.

"Kontratlar mı? Ne tür sözleşmeler?"

Tek Göz ona uyarıcı bir bakış fırlatır. "Ona hiçbir şey söyleme."

Ama artık çok geç. Tek ihtiyacım olan topu yuvarlamak için biraz bilgi ve şimdi bana istediğimi verdiğine göre, beni durduracak bir şey yok. "Oh, yani o senin paravan adamın gibi. Anlıyorum. Amcam Dima'nın da benzer bir rolü var."

"Konuşmayı kes," diye tıslıyor Tek Göz. "Yoksa ağzını bantlarım." "Kod adın ne?" İri adama soruyorum.

"Yumruklar," diye cevap veriyor, göğsünü gururla kabartarak.

Bilerek başımı salladım. "Bu çok mantıklı. Bir infazcı için uygun bir isim."

Tek Göz, Yumruk'u sertçe iter. "Onunla konuşmayı kes, aptal. Seni manipüle etmeye çalışıyor."

"Adımı sorarak mı?"

"Antonov'lar kurnaz puştlardır. Kafana girmesine izin verme."

Aynen böyle, ikisi de susuyor ve başladığım yere geri dönüyorum. Yine de çok endişeli değilim. Zaten derilerinin altında olduğum açık ve benden kurtulmayı *dileyene* kadar derinlere inip uzun bir uyku çekmeyi planladığım yer burası. Şu anda mesele zaman öldürmek ve edinebileceğim küçük bilgileri toplamak. İkisini de yakından inceliyorum, tıpkı babamın beni tüm düşmanlarıma karşı eğittiği gibi.

Tek Göz'ün sağ tarafını tercih ettiği açık, ki bu da devasa kör noktası düşünüldüğünde mantıklı. Parmaklarında nikotin lekeleri görüyorum. Sigara içiyor. Bir süredir sigara molası vermek için ayrılmadı ve biraz gerginleştiğini görebiliyorum. Son birkaç saat içinde giderek daha da tedirginleşti, bu da teorimi güçlendiriyor. Acaba bunu bir şekilde kendi avantajıma kullanabilir miyim?

Fists'in boyut ve güç açısından bariz bir avantajı var, ama çok zeki değil. En azından benim kadar zeki değil. Adamla kafa kafaya dövüşmeye kalkışmak aptallık olur ama küçük cüssem ve hızım onunla karşı karşıya gelirim işime yarayabilir. Onunla konuşmak daha kolay, bir cevap vermesi için kışkırtmak daha kolay. Cevap almak istiyorsam, muhtemelen en iyisi onun aracılığıyla almaya çalışmalıyım.

Ancak daha tek bir kelime bile edemeden, tanıdık ve derin bir ses kulağıma ulaşıyor. Merdivenlerden inen ayak seslerini duyabiliyorum. Havanın serinliği ve nispeten karanlık ortam göz önüne alındığında, bu beni yeraltında bir yerde kilitli tuttuklarına dair şüphelerimi doğruluyor.

Patron birkaç saniye sonra elinde bir telefonla içeri girer. Hattın diğer ucundaki kişiye "O burada," diyor. Yaklaşıyor ve cihazı kulağıma tutuyor, yanında o harika baharat kokusunu da getiriyor. "Konuş," diye emrediyor açıkça.

Muhtemelen başparmağını ısırp koparabileceğim kadar yakın, ama yapmamaya karar veriyorum. Şimdilik.

"Alo?" Cevap veriyorum.

"Sandra, iyi misin?" Babam telaşla bana soruyor.

İçimden rahat bir nefes alıyorum. "İyiyim," diye cevap veriyorum akıcı bir İngilizceyle -annemin dili- bu piçlerin aramamı dinleyemeyeceklerini umarak. "Biraz zor durumdayım ama genel olarak çok kötü değil."

"Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır. Bunca zamandır bana kötü davranıyorlardı. Endişelenecek bir şey yok. Kim bu adamlar baba? Eski arkadaşlar mı?"

Babam dürüstçe, "Bence onlar gelecek vaat eden bir Bratva," diye cevap veriyor. "Başınızda herhangi bir isim yok, değil mi?"

"Hayır, bu konuda oldukça dikkatli davrandılar." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bizden ne istiyorlar?"

"Yetkili kişi emekli olmamı istedi."

Yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ciddi misin?"

"Benden tüm varlıklarımızı ve bölgemizi onlara devretmemi istiyorlar.

Bunu yaptıktan sonra seni bana geri verecekler."

"Lütfen bunların hiçbirini kabul etmediğini söyle."

"Merak etme, ona istediğini vermeyeceğim." "Güzel," diye homurdandım. "Peki, plan nedir?"

"Çıkarma işlemini hazırlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var," diyor babam. "Sence onları bekletirsem hayatınız tehlikeye girer mi?"

Koltuğumda geriye yaslanıp Patron'a dik dik bakıyorum. "Hayır. Elindeki tek koz benim. yapmayacağından yüzde doksan eminim. Bir süre daha ."

Babam kıkırdar. "İşte benim kızım. En kısa zamanda gelip seni alacağım. Takviye kuvvetler yolda. Teyzelerin ve amcaların yardım için burada. Bu iş yakında bitecek."

"Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum Sandra.

Cesur ol." "Her zaman."

Görüşmenin bitmiş olması gerektiğini anlayan Patron, telefonunu geri alır ve hemen ikiye böler. Parçalar geniş avuçlarının içinde ufalanır, birkaç plastik parça yere düşer.

"Teşekkür ederim," diyor mükemmel bir İngilizceyle ve beni bugün ikinci kez hazırlıksız yakalıyor. "Artık Antonov'ların senin kurtarılmınla dikkatlerinin dağılacağını bildiğime göre, nihayet planımın İkinci Aşamasına geçebilirim."

Gözlerim şok içinde açıldı. "Sen anladın-"

"Her şey," diye onaylıyor. "Senin sorunun ne biliyor musun prenses? Çok gururlusun. Bunu gözlerinde görüyorum. Odadaki en zeki kişinin sen olduğunu düşünüyorsun ama seni temin ederim ki resmen denginle tanıştın."

"İkinci Aşama..." Ben de yankıladım. "Ne demek istiyorsun? Ne yapacaksın?"

"Bilmesi gerekenler bazında," diye rahatça cevap veriyor. "Ve *senin* bilmene gerek yok."

Geldiğimden beri ilk kez gerçek bir endişe dalgası içime çöktü. Bu en başından beri onun oyunuydu. Asıl hamlesini yapabilmek için babamın benim kurtarılmamla meşgul olmasını *istiyordu*. Tam olarak ne olduğundan emin olamıyorum ama ailemin başına bela açacağından eminim.

"B-bekle!" O uzaklaşmaya başladığında kekeliyorum. Kendini beğenmiş kayıtsızlık maskem düşmeye başlıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Patron bana cevap verme zahmetine girmiyor, gözlerinin içine bakamayayım diye arkasını dönüyor. "Zamanında beslendiğinden emin olun. Misafirimizin aç kalmasını istemeyiz."

"Bırakın beni!" Çırpınıyorum. "Beni hemen bırak yoksa-"

"Ne?" diye meydan okur. "Ne yapacaksın prenses?" "Bana öyle demeyi kes."

Orospu çocuğu bana sırtıma cüretini gösterdi. "Ama seni öfkeli görmek hoşuma gidiyor."

"Kaçacağım," diye yemin ediyorum. "Er ya da geç buradan çıkacağım. Bunu yaptığımda, seni boğarak öldüreceğim."

"Sözler, ," diyor ve hemen uzaklaşıyor.

Yardakçıları onu takip ediyor ve çıkar çıkmaz kapıyı çarparak kapatıyorlar. Birdenbire yalnız kaldım, başımın üzerindeki sarkaçlı ışıktan gelen yumuşak elektrik uğultusundan başka bana eşlik edecek bir şey yoktu. Kelepçelerimle boğuşuyorum, sert plastik bileklerimin derisini ısıyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kalp atışlarımın hızlanmasını sağlayamıyorum. Resmen kontrolden çıkmış durumdayım ve bundan varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum.

Babamı bir şekilde uyarmalıyım. Ya da daha iyisi, buradan siktir olup gitmeliyim. Ama çırpındıkça kendimi daha da çaresiz hissediyorum. Panik içime işliyor, derimi, kaslarımı ve kemiklerimi kesiyor. Endişe göğsümde, tedavi edilmemiş bir yara gibi iltihaplanıyor.

Patron eşiyle karşılaştığını düşünüyor, değil mi? Yanıldığını kanıtlamak için sabırsızlanıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 4

OceanofPDF.com

"W Bu gece taşınıyoruz," diye küçük kardeşlerimi bilgilendiriyorum. Parmağımın ucunu masamın üzerine yayılmış haritanın üzerinde gezdiriyorum, çiziyorum

herkesin dikkatini özellikle bir bölgeye çekti. "Adamlarımızı alın ve buradan, Güney İdari Okruğu'ndan başlayın."

"Finans Bölgesi'nden başlamayacak mıyız?" Damien soruyor. Ofisimdeki misafir koltuklarından birinin hemen yan tarafına oturuyor. Kardeşlerim masamın etrafında toplandıkları için onun sığabileceği kadar yer yok.

"Roman'ın istihbaratına göre Antonovlar orada daha yoğun bir varlık gösteriyor," diye açıklıyorum. "Sayılarının bizden çok daha fazla olduğu bir yerde onlarla kafa kafaya çarpışmak hata olur. Şu anda bir dayanak noktası bulmaya odaklanmalıyız, hepsi bu. Oradan yukarı doğru ilerleyebiliriz."

"Peki ya-"

Kapımdaki üç sert vuruş beklenmedik bir ziyaretçiyi haber veriyor. Gelen, Moskova Polis Departmanı'nda kıdemli bir memur olan ve başımın belası Dedektif Gregor Ivanovich'ten başkası değildi.

İyi huylu bir şekilde gülümsüyor, bunu yaparken yorgun gözlerinin kenarları kırışıyor. Altmış beşine merdiven dayamış yaşlı bir beyefendi. Onun yaşındaki birinin şimdiye kadar emekli olması gerekirdi, ama bunun yerine hayatımı bitmek bilmeyen bir dizi rahatsızlık haline getirmeyi seçiyor.

Taksi şirketimizin sadece bir paravan olduğunu anlamaya yaklaşan tek kişi o, ancak herhangi bir kanıt olmadan, kardeşlerimi ve beni iddialarla resmi olarak ilişkilendirecek hiçbir şey yok. Ne yazık ki bu onu denemekten alıkoymadı.

Dedektif şapkasını çıkarır ve seyrelmiş beyaz saçları ortaya çıkar. Dudağının üstündeki bıyık, iki gür kaşına uyuyor ve yorgun gözlerini çerçeveleyiyor.

mavi gözleri ve ağır kaş torbaları.

"Bay Nicolaevich," diyor, sadece bana bakarak. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Leo daha uzun, daha dik durur. "Randevunuz var mı?" "Hayır, ama sadece birkaç dakika sürecek."

Samuil'in burun delikleri alevlenir. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve beton bir duvardan daha etkili bir şekilde önünde duruyor. "Andrei meşgul."

Dedektif Ivanovich hiç etkilenmiş görünmüyor. Kardeşlerimin yanından geçip masanın etrafından dolaşıyor ve hazırladığımız haritayı inceliyor. Ona dokunamayacağımızı biliyor. Eğer dokunursak, bu sadece bir solucan kutusu açacaktır. Ona saldırdığımızı ya da onun kadar saçma bir şey yaptığımızı iddia edebilir ve polisleri gereksiz yere kızdırabilir. Taksi durağının etrafında sürünmelerine ihtiyacım yok. Etrafta kanıt bırakmamaya dikkat ediyoruz ama Moskova Polisi'nin ne yapacağı belli olmaz. Baskına hazırlanmak için kanıt yerleştirmekten çekinmezler.

Aşağıda *misafirim* varken, Ivanovich ile mümkün olduğunca çabuk ve barışçıl bir şekilde ilgilenmeyi tercih ederim.

"İşe koyulun," diyorum kardeşlerime, onlar da hemen yola koyuluyorlar.

Ivanovich haritaya bakıp gülümsüyor ve mırıldanıyor. "Burada ne varmış, Bay Nicolaevich?"

"Kardeşlerim ve ben hizmet alanımızı genişletmeyi düşünüyoruz," diye yalan söylüyorum. Pürüzsüz ve pratik. Dedektifin beni hata yaparken yakalaması için çok daha fazla uğraşması gerekecek. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Dedektif?"

Masamın kenarına rahatça yaslanıyor ve bana eski dostmuşuz gibi sırtıyor. "Bu sabah biri ilginç bir ihbarda bulundu. Bir tanık genç bir kadının kaçırıldığını ve bir taksinin arkasına atıldığını gördüğünü söyledi."

Ona görünür bir tepki vermedim ama içten içe öfkeliydim. Kardeşlerime dikkatli olmalarını ve işi çabuk bitirmelerini söyledim. Bana sokak kameralarının görüş alanından uzakta olduklarını ve Sandra'nın kaçırıldığı sırada orada hiç tanık olmadığını söylediler. Korumalarının ya da Mikhail Antonov'un polisi arayıp yardım istediklerinden şüpheliyim çünkü kendine saygısı olan hangi Bratva böyle bir şey yapmaya cesaret edebilir ki?

"Bu korkunç," diye mırıldandım. "Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sorulduğunda, tanık Nicolaevich Kardeşler Taksisi'ni gördüğünü söyledi. Arabanın yan tarafında şirket logosu var. Oldukça ilginç, de öyle değil mi?"

"Kesinlikle yanılıyor. Şehirde çok sayıda başka taksi şirketi var. Belki de araçlarımızdan birini başka biriyle karıştırmıştır."

"Belki," diyor kayıtsızca. "Etrafa bakmamın bir sakıncası var mı?" Çenemi tuttum. İki seçenek var. İlk ve en içgüdüsel olarak yapacağım şey ona siktirip gitmesini söylemek. Benden tepki almaya çalışmak için tanık hakkında yalan söylüyor olabilir ve açıkçası arama yapmak için hiçbir gerekçesi yok. Taciz iddiasında bulunup bu işi bitirebilirim ama bu da beni daha suçlu gösteriyor.

İkinci seçeneğim isteğini kabul etmek. Sandra'yı taksi deposunun erzak bodrumunda kilitli tuttuğumu düşünürsek bu tehlikeli. Adamın saklayacak bir şeyim olmadığını düşünmesini istiyorum ama gerçek bundan çok uzak. Eğer onu bulursa, her şey biter. Bir alternatif olmalı.

Kendinden emin bir gülümsemeyle kapıyı işaret ediyorum. "Misafirim olun, dedektif. Üç yüzden fazla aracımız var ve her birini kontrol etmekte özgürsünüz, ancak kabaca sekizde biri şu anda bakımda ve üçte biri de arama yapmak için dışarıda. Aramanızın hızlı olmasını umuyorum."

Ivanovich duraklıyor. Blöfünü gördüm. Yaşlı bir adam depomun tamamını tek başına mı arayacak? İmkânsıza yakın bir görev, yine de denemekten memnuniyet duyar.

Gözlerini kısarak bana bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor. Artık bakışıyoruz.

"Şimdi düşündüm de, tanık caddenin karşısında duruyordu," dedi bir süre sonra. "Belki de yanılıyordu."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak sert bir gülümsemeye zorluyorum. "Bugün yetişmem gereken birkaç toplantı var, dedektif."

"Elbette, elbette. Sizi yalnız bırakayım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Ama gitmiyor. Bana bakmaya devam ediyor, bir şeyler vermesini bekliyor. Yaşlı adam beni konuşturmak için sert bir bakış ve sözsüz bir tehditten çok daha fazlasının gerekeceğinin farkında değil.

Sonunda ofisimi boşaltması sonsuza kadar ve bir gün sürüyor. , sandalyemde geriye yaslanıyorum ve derin bir iç çekiyorum. *Lanet* olsun. Şu anda ihtiyacım olan son şey etrafı koklayan bir polis. Dedektif Ivanovich'in beş yıl önceki o rastgele trafik çevirmesinden beri bana karşı hep bir garezi vardı.

Şoförlerimden biri sınırdan on beş kilo kokain kaçırırken dedektif tarafından kenara çekilmişti. Avukatlarım, şoförün kendi iradesiyle hareket ederek haydutluk yapmış gibi görünmesini sağlayarak şirketi suçlamalardan etkili bir şekilde uzaklaştırmayı başardı.

Ne yazık ki adamı otobüsün altına atmak zorunda kaldım. İhmalinin cezası. Yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırıldı ve hâlâ yirmi yılı var. İçeri girmeden önce Roman, şoförün operasyonumuzu ifşa etmemesi için uygun koşullarda pazarlık yaptığından emin oldu. Ona çok iyi ödeme yapıldığını ve ailesine süresiz olarak bakıldığını söylediğimde bana güvenin. Şimdiye kadar tek kelime etmedi. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa öyle de kalacaktır.

Dizüstü bilgisayarında bir alarm ötüyor ve deponun güvenlik kameralarından birinde bir hareket olduğunu bildiriyor. Artık ortalık sakin olduğuna , gözetim sekmesini açıp farklı video görüntülerine tıklıyorum. Teknisyenlerimi ve şoförlerimi iş başında görebiliyorum. Sevkiyat ekibinin hepsi çalışıyor. Bodrum katındaki video dikkatimi çekiyor.

Işık zorlaştırıyor ama Sandra'nın sandalyesinde debelendiğini görebiliyorum. Ağır bir şekilde bir tarafa doğru eğilmiş, tüm ağırlığıyla bağlarını zorluyor. İleri geri sallanmasını, çekiştirip durmasını hayranlıkla izliyorum. Dizüstü bilgisayarın ekranından çaresizliğinin kokusunu alabiliyorum.

Zavallı prenses böyle devam ederse kendine zarar verecek-

Birden fermuarları koptu. Sandra sandalyenin bir tarafına düştü, benim hissettiğim kadar şok olmuş görünüyordu. *Kahretsin*. Bunu nasıl yaptı? Hemen sandalyemden kalktım. Kardeşlerimi çoktan önden gönderdim, bu yüzden onu tek başıma gözaltına almam gerekecek. Görünüşe göre Bayan Antonova hapisten kaçmaya çalışıyor.

Benim gözetimimde olmaz.

Ofisimden hızla çıkıyorum ve merdivenlerden bodruma doğru iniyorum. Neyse ki kapılar kapalı ve kilit altında tutuluyor. Çılgın ayak seslerinin sert zemine çarptığını duyabiliyorum. Metal bodrum kapısına bir şey çarpıyor. Sanırım vücudunu bir koçbaşı olarak kullanmaya çalışıyor. Homurdandığını, geri çekildiğini ve bir kez daha ileri atıldığını duyuyorum.

Hakkını lazım, bu kadın olabildiğince kararlı.

Her şeyi zamanlıyorum, kapıya tekrar ulaşması için geçecek saniyeleri hesaplıyorum. Ulaştığında, kapıyı sonuna kadar açıyorum ve bir çığlıkla içeri düşmesine izin veriyorum.

"*Kahretsin*-"

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Hemen elini tutup soruyorum. Sandra hızlı. Beklediğimden çok daha hızlı. Onu hazırlıksız yakalamak pek bir işe yaramadı. Topuklarını karnıma geçirerek hızlı bir yumruk attı. Momentum beni duvara çarptı. Tamamen

İçgüdüsel olarak onu iki elimle bileğinden tutup çekiyorum ve dengesini bozuyorum.

Sandra yere düşüyor, ama sayım için aşağıda değil. Kollarımı ona sarmaya çalıştığımda bana pençe atıyor, çılgılık atıyor ve küfürler savuruyor. Sandra dirseğini geri çekerek bugün ikinci kez neredeyse burnumu kırıyordu. Artık tam bir güreşti. Ben onun üstündeyim, ağırlığımı kullanarak onu zapt etmeye çalışıyorum ama o öfke ve kinden başka bir şey hissetmiyor - gerçekten tehlikeli bir kombinasyon.

"Bırakın beni!" diye bağırıyor.

"Lanet olsun, kadın, nasıl bu kadar güçlüsün?" "Belki de sadece *zayıfsındır!*"

Bu yorumu hiç hoş karşılamadım. Şimşek hızıyla iki bileğini de tutup başının iki yanına sıkıştırıyorum. Bacaklarını kalçalarımın dolamış, kontrolü için ayak bileklerini arkamda kilitlemişti. Kendini savunma eğitiminden daha fazlasına sahip olduğu çok açık. Bu lanet olası *Krav Maga*. İsrail Ordusu'nun dövüş tekniklerini nereden biliyor?

Vücutlarımız birbiriyle aynı hızda. Nefesi yüzüme karşı sıcak, göğsünün yükselip alçalması benimkiyle buluşuyor. İkimiz de nefes nefese kalmışız, yanaklarımız sıcaktan kızarmış. Sandra'nın güzel kızıl saçları yüzünün kenarlarına yapışmış, teni ter içinde. Ona öfkelenmeliyim, bana bu kadar kolay ayak uydurabildiği için aşağılanmalıyım...

Bunun yerine, garip bir şekilde ilgimi çekti.

Ben hiç de küçük bir adam değilim. Benimle başa baş mücadele edebilmesi çok etkileyici. Büyüleyici. Dahası, Sandra... *güzel* hissettiriyor. Yumuşak teni, kalçalarının yuvarlaklığı ve kalçalarının beni sıkması. Şimdi daha yakın ve kişisel olduğum için, onun dolgun dudaklarını tam olarak görebiliyorum. Aslında bana küfretmediği zamanlarda oldukça güzeller.

onu öpebilirdim. Ama

öpmeyeceğim.

Böyle bir şeyi nasıl düşünebildim?

"Çekil üstümden," diye tıslıyor ve dizleriyle beni sertçe itiyor. Kımıldamıyorum.

Dikkatimi bileklerindeki parlak kırmızı yaralar çekiyor. Kendisine sadece bir çift ciddi morluk vermekle kalmamış, aynı zamanda bağlarından kurtulma çabası sırasında derisini de kesmiş. Midemde bir sıkıntı titreşimi yanıyor ama nedeninden emin değilim.

"Bak ne yaptın," diye homurdandım. "Her tarafın kan içinde."

"Siktir git," diye . "Bir dahaki sefere kan senin olacak."

Kendime rağmen sırtıyorum. "Sen nasıl istersen prenses."

"Sana bana öyle demeyi kesmeni söylemiştim-" Beni tekmelemeye çalışıyor ama onun yerine kalçalarını benimkilere sürüyor. Kalçalarının sıcaklığı beni çıldırtıyor. Dişlerimi boynunun kıvrımlarına geçirmek için neler vermezdim-

Hızla ayağa kalkıyorum ve Sandra'yı omzuma atıp başladığı yere geri götürüyorum. Tekmeler atıyor, çığlıklar atıyor ve yumruklarıyla sırtıma vuruyor ama nafiye.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

OceanofPDF.com

SANDRA

"C Haydi, Bayan Antonova," diyor adam kaşığı dudaklarıma doğru tutarken. "Bir şeyler yemelisin. Gerçekten açlıktan ölmek mi istiyorsun? ölümüne?"

Yüzümü öfkeyle başka yöne çeviriyorum. Açlık grevime başlayalı üç gün oldu. Bu pisliklere güvenim sonsuz. Yüksek değerli bir rehine olduğumu biliyorum, bu yüzden yemeğimi ve suyum zehirlemiş olma ihtimalleri düşük, ama risk almamayı tercih ederim. Tek bildiğim, beni uysal tutmak için her şeyi güçlü bir yatıştırıcıyla karıştırmış olabilecekleri.

Cehennem gibi.

Beni besleyen adama ters ters bakıyorum. Onda bir tuhafılık var. Son birkaç gündür hepsini dikkatle gözlemliyorum ve diğer adamların ona aynı düzeyde saygı göstermediğini fark ettim. Onu asla grup toplantılarına dahil etmiyorlar, ilk o konuşmadıkça onunla konuşmaya zahmet etmiyorlar. O dışlanmış biri, henüz bilmediğim nedenlerden dolayı dışlanmış.

Ama öğreneceğim.

"Adın ne senin?" Kısık sesle sordum. Boğazımın arkası korkunç derecede kurudu. Neredeyse yirmi dört saattir bir yudum su içmedim ve bunu gerçekten hissetmeye başladım. Kafatasım zonkluyor, eklemlerim ağrıyor ve gözlerimin arkasında basınç oluşuyor.

Omzunun üzerinden kapağa doğru gergin bir bakış atıyor, sanki birinin dinliyor olabileceğinden endişeleniyor. "Bana Piç derler."

Burnum kıvrılıyor. "Sana verdikleri kod adı *bu* mu?"

"Bu bir kod adı değil," diye mırıldanıyor mahcup bir şekilde. "Ben işte." "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Başını sallar. "Zaten çok fazla şey söyledim."

"Bana sadece adını söyle. Bir şeye ihtiyacım olduğunda her seferinde Piç'i çağırırım. Bu çok kaba bir davranış."

Adam bana dikkatle bakıyor. Diğerleriyle aynı vahşiliğe sahip değil. Patron kadar yıpratıcı, Tek Göz kadar soğuk, Yumruklar kadar öfkeli ya da Yaklaşan kadar sinsi değil. Bu durumdan kurtulmak için en iyi şansım beni esir alanlardan biriyle yakınlık kurmak ve Piç'in en iyi şansım olduğundan oldukça eminim.

"Damien," diye cevaplıyor sonunda. "Benim adım Damien."

Hem anlayış hem de saygıyla başımı sallıyorum. "Ben

Sandra." "Biliyorum, Bayan Antonova."

"Ne zamandır Patron için çalışıyorsun, Damien?"

İç çekerek kaşığı indiriyor. "Kardeşim *için* çalışmıyorum, *onunla* çalışıyorum. onu."

Bu açıklama karşısında gözlerim hafifçe açılıyor. "Kardeş olduğunuzu biliyordum!"

Damien bir adım geri çekildi, benim için hazırladığı yemeği bir kenara bıraktı. Onda kaypak bir hava var, sanki her an tetikte, her an kaçmaya hazır. Tek soru, neden bu kadar korktuğu?

"Bana isimlerini söyleyecek misin?" Nazıkçe, tatlı bir şekilde soruyorum. Sanırım bu adamın ihtiyacı olan şey bir parça nezaket. Diğerleri tarafından bariz bir şekilde ve sürekli olarak görmezden gelindikten sonra, bir gülümseme ve yumuşak bir ton benim için harikalar yaratma potansiyeline sahip.

Ne yazık ki, tam olarak inmiyor.

"Sana başka bir şey söylemeyeceğim," diyor sertçe. "Sana benimkini vererek zaten yüzlerce farklı kuralı çiğnedim."

"Tamam, peki," diye cevap veriyorum, gevşeyerek. "Anlıyorum. Rehineye fazla yaklaşmak istemiyorsun."

"Lütfen şimdi yer misin? Patron yemek yemeyi reddetmenizden memnun değil."

"Ona söyle, yemek yememi istiyorsa beni besleyebilir."

Damien'in omuzları gerilir. "Ciddisin," diye fark eder. "Nasıl istersen öyle olsun o zaman," diye ekler ayrılmadan önce.

Gözden kaybolduğu anda zincirlerimi çekiyorum. Başarısız kaçış girişimimden sonra, Patron fermuarlı bağlarımı gerçek kelepçelere dönüştürdü ve yere sabitlenmiş kısa bir zincire bağladı. Oturma, ayakta durma ve küçük bir daire çizerek dolaşma özgürlüğüm var ama hepsi bu kadar. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu sefer kaçmak yok.

Şişmiş bileklerimi ovuyorum. Tek Göz beni tedavi etti, kesiklerimi dezenfekte etmeye özen gösterdi ve hatta morluklarım için buz torbası verdi. Açıkçası beklediğimden daha iyi bir muamele gördüm. Eğer babam haklıysa ve bu adamlar gerçekten de gelecek vadeden Bratva'larsa, şaşırtıcı derecede düşünceliler.

Acaba onların da babam gibi bir kuralları var mı? Antonov Bratva yirmi yılı aşkın bir süredir bir dizi katı kurala bağlı kalmıştır; bunlardan ilki ve en önemlisi, sadece kesinlikle gerekli olduğunda şiddete başvurmamızdır. Babamın etkileyici liderliği, Dima Amca'nın mükemmel müzakere becerileri, Pyotr Amca'nın iş becerisi ve Luka Amca'nın eşsiz bilgisayar korsanlığı uzmanlığı sayesinde biz Antonovlar nadiren ellerimizi kirletmek zorunda kaldık.

Anahtar kelime *nadiren*.

Midem öfkeyle homurdanıyor ve bakışlarımı Damien'in geride bıraktığı soğuk tarçınlı yulaf lapası kasesine çevirmeye zorluyor. Tam olarak Michelin yıldızlı bir yemek sayılmaz ama yetmiş iki saat boyunca birkaç lokma ekmekten fazlasını yememiş biri için yulaf lapası cennet gibi geliyor. Yemeğe gitmemek için kendimi adımlarımın ortasında durdurmak zorunda kalıyorum.

Zehir, hatırladın mı? Riske girme.

Yorgunluk nihayet kendini gösteriyor. Sert zeminde uyumak ve aniden üç öğün yemek yemem arasında vücudum sıkıntı belirtileri göstermeye başlıyor. Titriyorum. Başım sürekli ağrıyor. Tek yapmak istediğim uyumak ama hayatta kalma içgüdülerim bana uyanık ve tetikte olmamı, Patron bir dahaki sefere o aldatıcı yakışıklı yüzünü gösterme hatasını yaptığında saldırmaya hazır olmamı söylüyor.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, soğuk gözleri benimkilere kilitlenerek alaycı bir tavırla içeri giriyor.

"Neden yemiyorsun?" diye soruyor. "Çünkü istemiyorum."

"Ye."

"Hayır."

"Şunu açıkça belirteyim, Bayan Antonova, yemek yiyeceksiniz."

"Yoksa ne olur?" Tersledim. "Bana ne yapacaksın, hm? Beni kaçırarak mısın? Oh, bekle."

"Gerçekten sabrımı test etmeye başlıyorsun."

"Başlamak mı? Vay be. Seni umuyordum." "En azından biraz su iç."

"Beni-"

Patron üç uzun adımda mesafeyi kapatıyor. Beklemekte olan bir su şişesini kapıyor, kapağını açıyor ve dudaklarını kabaca dudaklarıma çarpmadan önce ağzına birkaç yudum döküyor. O kadar şaşırıyorum ki ağzım açık kalıyor, soğuk su içeri doluyor. İlk düşündüğümünden daha fazla susamış olmalıyım çünkü otomatik olarak yutkunuyorum, vücudum su içmek için fazlasıyla istekli.

Patron çenemi kavırıyor, dudakları hala tehlikeli bir şekilde benimkine yakın duruyor. Ne geri adım atabiliyorum ne de ileri gidebiliyorum. Tek yapabildiğim orada öylece durmak, şaşkın ve biraz da kafam güzel, dilinin tadı hâlâ damağımda. Beynim az önce ne olduğunu anlamakta zorlanıyor.

Az önce beni *öptü* mü?

Ve neden tekrar yapmasını isteyeyim ki?

Birden yanmaya başladım, derimin her santimi elektrikli bir şeyin vaadiyle karıncalanıyor. Şu anda bana bakışı... Sanırım o da şaşkınlık içinde. Bunu yapmayı planlamıyordu. Sanırım içinde bir şey -karanlık ve aç bir şey- aniden patladı.

"Suyunu iç," diye , sesi içimde titreşiyor. "Hayır," diye karşılık veriyorum, kavgadan asla geri adım atmam.

Patron'un burun delikleri genişler, dudağının kenarı sırtmaya başlar. "O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Şişeyi alıyor ve dudaklarımı tekrar bulmadan önce ağzı dolana kadar döküyor. Bu sefer güçlü kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru bastırıyor. Su çenemden aşağı dökülüyor, boynuma iniyor, gömleğimin içine işliyor. Aktarımı sağlayan çok az şey boğazımdan aşağı damlıyor - yine de bir şekilde başladığımdan daha susuzum.

Göbeğimin derinliklerinde biriken ıslığı ya da dili benimkinin üzerinde hayalet gibi gezinirken göğsümden yükselen iniltiyi anlamıyorum. Bacaklarımdaki muhtaç zonklamayı ya da vücudumun ona karşı nasıl eridiğini anlamıyorum. Böyle hissetmemeliyim, gerçekten hissetmemeliyim ama...

Onu sertçe iterek beni bırakmaya ve bir adım geri atmaya zorluyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ağzı tekrar kapanmak üzere açılıyor, belli ki hazırladığı yoruma karşı düşünüyor. "Lanet suyunu içecek misin yoksa bunu tekrar yapmak zorunda kalacak mıyım?"

Dudaklarımı yalıyorum, gözlerinin hareketi nasıl takip ettiğini fark ettiğimde neredeyse titriyorum. Damarlarımda kaynayan bu garip his de ne? Pantolonunun önünde gördüğüm *şişkinlik* de ne?

Lanet olsun, kendimi neyin içine soktum ben?

Su şişesini ondan kaptım. Kendi seçimimden dolayı garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Bana attığı soğuk bakışa bakılırsa, sanırım o da öyle.

"Beni buradan ne zaman çıkaracaksın?" Ben soruyorum. "Eğer beni sonsuza kadar kilitli tutabileceğinizi düşünüyorsanız-"

"Benim planlarım seni ilgilendirmez."

"Aslında, bir bakıma ilgilendirir."

"Şartlarımı babanıza çoktan bildirdim. Bu şartları yerine getirip getirmemek tamamen ona kalmış."

"Asla kabul etmeyecek."

"O zaman gitmene asla izin vermeyeceğim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oluyor. Bunu bir tehdit olarak söylediğini biliyorum ama nedense kulağa bir sevgilinin sözü gibi geliyor.

Vay canına. Belki de gerçekten susuz kalmışımdır.

"Bu kişisel değil," diyor. "Ben de en az senin kadar bu işin bitmesini istiyorum."

"O zaman beni serbest bırak."

Kravatıyla oynayarak kapıya doğru ilerliyor. "Her şeyin zamanı var Sandra. Zamanı gelince."

"Bekle!"

"Ne?"

Dudaklarımı tekrar yalıyorum, hala açgözlü dudaklarının bana bastıracağı hissiyle karıncalanıyorum. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Bu his her neyse, asla harekete geçemiyorum.

Ne de olsa beni esir alan o. Düşmanım. Bu doğru olmaz. Beni tekrar öpmesine izin vermektense onu öldürmeyi tercih ederim.

"Boş ," diye . "Beni rahat bırak." Alay ediyor.

"Memnuniyetle."

OceanofPDF.com

CHAPTER 6

OceanofPDF.com

F ya da iyi ve kutsal olan her şeyin aşkına- ne *halt ediyorum ben?*

Onu asla öpmemeliydim, hele iki kez. Daha da önemlisi, Sandra Antonova'nın beni etkilemesine izin vermemeliydim. Bu onun süper gücü falan olmalı, çünkü onun mavi gözlü bakışlarına hapsoldüğüm anda artık kendim değildim. Mantık ve sağduyu kafamdan fırladı ve kendilerini pencereden dışarı fırlattılar.

Bu bir daha olamaz.

Şu anda tabağımda çok fazla şey var ve dikkatimin dağılmasını göze alamam - bu dağılma ne kadar muhteşem ve lezzetli olursa olsun. Tüm odağım Nikolayeviç Bratva'yı inşa etmek olmalı, Sandra'nın dudaklarının tadına ve kulağımda çınlayan baygın iniltisine değil.

Sikeyim.

Merdivenlerden zemin kata çıkıyorum ve doğruca deponun karşısına geçiyorum. Ben geçerken birkaç tamirci saygıyla başlarını eğiyor, ama onlara aldırmıyorum. Şu anda çok sinirliyim. Sandra Antonova'nın bir cadı olduğuna ikna oldum. O yakınımıdayken yaşadığım büyüü başka nasıl açıklayabilirim ki?

Roman ve Damien köşeyi dönüp garaj kapılarından birinden içeri giriyorlar. Roman beni görünce o klasik bok yiyici sırtışlarından birini yaptı.

"Vay be. Neyin var senin kardeşim?"

"Hiçbir şey," diye çıkıştım. "Durum raporu istiyorum. Leo ve Samuil'den haber var mı? Adamlarımız ne yapıyor?"

"Operasyon devam ediyor," diye söze girdi Damien. "Ama az önce aradılar. Antonov'un koruması altındaki işletmelerin çoğunu bize ödeme yapmaya ikna etmeyi başarmışlar."

"Çoğu mu?" Kaşlarını kaldırarak yankılıyorum.

Roman, "Yerlerinden kıpırdamak istemeyen birkaç sadık kişi var," diye açıklıyor. "Endişelenmeyin. Onlar için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa, yakında bize ödeme yapacaklardır."

Üvey kardeşim omzumun üzerinden bakıyor. "Bayan Antonova sonunda bir şeyler yedi mi?"

Onun adının anılması bile beni rahatsız ediyor. Tedirgin bir şekilde elimi cebime atıyorum ve büyükbabamın çakmağını çıkarıp çakmağı açıp kapatıyorum, açıp kapatıyorum. Alevin ritmik bir şekilde tutuşup sönmesi garip bir şekilde rahatlatıcı.

"Sana ne ki?" Homurdanıyorum, garip bir kıskançlık duygusu kalbime saplanıyor. "Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Damien boğazını temizler. "Tabii ki hayır."

"*Bayan Antonova*," diye alaycı bir kıkırdamayla dalga geçiyorum. "Seni onunla konuşurken yakalamayayım. Yemeklerini teslim etmek, bağlarını kontrol etmek ve gitmek için oradasın. Anladın mı?"

Yavaşça başını sallar. "Nasıl, Andrei."

Büyükbabam gençliğimde bana pek çok ders verdi, bunlardan biri de ilerlemenin zaman aldığıdır. Roma bir gecede inşa edilmedi ve sabırsızlık asla efendisine hizmet etmez. Onun derslerini her zaman ciddiye aldım, o adamın ağzından çıkan her kelime altından daha değerliydi.

Ama ben hiçbir zaman sabırlı bir adam olmadım. Bir şeyin yapılmasını istediğimde, onu yaparım. Oyalanmanın anlamı yok. Hiçbir şey beni eylemsizlikten daha fazla sinirlendiremez. Belki de bu yüzden son zamanlarda çok kötü bir ruh halindeyim.

Leo ve Samuil'in raporları pek değil. En iyi tahminlerine göre Okrug'un yalnızca yüzde onunu ele geçirebilmişler - bizim hesapladığımızdan çok daha yavaş. Bağlantılarımın kapsamı ve sınırsız kaynaklarımız düşünüldüğünde bu gerçekten utanç verici. Kaçakçılık işimiz bize bir avantaj sağlamalıydı.

Her anlamda avantajlı -güç, ateş gücü, hızlı ve kolay ulaşım- ancak Antonov'lar bizi yenmeye devam ediyor.

Bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim.

"Belki de onları tekrar aramayı denemeliyiz," diye öneriyor Samuil. "Mikhail Antonov'a onun gözlerinden birini falan gönder. Bu onu kesinlikle geri çekecektir."

Özellikle kadınlara ya da çocuklara zarar vermekten hoşlanmam ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir. İki hafta önce olsa bunu düşünürdüm ama şimdi... Şimdi Sandra'ya zarar verme düşüncesi beni rahatsız ediyor. Umursadığımdan falan değil ama bunu açıklayamıyorum da.

"Kimse ona dokunmasın," diye uyarıyorum. "Sadece Antonov'ları geri püskürtmemiz gerekiyor."

Bir olduğunda, daha da iyi bir pazarlık pozisyonunda olacağız." Leo yanağının içini çiğniyor. "Bir söylenti duydum."

Bakışlarını ona kayıyor. "Anlat bana."

"Mikhail Antonov'un iki çocuğu daha var," diye açıklıyor. "En küçüğü bir oğlu. Sokakta konuşulanlara göre Sandra'yı kurtaramayacaklarına karar verirlerse Bratva'yı ona devredeceklermiş."

Ağabeyimin sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. Doğru olabilir miydi? Mikhail Antonov gerçekten de en büyük çocuğunu terk etmeyi düşünür müydü?

Bu anne ve babanızın yaptığı bir şey. Antonov'ları farklı kılan ne?

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Roman soruyor.

"Mikhail Antonov bir aile babası. Bu onun en büyük zayıflığı ve biz de bunu sonuna kadar kullanacağız."

"Seninleyiz kardeşim," diyor Samuil, "ama bu şekilde devam edemeyiz. Kızını aldığımız anda pes edeceğini söylemiştin. Bir yıpratma savaşına hazırlıklı değildik."

Reddedici bir şekilde elimi sallıyorum. "O kadar ileri gitmeyecek. Okrug üzerinde tam kontrole sahip olduğumuzda onu tekrar arayacağım ve yeniden görüşeceğim. Topraklarını ve varisini ele geçirdiğimizde bizi dinlemeye daha meyilli olacaktır. İşte o zaman Üçüncü Aşama'ya gireceğiz."

"Bana bunun ne olduğunu tekrar hatırlatır mısın?" Leo homurdanıyor.

"Onun otoritesini zayıflatıyoruz. Bölgesini ve kendi çocuğunu koruyamıyorsa, müttefiklerini nasıl koruyacak? Önce en küçük ittifaklarının, yükselmeye hevesli zayıf ailelerin peşine düşüyoruz. Bir kere

Antonov Bratva'nın gibi olmadığını kanıtlayan herkes bize akın edecektir."

Roman homurdanıyor. "Tanrım, çok sinsisin."

Sırıtıyorum. "Bana bilmediğim bir şey söyle. Şimdi defol git buradan ve işe koyul. Çabalarınızı iki katına çıkarın. O orospu çocuklarını yenmek için ne gerekiyorsa yapın."

Samuil başını sallar. "Poker gecesine ne dersin?"

"Elimizde çok daha acil meseleler var," diye mırıldanıyor Leo. "Bana paranı verirsen daha kolay olur."

"Cehennem gibi," diye yanıtlıyor kardeşim, gerçek bir sıcaklık olmadan.

Hemen onları takip edip sandalyemin arkasından paltomu alarak dışarı çıkıyorum. Ayrılmadan önce son bir kez video yayınlarını kontrol ediyor, hafif bir paranoya havasıyla alt kattaki misafirimi gözlemliyorum. Sandra yine kaçma girişiminde bulunmadı ve son birkaç gündür nispeten işbirliği içindeydi - bana sorarsanız hepsi endişe kaynağı.

Yere kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş. Sanırım uyuyor, ama ışık bunu anlamayı zorlaştırıyor.

Göğsüme garip bir sızı yerleşiyor ve uzun zamandır unuttuğumu sandığım bir anıyı da beraberinde getiriyor. Onu bu şekilde görmek bana yerde uyuduğum günleri hatırlattı. Annemizin azalan aile servetimizin son kalanını da harcadığı ve babamızı metresiyle yatakta yakaladıktan sonra bizi ve babamızı terk ettiği günleri. Babam boşandıktan sonra başımızı sokacak bir ev bile bulamamıştı ve sonunda o da bizi terk etti.

On altı yaşından büyük olamazdım. Henüz bir erkektim ama kontrolüm dışındaki güçler tarafından yetişkinliğe itilmiştim. Geniş ailemizin hiçbiri bizi istemiyordu ve sistem kardeşlerimi ve beni canlı canlı yiyecekti, bu yüzden ailemden geriye kalanları sağlam tutmak için yapmam gerekeni yaptım. Hile. Çalmak. Öldürmek. Kardeşlerimi beslemek, hayatta ve iyi tutmak için her şeyi yaptım.

Başkalarına karşı nazik olmanın bir anlamı yok, çünkü dünya size daha iyi davranmayacaktır. Azizler bile ateşte yakılırken, ben neden hayatımı ahlaklı bir insan olmaya çalışarak harcayayım ki?

Bu yüzden Sandra'nın soğuktan gözle görülür bir şekilde titreyerek biraz daha küçüldüğünü gördüğümde kafam karıştı. Midemin çukurundaki garip hissi tarif edemiyorum. Tam olarak acıma değil ama kesinlikle yakın. Tek bildiğim bunun tehlikeli bir his olduğu. Bu kadının beni etkilemesine izin veremem. Tehlikede olan çok şey var.

Ama...

"Git İleride." I söyle benim Kardeşlerim. "Devam et Ben güncellendi üzerinde herhangi bir gelişme yok."

"Nereye gidiyorsun?" Roman kaşlarını kaldırarak soruyor. "Bizden sakladığın gizemli bir kız arkadaşın mı var?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Hayır, pislik. Mahkûmu kontrol ediyorum."

"Kilitleri iki kez kontrol ettim bile," diye söze giriyor Damien, beni çok kızdıracak şekilde. "Her şey güvenli kardeşim."

"O zaman tekrar kontrol edeceğim," diye bağıriyorum ve bodruma iniyorum.

Sonbahar yaklaşıyor, bu yüzden buranın bu kadar soğuk olmasına şaşmamak gerek. Toprak tüm soğuğu emiyor ve bodrum katını derin dondurucuya dönüştürüyor. Kapının kilitleri Damien'in söylediği gibi güvenli, ama bu beni erzak odasına dönüştürülmüş hücreye açılan göz hizasındaki küçük pencereden içeri bakmaktan alıkoymuyor.

Onu bu kadar *küçük* görmenin sarsıcı olduğunu itiraf etmeliyim. Onun ateşli ruhuna ve sert varlığına garip bir şekilde alışmışım. Bu yüzden onu kıvrılmış, titrerken ve çaresiz görmek göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Ben kötü bir adamım, ama zalim bir adam değilim - gerçi bazıları arada hiçbir fark olmadığını iddia edebilir. Doğru nedenlerle yanlış şeyler yapmakta sorun yaşamıyor olmam, insanları sebepsiz yere incitmekten zevk aldığım anlamına gelmiyor.

Kapıyı açıp içeri giriyorum. Çerçevenin yanındaki hareket sensörü hareketlerimi algılıyor ve girişteki ışıkların yanıp sönmesine neden oluyor. Sandra'nın gözleri bana bakmak için açılıyor ama parmağını bile kıpırdatmıyor.

"Ne istiyorsun?" diye acı acı homurdanıyor.

Dürüst olmak gerekirse güzel bir soru. Şimdi onun önünde dururken, beni buraya gelmeye iten şeyin ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum. Kaçmasından endişe ettiğim için mi? Yoksa onu bu halde görmeye dayanamadığım için miydi?

Hayır, olamaz.

"Bana bir şey söyle," diyorum sertçe. " bir şey." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana Antonov Bratva hakkında bilgi verin. Ailenizin kontrolü altında kaç adam var? Antonov'un koruması altında faaliyet gösteren en kârlı işin ne olduğunu söyleyebilirsiniz? Bana müttefikleriniz ve düşmanlarınız hakkında daha fazla bilgi verin."

Sandra oflayıp puflayarak yüzünü bana dönüyor. "Ölmeyi tercih ederim."

Ne duymayı bekliyordum bilmiyorum. Sandra Antonova sonuna kadar sadık biri. Onun bu sarsılmaz kararlılığı bir bakıma asilce. Ama aynı zamanda aptalca.

"Değişim geliyor," diyorum ona. "Antonov'ların çöküşü kaçınılmaz. Tek soru bunun er ya da geç gerçekleşip gerçekleşmeyeceği."

Bu onun dikkatini çekiyor. Sandra bir iniltiyle doğruluyor ve bakışlarının sıcaklığıyla beni hançerliyor. "Biliyor musun, düşünüyordum da."

"Oh?"

"Bana çok gururlu olduğumu söylüyorsun ama bence *senin* de en büyük zayıflığın bu. Eğer dikkatli olmazsan, kibrin *senin* çöküşün olacak, *Andrey Nikolayeviç*."

Kalbim boğazıma sıçradı. Adımı nasıl öğrendi?
Kardeşlerimden biri yanlışlıkla ağzından kaçırdı mı?

Sandra kotunun arka cebine uzanıp bir cüzdan çıkardı. *Benim cüzdanımı*. İçgüdüsel olarak ceketimi yokluyorum ve her zaman sakladığım yerde olmadığını fark ediyorum. Sandra ehliyetimi çıkarıyor ve gözlerinde şeytani bir parıltıyla sırtıyor. "Biz güreşirken senden aşırdım," diyor, kelimelerinden eğlence akıyor. "Tahrik olmakla o kadar meşguldün ki fark etmedin bile."

Burun deliklerim alevleniyor, damarlarıma ani bir sıcaklık doluyor. "Seni küçük-"

Sandra başını arkaya atıp gülüyor, sesi hafif ve nefes kesici. "Resmin *çok* şirin. Bu bende kalabilir mi?"

"Hayır."

Sözlerimi bitirmeye fırsat bulamadan Sandra ehliyetimi gömleğinin altından çıkarıp sütyeninin üzerine sıkıştırıyor. Gülümsemesi hem ısıltılı hem de sinir bozucu.

"Çocuk gibi davranma," diye homurdanarak ona doğru bir adım attım.

Sandra hemen ayağa kalkıyor ve zincirlerinin izin verdiği ölçüde ilerliyor. "Eğer geri istiyorsan, gel ve al."

"Oraya girmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Homurdanıyor. "Sen çok fazla korkaksın-"

Dört uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor, hızla onu belinden kavıyorum. Sandra sırtını bana dönerek uzaklaşmaya çalışıyor ama tutuşum sağlam. Küçük bedenini vücuduma yapıştırdım, kolum ortasına dolandı. Beni itmeye çalışıyor ama sonunda kıcını kasıklarına yaslıyor. Beni çok şaşırtan bir şekilde Sandra *inliyor*, zengin sesi doğrudan sikime gidiyor.

Sikeyim.

Kafamın arkasındaki ses bana durmamı söylüyor. Bu kötü bir fikir. *Gerçekten* kötü bir fikir. Ama bedenim buna uymuyor. Teninin sıcaklığını, sesini ve yanaklarıma değen çılğın nefeslerinin fısıltısını arzuluyorum. Ellerim kendi iradeleriyle dolaşıyor, tişörtünün kumaşının altından kayarak açgözlülükle göğüslerini sıkıyor. Sandra soluk soluğa kalıyor, titriyor, kalçalarını bana doğru hiç pişmanlık duymadan sürtüyor.

"Siktir," diye inliyor. "Bekle, ben-"

Ehliyetimi bulup alıyorum ve az önce olanlardan dolayı hafifçe telaşlanarak büyük bir adım atıyorum. Taş gibiyim ve zonkluyorum, o kadar ki gerçekten acı veriyor. Avuç içlerim hâlâ tenimin tene değdiği yerde karıncalanıyor, uzanıp ona bir kez daha dokunmak için kaşınıyorum.

Yüzünü bana dönüp dudaklarını yalıyor. Saçları dağınık, yanakları kızarmış, göz bebekleri kocaman açılmış. "Eğlenceliydi," diyor biraz boğuk bir sesle.

"Benimle taşak geçmeyi bırak," diye . "Seni uyarıyorum." "Yoksa ne olur?"

Bana meydan okumaya çalışacağını . Buraya geldiğinden beri birbirimize girmekten başka bir şey yapmadık. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden, Sandra'nın bir daha beni alt edemeyeceğine dair içimden yeminler ederek oradan ayrılıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 7

OceanofPDF.com

SANDRA

A*ndrei Nicolaevich.*

Adını kafamda defalarca tekrarlıyorum, neredeyse meditatif bir mantra gibi. Artık yüzüne bir isim koyabildiğim için daha az korkutucu geliyor. Hatta insan gibi. Çünkü Patron'un bir fikir olduğu yerde, Andrei Nicolaevich yaşayan, nefes alan bir adam, yani herkes gibi onun da zayıflıkları var. İstismar etmeyi umduğum zayıflıklar.

Ne yazık ki bir süredir beni kontrol etmeye gelmedi, onun yerine kardeşlerinden birini yemeklerimi getirmesi ve bana göz kulak olması için gönderdi.

Korkak.

Resmen günlerin izini kaybettim. Bir haftadır burada mıyım? Bir aydır mı? Bunu söylemek gerçekten çok zor, ama kesin olan bir şey var ki çok endişeleniyorum. Babamın birlikleri toplamak ve beni çıkarmanın bir yolunu bulmak için zamana ihtiyacı olduğunu söylediğini biliyorum ama neden bu kadar uzun sürdü? Buradan çıkmak istiyorum. Lanet bir *yatakta* uyumak istiyorum. Elinden gidene kadar küçük şeylerin kıymetini bilemiyorsun.

"Bugünün tarihi ne?" Damien'a sordum.

Telefonunun kenarından yukarı bakıyor. "Ağustos'un yedisi," diye cevaplıyor bir süre sonra.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Gerçekten uzun zamandır buradayım ama beni en çok üzen şey bu değil. Ağustos'un yedisi...

"Bugün benim doğum günüm," diye mırıldanıyorum sessizce kendi kendime. Bu itiraf beni neredeyse ağlatacaktı, ani bir sıla hasreti dalgası beni çekmekle tehdit ediyordu.

Evdeki kardeşlerimi düşünüyorum. İkiz kardeşim Charlotte ve küçük kardeşim Frederick. Annemi ve babamı, tüm teyzelerimi ve

amcalarım ve kuzenlerim. Kendimi bildim bileli doğum günlerimi hep onlarla birlikte, onların sevgisi, kahkahaları ve gülümsemeleriyle çevrili olarak geçirdim.

Özellikle Charlotte için endişeleniyorum. O benim en iyi arkadaşım, en yakın sırdaşım. Bu dünyaya birlikte geldik ve bu dünyadan da onunla birlikte ayrılmayı umuyorum. Bu ondan ayrı geçirdiğim ilk doğum günü ve hiç bu kadar korkmamıştım. Kendim için değil, onun için.

Babam beni bir gün Antonov Bratva'nın başına geçmem için yetiştirdi, bu yüzden sert ve dirençli biri oldum. Charlotte, kesinlikle ayak uydurabilse de, her zaman daha duyarlıydı. Endişeli biriydi. Şu anda aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Şu anda beni herkesten daha çok özlediğine bahse girerim.

Serseri bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Burnumdaki yanma hissine karşı savaşıyorum, burnumu çekişimi gizlemeyi başaramıyorum. Ne olduğunu anlamadan, taşkın kapıları açıldı. Elimde değil. Babam bana güçlü olmayı öğretti, ama bir insanın kaldırabileceği çok şey var. İçinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında, bu noktaya kadar hiç ağlamamış olmam açıkçası bir mucize ve şimdi bunu durdurmanın hiçbir yolu yok.

Damien katlanır sandalyesinde kaykılmış, bariz bir rahatsızlıkla beni izliyor. "Özür dilerim, Bayan Antonova. Size bir şey getireyim mi? Mendil ya da..."

Titrek de olsa küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. Damien kardeşleri gibi değil. O daha yumuşak. Bir kalbi var. Onun gibi iyi bir adamın Andrei'nin işine nasıl bulaştığını merak ediyorum. "Sadece yalnız kalmak istiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Patron seni gözümüzün önünden ayırmamamızı söyledi-"

"Lütfen?" diye sordum. "Sadece... birkaç dakikalığına. Kapının hemen dışında durabilirsin." Kelepçeleri ve zinciri göstermek için bileklerimi kaldırıyorum. "Belli ki hiçbir yere gitmiyorum. Tek istediğim biraz nefes almak. Bunu bana bir doğum günü hediyesi olarak düşün."

Damien çenesini çalıştırıyor, belli ki doğru söyleyip söylemediğimi ya da bunun bir tür manipülasyon taktiği olup olmadığını düşünüyor. Belki de Andrei'nin gazabına uğrama ihtimalini düşünüyor. Dürüst olduğumu kanıtlamak benim için zor olsa da dikkatli olmak istediği için onu suçlamıyorum.

Ne mutlu ki, Damien kapıdan çıkmadan önce kısa bir baş selamıyla sandalyesinden kalkıyor. Gözden kaybolduğunda, kendime güzel ve sert bir ağlama lüksü tanıyorum.

En son ne zaman her şeyi olurluna bıraktığımı hatırlamıyorum. Durumun ciddiyeti sonunda beni vurdu. Yalnızım, korkuyorum ve ne zaman ne yapacağımı bilmiyorum.

Buradan çıkacağım. Her şey ezici bir şekilde umutsuz hissettirmeye başlıyor, ta ki-

Patron devreye giriyor.

Andrei Nicolaevich.

Doğruluyorum, gözlerimi ve burnumu hızla silerken dizlerimi göğsüme çekiyorum. *Lanet olsun!* Şansıma lanet olsun. İçeri girebilecek onca insan varken, *o* olmak zorundaydı.

Sertleşme noktasına gelene kadar onunla dalga geçtiğimden beri benden kaçtığını biliyorum. Tek amacım onu kızdırmaktı. Tahrik olmasını beklemiyordum, gerçi ben de aynı gemide değil miydim?

Yine de aramızdaki elektriği inkar edemem. Belki de Andrei benden kaçmakla akıllılık etmiştir. Çünkü şimdi o buradayken, sanki odadaki tüm hava boşalmış, her şey eskisinden daha sıcak ve daha parlak hale gelmiş gibi. Kokusunda kayboluyorum, gözlerindeki karanlığın cazibesine kapılıyorum. Rusya'da beni kaçırmayı seçebilecek onca adam varken, bu kadar seksi olmak zorunda mıydı?

"Ne?" Orada biraz uzun süre durunca tersliyorum.

"Doğum günün olduğunu duydum."

Ona ters ters baktım. "Ne olmuş yani?"

Andrei'nin bu kadar suçlu görüldüğünü görmek nadirdir. Yanağının içini çiğniyor ve çakmağıyla oynuyordu - bir açıyor, bir kapatıyor, bir açıyor, bir kapatıyor. Fırtınalı gözleri ne düşündüğünü anlamayı neredeyse imkânsız kılıyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor sonunda.

"Özgürlüğüm," diye cevap veriyorum, bu şansa atlayarak. Muhtemelen uzun bir şans. Andrei iç geçiriyor. "Bunun dışında her şey prenses."

Merakla kaşlarını kaldırıyorum. "Bana bir doğum günü hediyesi mi vermek istiyorsun?" "Saçmalama. Doğum günün umurumda bile değil." "O zaman neden teklif ediyorsun?"

"İyi davranışların için. Yemeklerini yiyorsun ve başka bir kaçma girişiminde bulunmadın. Benim hakkımda ne dersiniz deyin ama itaatinizi takdir ediyorum. Şimdi bana ne istediğini söyle."

Bir an teklifini düşündüm. Garip bir şekilde nazik ama sorgulamamaya karar veriyorum. Böyle bir fırsatı bir daha ne zaman yakalayacağım belli olmaz.

"Kız kardeşimi aramak istiyorum," diye mırıldandım. "Onu kontrol etmek için. Bugün onun da doğum günü."

Bana sert bir bakış attı. "Yerimizi söylemeye çalışmayacaksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu onsuz geçirdiğim en uzun süre. Sadece ona iyi olduğumu söylemek istiyorum."

Andrei gümüş çakmağının kapağını kapatıyor, elini cebine atıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Bir dakikanız var."

Yavaşça uzanıp elinden alıyorum, onu büyük bir ilgi ve daha büyük bir şüpheyle izliyorum. Bunu neden yapıyor? Amacı ne? Sebebi ne olursa olsun, şu anda umutsuzca kız kardeşimin sesini duymak istiyorum, bu yüzden hızlıca numarasını çeviriyorum ve telefonu kulağıma dayıyorum.

Onaylamayarak başını sallar. "Konuşmacı."

İstedikini yapıyorum, telefonu onun duyabileceği şekilde ayarlıyorum. Telefon çok uzun bir süre çalışıyor. Charlotte'u tanıyorsam, numarayı tanımadığı için açmayabilir. Antonov'lar öyle herkesin telefonuna cevap verecek değiller ya. Etrafta dolaşan düşmanlarımız ve polis memurlarımız var. Kazara kendimizi tuzağa düşürmediğimizden emin olmak için güvenlik önlemleri var.

ki Charlotte sesli mesaj gelmeden hemen önce cevap veriyor.
Yukarı.

"Alo?" Sesi tıpkı benimkine benziyor, belki biraz daha fazla ürkek ve yumuşak. "?"

"Cee!" Hıçkırıklarımı tutuyorum. "Cee, benim."

"Sandra? Anneciğim! *Baba! Bu Sandra!*"

Aramanın arka planında bir yerde kaos patlak veriyor. Sesler duyuyorum, ayak sesleri. Annemin zevk ve saf ıstırap karışımı bir çığlık attığını duyduğuma eminim.

"Sandy? Bebeğim, iyi misin?" diye ağlıyor. "Lütfen bana iyi olduğunu söyle!" "Ben iyiyim, anne-"

"Seni nerede tutuyorlar?" Babam soruyor, sesi evin geri kalanından daha gür çıkıyor.

Hemen Andrei'ye bakıyorum, o da başını sallıyor. Burada dikkatli olmalıyım, özellikle de o bu kadar yakından izlerken. Tek bir yanlış hareketimde görüşmeyi sonlandırabilir. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Gerçek bu. Bunca zamandan sonra hâlâ yerimi bulamadım.

"O ibne tam şurada duruyor, değil mi?" diye homurdanıyor küçük kardeşim.

Andrei hiç istifini bozmadan omuz silkiyor. "Ne kadar çekici."

"Uzun konuşamam," diye araya giriyorum aceleyle. "Sadece sesinizi duymak ve Charlotte'a mutlu yıllar demek istedim."

Tam bu sırada Charlotte ağlamaya başladı. Ne dediğini zar zor anlayabiliyorum ama ne demek istediğini yeterince iyi anlıyorum. *Seni çok özledim* ve hayatımın *en kötü doğum günü gibi* bir şey. Kız kardeşim ve ben her zaman birbirimizle uyum içinde olduk, bu yüzden o ağlamaya başladığında ben de ağlamaya başlıyorum.

"Sizi seviyorum çocuklar," diyorum onlara, sesimin titremesinden nefret ederek. İstedğim son şey Andrei'nin sesimin zayıf çıktığını duyması ama şu anda umurumda değil. Onu ve ne düşündüğünü boş ver; savunmasız olmaya iznim var. "Hepinizi çok seviyorum."

"Sana zarar vermedi, değil mi?" Charlotte sorar. "Hayır, incitmedi. Ben gayet iyiyim, Cee."

"O piç orada mı?" Annem çılgık atıyor. "Söyle ona, eğer sana bir çizik bile atarsa, onu kendi ellerimle öldüreceğim!"

"Biraz daha dayan," diyor babam kararlılıkla. "Luka Amcan onu sıkıştırmakta zorlanıyor ama yakında orada olacağız."

Andrei öne çıkar, sesini telefonun mikrofonuna yönlendirebilmek için hafifçe eğilir. "Size iyi şanslar Bay Antonov. Sizi temin ederim ki ben bulunmayı *istemediğim* sürece beni bulamayacaksınız."

"Dinle beni, seni küçük pislik-"

Andrei telefonu alıyor ve hemen görüşmeyi sonlandırıyor. "Hey!" diye bağırdım. "Onlarla konuşmam bitmemişti."

Hiçbir şey söylemiyor, bunun yerine odayı boşaltmak için topuklarının üzerinde dönüyor. Ayrılmadan önce "Mutlu yıllar prenses," diye mırıldanıyor.

O gittikten çok sonra, bana bir dakikadan çok daha fazlasını verdiğini fark ettim.

CHAPTER 8

OceanofPDF.com

ANDREI

"W," diyor Leo bana. "Güney Okrug'un tamamı bizim."

Ayaga kalktım, anında uyandım. "Direniş var mı?"

"Hayır," diyor Roman gülerek. "Kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçan Antonov sürtükleri vardı."

"Mükemmel."

"Şimdi ne yapacağız patron?" Samuil ofisimin tek misafir koltuğuna oturarak soruyor. İri cüssesinin aksine çocuk boyunda bir şey gibi görünüyor.

Ben zahmet edip bile saklamıyorum sırtışımlı olarak telefonumu açıyorum.

Her şey plana göre gidiyor. "Şimdi gerisini bana bırak."

Mikhail Antonov ile iletişime geçmek için aynı süreçten geçmek, bu sefer öncekinden çok daha sorunsuz. Güvenle dolup taşıyorum. Fetih haberimizin adama çoktan ulaştığından şüpheleniyorum. Şimdi geriye kalan tek şey bunu yüzüne vurmaktır.

İlk tonda cevap veriyor ve sesi çok kızgın çıkıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye feveran ediyor. "Eğer seni bir daha görürsem-"

"Olacak olan şu," diye araya giriyorum. "Artık elimde sana ait *iki* şey var: varisin ve bölgen. Bugün kendimi çok cömert hissediyorum, bu yüzden birini seçmene izin vereceğim. Hangisini seçersen seç, tereddüt etmeden sana geri döneceğim."

Telefon o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, telefonu kapatmış olabileceğinden endişeleniyorum. "Başından beri planın buydu," diyor, tehlikeli bir şekilde alçak sesle.

Çakmağımı yakıp söndürüyorum, alevin yerinde zarifçe dans edişini izliyorum. Sanki dahiyane bir fıkırmış gibi söylüyor ama değildi. Çok şey yaşadım

güvenli bir mesafeden izleyerek Bratva'sının hareketlerini incelemek için yıllar boyunca zaman harcadı. Düşmanınızı alt etmenin en hızlı yolu onu içten ve dıştan anlamaktır. Bu yüzden Mikhail'in Moskova'yı elinde tutmaya değer verdiğini biliyorum ama o ailesine daha çok değer veriyor.

Kardeşlerim ve ben asla Antonov'larla kafa kafaya çarpışamayacaktık. Sayımız yeterli değildi. Taksi şirketi sayesinde kaynaklara ve ulaşım kolaylığına sahip olabiliriz, ancak sahadaki bot sayısının yalnızca onda birine sahibiz. En başından beri Mikhail'e şehrin bir bölümü için meydan okuyabilmemin tek yolunun ailesini ona karşı kullanmak olduğunu anlamıştım. Kendimize ait bir bölgemiz olduğunda, kardeşlerim ve ben daha sonra genişleyebilecek ve şehrin geri kalanını ele geçirebileceğiz.

Bebek adımları ve sabır; bir imparatorluk kurmanın iki temel bileşeni.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanıyor Mikhail.

"Ne olacak Bay Antonov? İsterseniz ikisini de tutabilirim."

"Sadece-" Ağır ağır iç geçiriyor. "Sandra." demeden önce ne söyleyeceğini zaten biliyordum. Bölge sende kalsın. Zaten değersiz sayılır. Ya kızımı bana sağ salım geri verirsin ya da ölürsün."

Zaferden tüylerim diken diken oldu. Onu yeterince uzun süre uzak tutmanın onu kıracağını biliyordum. Başından beri onun bölgesinin peşindeydim. Artık Moskova'da bir yere sahip olduğuma dair sözlü onayım olduğuna göre, nihayet büyük planımın bir sonraki aşamasına başlayabilirim. Nicolaevich Bratva'nın topraklarımız ve işlerimiz olmadan hiçbir şansı olmazdı. Şehirden kovulurduk. Bugün, Mikhail Antonov gücümüzü etkili bir şekilde meşrulaştırdığı için her şey değişti.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti," diyorum. "Kızınız bir saat içinde Aziz Basil Katedrali'nin önünde teslim edilecek."

"Eğer bu bir çeşit hileyse-"

Homurdanıyorum. "Seni temin ederim, öyle değil. Çok büyük bir baş ağrısı oldu ve ondan kurtulmayı gerçekten tercih ederim." Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum ve oturduğum yerden kalkıp kardeşlerime dönüyorum. "Roman, Damien, kafasına bir çanta geçirin, onu bir taksinin arkasına atın ve zamanında bırakılmasını sağlayın. Leo ve Samuil, siz benimle gelin."

"Nereye gidiyoruz?" Samuil soruyor.

"Güney Okrug'u teftiş etmek için. Artık bizim olduğuna göre, tüm operasyon üssümüzü değiştireceğiz ve ikinizin arkamı kollamasına ihtiyacım var."

kahraman olmaya çalışacak kadar aptal Antonovlar için."

"Veda etmek istemediğine emin misin?" Damien seslenir.

Odanın öbür ucundan ona ters ters baktım. Neden böyle bir şey yapayım ki? Sandra buraya geldiğinden beri beni çileden çıkaran bir diken oldu. Gittiğinde onu zerre kadar özlemeyeceğim. O kadın bir basamaktan başka bir şey değildi. Yumuşak dudakları, muhteşem vücudu ve denizcileri ölüme sürükleyebilecek siren sesiyle bir basamak taşı.

Aklımdaki düşünceleri silkeliyorum ve dudak büküyorum. "Saçmalama lan. Teslim noktasına sağ salim ulaştığından emin ol."

Damien başını sallıyor. Yüzündeki mahcup ifadeyi çözemiyorum. "Sen nasıl istersen patron."

"Çabuk hareket edelim. Yeni bölgemizin tam bir özetini istiyorum, böylece çevreyi güçlendirebiliriz ve-"

Kapıya vurulan sert bir vuruş bizi bir ziyaretçiye karşı uyarıyor. Kirli elleri ve tulumuyla tamircilerimden biri içeri girerken iş şapkasını çıkarıyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim ama depoda dolaşan garip bir adam var."

Endişeyle kaşlarımı kaldırıyorum. "Yabancı bir adam mı?"

"Dedektif olduğunu söylüyor ama pek öyle görünmüyor. Eşyalarımızı karıştırıyor, çalışmamızı zorlaştırıyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, azı dişlerim kafatasımın içinde gıcırıyor. "Lanet olsun. Ben , Igor. İşinin başına dön."

"Evet, efendim."

Leo tek sağlam gözüyle bana bir bakış fırlatıyor. "İcabına bakmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Sen ve Samuil benim önümden gidin. Sıçanla ben ilgileneceğim."

Dedektif Ivanovich otoparktaki taksilerin arasında pusuya yatmış, bulabileceğini düşündüğü her ne haltsa onu aramak için el fenerini camlardan içeri tutuyor. Bu adamın sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama cidden sinirlerimi bozmaya başladı.

"Bu bir taciz," diye anons ederek ona doğru ilerliyorum.

"Bana binayı kontrol etmekte özgür olduğumu söylemişsiniz," diyor masum bir gülümsemeyle. Kızgınlık enseme yalıyor, sıcak ve tedirgin edici. "Araştırmamı bir günde yapamazdım. Yaşlı bacaklarım için çok zordu. Bu yüzden geri dönüp etrafa bakmaya devam etmeye karar verdim."

Öfkemi yutuyorum ve sade bir gülümsemeye zorluyorum. Roman ve Damien her an Sandra'dan bahsedebilir ve dedektifin tüm bu çileye tanıklık etmek için etrafta dolanmasına izin veremem. Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım, hem de hemen.

"Aslında, belki bana konuda yardımcı olabilirsiniz," diyorum ona. "Şoförlerimden bu sabah erken saatlerde oldukça tuhaf bir şey bildirdi. Müşterilerimizden birinin geride bıraktığı bir eşya. İnsanlar taksilerde her türlü eşyayı bırakmaya meyillidir, o kadar içinde. Benimle gelip kayıp eşya odamıza bir göz atabilir misiniz?"

Ivanovich gözlerini şüpheyle kısararak bana bakıyor ama yine de gülümsememi yansıtıyor. Pratik, kibar. "Yardım etmekten mutluluk duyarım Bay Nikolayeviç. Ne de olsa hizmet etmek için yaşıyorum."

Ona taksi durağının önüne kadar rehberlik ediyorum ve müşteri hizmetleri masasının hemen yanındaki küçük gösteriyorum. Kayıp eşya odamız her türlü ıvır zıvırla dolu; çok çeşitli ceketler, bir kutu dolusu kayıp güneş gözlüğü, birbirine dolanmış kulaklıklardan oluşan bir fare yuvası, ömür boyu yetecek kadar şemsiye. Gerçekten yangın tehlikesi var. Ofis çalışanlarından birinin her şeyi yerel bir hayır kurumuna bağışlaması için zihnime bir not düşüyorum.

"Bana ne göstermek istiyordunuz?" diye sorar dedektif, merakla etrafına bakınarak.

Omzumun üzerinden bakıyorum, ofisin pencerelerinden birinden Roman ve Damien'ın Sandra'yı taksilerimizden birinin arkasına başarıyla yüklediklerini ve hızla uzaklaştıklarını fark ediyorum. Rahat bir nefes alma isteğime karşı koyuyorum. Ucuz atlatmıştık. Keşke Dedektif Ivanovich'in gelecekte burnunu ait olmadığı yerlere sokmasını engellemenin bir yolunu bulabilseydim.

Yanından uzanıp unutulmuş bir cüzdanı alıyorum, para ve kimlik hâlâ içinde. "Bu."

"*Bu* oldukça garip bir şey mi?"

"Öyle mi dedim? Yanlış söylemiş olmalıyım. Polis departmanından olduğunuza göre, onu gerçek sahibine iade etmeme yardımcı olabilirsiniz diye düşündüm."

Dedektif sert parmaklarının arasında cüzdanı elimden aldı. "Sanırım bunu yapabilirim."

"Çok nazıksınız. Şimdi müsaade ederseniz, ilgilenmem gereken önemli bir işim var."

"Ne tür bir iş?" diye rahatça soruyor, her ne kadar bilgi almak istediğini bilsem de.

Omuz silkiyorum, kayıtsız kalıyorum. "Muhasebecimle birlikte. Defterlerimi düzgün tutmak zorundayım. Aksi takdirde nasıl bir iş adamı olabilirim ki?"

Dedektif homurdanıyor, açıkça memnuniyetsiz. "O zaman sizi yalnız bırakayım."

Şüphelerini uyandıracak kadar hızlı gitmediğimden emin olarak amaçsızca uzaklaşıyorum. Şimdilik, Ivanovich'in taksilerimi incelerken dikkatinin tamamen dağılmış olacağını düşünüyorum, bu da bodruma geri dönüp geride bırakılmış olabilecek kanıtları yok etmek için mükemmel bir zaman olduğu anlamına geliyor.

Bodrumdaki depoda başlangıçta pek bir şey yoktu, bu da işimi kolaylaştırdı. Yerdeki zinciri çıkarıp kelepçeleri gizlice ceketimin cebine koyuyorum. Ayakkabımla zemini hızlıca süpürerek ayak izlerimizi karıştırıyorum. Dedektif özellikle meraklı hissediyorsa, burada birinin olduğunu görecektir, ancak kim ya da ne için olduğunu belirleyemeyecektir. Nispeten göze çarpmadıkları için katlanır sandalyeleri oldukları yerde bırakıyorum.

İşimden memnun, tam çıkmak üzereydim ki göz ucuyla gümüş bir şey dikkatimi çekti. Bir kolye. Kalp şeklinde bir madalyonla tamamlanmış narin bir zincir, yerde unutulmuş ve soğuk. Sandra'nın boynundan düşmüş olabileceğini düşünerek almak için eğildim.

Merak ettim, madalyonu açtım.

Şaşkınlıkla içindekilere baktım. Sandra Antonova'nın hayatında özel bir yeri olan, sevdiği birinin resmini bulmayı umuyordum. Onun yerine hiçbir şey bulamadım. Ne erkek arkadaşı, ne nişanlısı, ne de kalbini elinde tutan kocası var. Sanırım bu iyi bir şey. Onun gibi, *bizim* gibi insanlar -ne pahasına olursa olsun hükmetmek isteyenler...

Biz yalnız olmak için yaratıldık.

Kolyeyi atmayı düşünüyorum ama sonunda saklamak için cebime koyuyorum. Onu hatırlamak için küçük bir şey.

Çünkü Tanrı'ya onu bir daha görmemek için dua ediyorum.

CHAPTER 9

OceanofPDF.com

SANDRA

I O orospu çocuğunu bir daha görürsem, yemin ederim bütün ayağımı kıcına sokarım. Bu beni ikinci kez ve resmen söyleyebilirim ki ilk seferki kadar kötü bir deneyimdi.

İtilip kakılmaktan nefret ediyorum, ama itilip kakılmaktan daha da çok nefret ediyorum. Havasız bagajın içinde sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra aniden duruyoruz. Lastiklerin gıcirtısı kafatasımı delip geçiyor, beni olduğumdan daha sersem ve daha öfkeli hale getiriyor. Ayak sesleri duyuyorum. Bağışmalar. Bagaj açılıyor ve biri beni dışarı çekiyor. Yerde öylece kalakalıyorum, serin hava tenime çarpıyor. Araba uzaklaşıyor, biri kornaya basarken motor öfkeyle kükrüyor. Her şey çok kaotik ve kafa karıştırıcı.

Etrafın temiz olduğundan emin olunca kapüşonu başımdan çekiyorum. Işıktaki ani kontrast gözlerimi yakıyor ama rüzgârı yüzümde hissetmekten hiç bu kadar memnun olduğumu hatırlamıyorum. Yönümü bulmam birkaç saniyemi alıyor. Andrei ve adamlarının beni tanınabilir bir dönüm noktasının önünde bırakmalarına neredeyse minnettarım; aksi takdirde nerede olduğumu bulmak için çok zaman harcardım.

Aziz Basil Katedrali arkamda duruyor, kuleleri ruh değiştiren bir heybetle gökyüzüne uzanıyor. Dışarıda sadece birkaç turist var, bazıları şaşkınlıkla beni izliyor. Hiçbiri fotoğraf makinesini çıkarmaya fırsat bulamadan başka bir araç beliriyor, durmak için yalpaladığında lastikleri kaldırımda siyah izler bırakıyor. Kapılar açıldı.

"!" Pyotr Amca sürücü koltuğundan bana bağılıyor.

Tökezleyerek ilerledim, neredeyse kendimi plakasız cipin arkasına atacaktım. Bu bir aciliyet meselesidir. Daha fazlasının olmasına izin veremeyiz.

Nerede olduğumuzu doğrulayacak bir fotoğraf ya da video çekmek bir yana, tanıklar bizi fark etti. Sadece bu da değil, Andrei'nin bizi pusuya düşürmeye ve işi bitirmeye hazır, gölgelerde gizlenen başka adamları olup olmadığını da bilemeyiz.

Kapı kapandığı anda Pyotr Amca gaza bastı. Beş saniyeden daha kısa bir sürede oradan çıktık ve sabahın erken saatlerinde trafiğe karıştık.

"Bebeğim!" Annem bana sıkıca sarılırken ağlıyor. Ailemizin doktoru Natalya Teyze'yle birlikte arkada oturuyor ve beni yaralarım açısından iyice kontrol ediyor.

"Yaralandın mı?" Nat Teyze soruyor. "Sana ilaç verip vermediklerini biliyor musun? Zehir mi?"

Başımı sallıyorum, annem hıçkırırken ona sarılıyorum. "Hayır, bana hiçbir şey yapmadılar."

"Güvende olmana sevindim evlat," diyor Dima Amca ön yolcu koltuğundan. Tanıdık gülümsemesi sıcak bir rahatlama hissi veriyor, ancak dizlerinin arasına yerleştirdiği tüfek bana henüz ormandan çıkmadığımızı hatırlatıyor.

"Babam nerede?" Aceleyle sordum.

"Eve," diye cevaplıyor annem. "Gelmek istedi, ama olanlardan sonra..."

Anlayışla başımı salladım. Beni kendi başına alması güvenli olmazdı. O Antonov Bratva'nın lideri ve ben de yönetimde bir sonraki sıradayım. Eğer Andrei emir komuta zincirimizi ortadan kaldırmak isteseydi, ikimizi de aynı anda öldürmesi çok kolay olurdu. Ama...

Bilmiyorum. Düşüncelerim karmakarışık. Bazı nedenlerden dolayı Andrei'nin bunu yapacağını hayal edemiyorum. Adamı çok az tanıyorum, bu yüzden karakterini tam olarak kanıtlayamam, ama Andrei'nin bu kadar alçalmayacağını hissediyorum. Eğer beni gerçekten öldürmek isteseydi, bunu şimdiye kadar yapardı, değil mi?

Zihnim dolaşmaya başladı. Kaçma girişimim sırasındaki itiş kakışımız dışında bana bir kez bile zarar vermedi. Karnımın doyduğundan emin oldu, hatta kablo bağları yüzünden kendimi kestiğimde bileklerimin sarılmasına bile yardım etti. Andrei'nin bir canavar olduğuna şüphe yok. İşbirlikçi, tehditkâr ve hesaba katılması gereken bir güç ama... Gerçekten o kadar kötü biri mi? Onu çözmek benim için çok karmaşık. Ne kadar denersem, başım o kadar ağrıyor.

Nazik konuşma şeklini düşünüyorum. Kısacık nezaket anlarını. Beni doyamıyormuş gibi öpüşünü.

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. Aklımı mı kaçırdım ben? Neden *şimdi* bunu düşünüyorum ki? Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, gözümün önünden uzak duracaktır.

Şehrin dışındaki evin önüne geldiğimizde ani bir duygu dalgasına kapılıyorum. Dünyada eve dönmekten daha güzel bir duygu olamaz. Özellikle de az önce yaşadığım çileyi düşününce.

Burada büyüdüm, her köşesini bilirim. Annemin ön bahçedeki çiçek tarhları gelişiyor. Babamın biz çocukken Charlotte, Frederick ve benim için arka bahçedeki bir ağaca bağladığı salıncak esintiyile hafifçe sallanıyor. Garaj yolunda ve sokakta park etmiş, geniş aileme ait bir sürü siyah araba var.

İçeride beni bekliyorlar. Luka Amca, Dani Teyze, Alina Teyze. Kuzenlerimin her biri, küçük kardeşlerim, hepsi burada. Ailemiz güçlü olduğu kadar büyük de; odaya adımımı attığım anda rahatladıkları belli oluyor. Ama içlerinde en mutlu olanı, oturduğu yerden kalkıp beni kollarına almak için hemen yanıma gelen babam.

Babam her zaman en iyi sarılmaları yapar, ama bu farklı. Titrediğini, beni bırakmaya korkuyormuş gibi sıkıca tuttuğunu hissediyorum. Babam dünyanın en cesur, en harika adamıdır. Onu örnek alırım. O her zaman benim kahramanım oldu ve ben de onu gururlandırmak istiyorum.

İşte bu yüzden onu gözle görülür bir şekilde rahatsız görmek kalbimi kırıyor. Hiçbir şey söylemiyor çünkü açıkçası söylemek zorunda değil. Eğer *ben* korktuğumu düşünüyorsam, onun ve ailemin geri kalanının yaşadığı kargaşayı hayal bile edemiyorum.

"Gururum ve neşem," diye mırıldanıyor. "Evine hoş geldin."

Ben de gözyaşlarımı tutarak ona sarılıyorum. "Sorun yok baba. Her şey ."

"Sandra!" Charlotte ağlayarak kendini bize atıyor ve kucaklaşmaya katılıyor. "I

senin için çok endişelendim! Bir yerlerde bir çukura düşeceğinden emindim."

Yorgun bir kakhaha atıyorum. "Oh, lütfen. Sanki beni öldürmelerine izin verecekmişim gibi." "Onlara cehennemi yaşattın mı?"

"Belli ki. Beni hiç tanıyor musun?"

İkizim gülümsüyor. Birbirimizin tıpatıp kopyasıyız ama onun gülümsemesini her zaman kendiminkinden çok daha parlak ve tatlı bulmuşumdur. Belki de bunun sebebi

İlk çocuk olmanın ağırlığı ve sorumluluğuyla, ama kim bilebilir ki? Babam Nat Teyze'ye döner. "Ek tıbbi müdahaleye ihtiyacı var mı?"

Teyzem başını iki yana sallayarak Dimitri Amca'ya yaklaşıyor. "Biraz kilo vermiş ama genel olarak sağlığı mükemmel. Kırık kemiği yok, sadece birkaç küçük darbe ve sıyrık var. Ona iyi davranmışlar."

Pyotr Amca homurdanıyor. Son yorumundaki ironi gözümden kaçmadı. Andrei bana iyi davranmak isteseydi, en başta beni kaçırmazdı.

Babam odadakilere, "Mutlu bir yeniden birleşme için her şeyi yaparım," dedi, "ama hâlâ konuşmamız gereken önemli konular var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Babam kardeşlerine döner. "Dima, Pyotr, Luka. Benimle gelin. Sen de Sandra."

Saydığım isimlerin listesi her şeyi açıkça ortaya koyuyor. Bratva işi hakkında konuşmak istiyor.

Charlotte bana bir kez daha sıkıca sarıldı. Annem beni yanağımdan öpüyor. Frederick omzuma vuruyor ve nefesinin altında beni gördüğüne ne kadar sevindiğini mırıldanıyor. Tıpkı babam gibi, Freddy de hiçbir zaman konuşmayı sevmez.

Evde olmak ne kadar güzel olsa da, koridorda babamın özel ofisine doğru yürürken midemde kelekler uçuşuyor. İçgüdülerim bana büyük bir şeyler döndüğünü söylüyor ve bunun kaçırılmamla ilgili olduğundan hiç şüphem yok.

Babam ağır bir iç çekişle sandalyesine oturuyor, amcalarım odaya dağılıyor. Kapı arkamdan sıkıca kapandığında babam başlıyor. "Bir isim buldun mu?"

"Andrey Nikolayeviç," diye cevap veriyorum itaatkârca. "Ama ondan başka bir şey öğrenemedim."

Babam yavaşça başını sallıyor, yorgun gözlerinin altındaki koyu halkalar inkar edilemez. "Seni daha erken çıkaramadığımız için üzgünüm. Görünüşe göre söz konusu adam tahmin ettiğimizden çok daha becerikliymiş."

"Beni nasıl dışarı çıkardın?" Merakla sordum. "Ne yaptınız?"

"Ona şehrin güneyinde bir parça arazi verdik."

Ağzım neredeyse açık kalıyor. Özgür olduğum için minnettar olabilirim ama- "Ne yaptın?"

"Serbest kalmanı sağlamanın tek yolu buydu."

"Baba, bu..."

Aklım karışıyor. Çoğu kişi için küçük bir bölgenin kaybedilmesi, bir rehinenin serbest bırakılması için ödenecek küçük bir bedel gibi görünebilir ama Bratva gibiler için değil. Bunun yüzümüze patlayacağını şimdiden görebiliyorum. Bir taviz diğerine yol açabilir, ve sonra bir başkasına. Bu bir zayıflık işareti, düşmanlarımız bundan seçebilir. Andrei'nin niyeti bu muydu bilmiyorum ama topraklarımızı resmen elimizden alarak -ne kadar küçük olursa olsun- sırtımıza bir hedef koydu ve mükemmele yakın itibarımızı lekeledi.

"Gözümü kırpmadan yine yaparım," diyor babam, sesi yumuşak, gözleri sert ve haşın. Bu konuda ona meydan okumak yok. Olan oldu. Tek soru bundan sonra ne yapacağımız.

"Bu yanına kâr kalmayacak," diye . "Yemin ederim karşı koydum."

Dima Amca güven verici bir gülümsemeye, "Yaptığınızdan hiç şüphemiz yok," diyor. "Ama haklısınız. Bir şeyler yapılması gerekiyor. Sadece bizim onurumuz için değil, sizin onurunuz için de."

Merak beni ele geçirdi. "Neden bahsediyorsun sen?"

Babam sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ağır omuzları çöküyor. "Vakit geldi Sandra. Artık hazırsın. Şu andan itibaren geçerli olmak üzere Antonov Bratva'nın başkanlığından istifa ediyorum. Yerimi sen alacaksın."

Kalbim küt küt atıyor. Hayatım boyunca onun bu sözleri söylemesini bekledim ama şimdi buradayız ve bunun gerçekleştiğine inanamıyorum. "Ciddi misin? Ama..."

"Muhafızlarınız bana kaçırıldığınızı haber verdiğinde ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, ne?"

Babam dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Kadar genç değilim..."

Yanımdaki Luka Amca oflayıp pufluyor ve gözlerini deviriyor. "Senin ihtiyar kalp krizi geçirdi, Sandy."

Çenem düşüyor, içimi bir ürperti kaplıyor. "Ne oldu? Neden kimse bana söylemedi?"

"Sana şimdi söylüyoruz," Pyotr Amca. "Ve o kadar da kötü değildi."

"Bu stresli ve çoğu zaman nankör bir iş," diye devam ediyor babam. "Güvende olduğun için mutluyum ve kendini koruduğunu biliyorum. Ama bunu daha ne kadar yapabileceğimden emin değilim. Mümkün olduğunca uzun süre beklemek istedim ve yumuşak bir geçiş sağlamak için dizginleri tam olarak kontrol edene kadar burada olacağım, ancak bu her zaman olmanız gereken şeydi. Hiç şüphe yok ki

Seçilmiş varisim olarak yeteneklerin hakkında fısıltılar var ve bu yüzden şimdi liderliği ele almalı ve tüm şüpheleri ortadan kaldırmalısın."

Derin bir nefes alıyorum. "Andrei Nicolaevich'in peşinden gitmemi istiyorsun." "Gücünü göstermenin, seni öldürenleri cezalandırmaktan daha iyi ne yolu olabilir ki? sana haksızlık mı etti?"

duruyorum, kararlılık midemin çukurunda kaynıyor. O haklı. Kendimi her zamankinden daha fazla kanıtlamam gerekiyor. Müttefiklerime. Düşmanlarıma. Kendi aileme ve Antonov bayrağını takip edenlere. Kaçırılmam sadece küçük bir pürüzdü ama bunu bir fırsat olarak kullanmayı seçebilirim. Bir eğitim anı olarak.

Görünüşe göre Andrei'yi tekrar göreceğim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 10

OceanofPDF.com

L Moskova'nın en azılı suçlularıyla sağda, solda ve merkezde buluşmalar ayarlayarak hızlı hareket ediyor. Hırsızlar, kaçakçılar, kara para aklayıcıları - liste sonsuz. Antonov'ların son yirmi yıldır şehirdeki tüm yasadışı faaliyetleri sıkı bir şekilde kontrol ettikleri ve aslan payını topladıkları küçük bir sır değil. Kâr payı.

Ama artık yeterince büyük bir sıçrama yaptığıma göre, her şey değişmek üzere.

Antonov'ların düşmanları yok değil, ancak birçoğu yeraltına sürülmüş ve zamanlarını bekliyorlar. Benim biraz organizasyon gerektirdi, ancak deneyimlerime göre, ne bildiğiniz değil kimi tanıdığınız size daha büyük bir avantaj sağlayabilir.

"Bizi neden buraya çağırdınız?" Akim iri ayaklarını suyun altında ıslatarak soruyor. "Çok meşgul bir adam olduğumu bilmenizi isterim."

"Ben de öyle," diye ekliyor Ruslun, kemikten başka bir şeyden yapılmadığına ikna olduğum bir adam.

Ahşap yükseltinin kenarına oturup hamamın buharını içime çekiyorum. Bu yeri seçmemin özel bir nedeni ; birincisi, hepimizin beline sarılmış bir havludan başka bir şey olmadığı için herhangi bir silahı gizlemenin mümkün olmaması. Bu karşılıklı saygının bir işareti. Benim saklayacak bir şeyim yok, onların da yok. Buraya iş konuşmaya geldik; vurulma ya da sırtımızdan bıçaklanma konusunda endişelenmemize gerek yok. Kaypak karakterlerle uğraşırken, en iyisi kimsenin -ben bile- diğerlerine karşı bir avantajı olmadığından emin olmaktır.

Bir Rus hamamını seçmemin ikinci nedeni, bu özel yerin bir tür tarafsız bölgede yer alması. Benim yeni keşfettiğim bölgede değil ama

Antonov'lara da tam olarak ait değil - barış içinde geldiğimi ve müzakereye hazır olduğumu göstermek için başka bir kasıtlı seçim.

"Antonova sürtüğünün kaçırılmasının arkasında gerçekten sen mi vardın?" Akim huysuzca sorar.

Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Ve sen de pastadan bir dilim aldın," diyor Ruslun, sesi oldukça etkilenmiş gibi geliyor. "Taşaklı adamsın yeni çocuk, hakkını vereyim. Ama neden bizi buraya sürükleme ihtiyacı hissettin?"

"Çünkü bir anlaşma yapmak istiyorum," diyorum rahatlıkla. "Bölgemi genişletmek için planlarım var ama yeterli insan gücüm yok."

Akim alay ediyor. "Peki bunun bizimle ne ilgisi var?"

Gülümsemeyi başarıyorum, bunu ona söylemek için çok hevesliyim. "Ben çok titiz bir adamım. Bağlantılarım bana Antonov'larla aranızdaki husumet hakkında bilgi verdi. Birkaç yıl önce adamlarınızı bazı önemli gayrimenkullerden zorla çıkardılar, doğru değil mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Karşılıklı fayda sağlayan bir ortaklık teklif ediyorum. Güçlü, sadık erkeklere ihtiyacım var-"

Ruslun homurdanıyor. "Kirli işlerini yapmak için mi?"

"-ve karşılığında sana tüm kazancın yüzde yirmisini vereceğim. Antonov'ları ne kadar çok geçerse, sen de o kadar çok alırsın."

Bana inanmayarak bakıyorlar. Onları suçlamıyorum. Her şey düşünüldüğünde yüzde yirmi fazlasıyla cömert. Akim'in gözlerindeki karanlık parıltıdan onu kancaya taktığımı anlayabiliyorum, ama Ruslun daha kararsız görünüyor.

"Sorularınız var," diyorum.

"Antonov'ları mı almak istiyorsun? Neden?"

"Eskiler gitti, yeniler geldi. Barışa çok fazla öncelik veriyorlar ve bu da büyük bir durgunluğa yol açıyor. Büyüme umurlarında değil, sadece statükoyu korumak istiyorlar. Benim hem vizyonum hem de bunu gerçekleştirecek güdüm var. Kişisel bir şey değil. Sadece iş."

"Bunu duyduğuma kesinlikle sevindim," diyor bir kadının boğucu sesi buhara karışarak.

Onu gördüğümde gözlerimin yuvalarından fırlamamasına şaşıyorum. Islak fayans zemine düşmesini engellemek için çenemi sıkamak zorunda kalıyorum. İçeri giren Sandra Antonova'dan başkası değildi. Gövdesinin etrafına ince bir havlu sarmış, muhteşem uzun saçlarını ortaya çıkarmıştı.

bacakları ve göğüslerinin yuvarlaklığı. Tamamen içgüdüsel olarak ağzım sulanıyor. Yüce *Tanrım*, bir erkeği böyle kızdırmak yasadışı olmalı. Ama sonra aklıma başka, daha acil bir düşünce geliyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Şak diye söyledim.

Sandra bana kirpiklerini kırıştırtıyor. "Ne demek istiyorsun? Burası halka açık bir hamam değil mi?"

Ruslun'un yüzü pancar gibi kızarmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sen- sen değilsin- Burası sadece erkeklerin olduğu bölüm- yani, uh..."

Sanırım zavallı piç felç geçiriyor. Sandra ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyor ve diğer erkeklerin gözü önünde bacak bacak üstüne atarak yanıma oturuyor.

İçimde hayvani bir şey patlamakla tehdit ediyor. Kendini bu şekilde sergileyerek ne yaptığını sanıyor? Gözlerinin teninde gezindiği düşüncesi kalbimin hızla çarpmasına ve başımın dönmesine neden oluyor.

Onu içime çekiyorum, vanilyalı şampuanının kokusuyla sarhoş oluyorum. Teni ısırmak için yeterince lezzetli görünüyor. "Çık dışarı," diye tıslıyorum.

"Yoksa ne olur?" Hiç vakit kaybetmeden bana meydan okuyor. Gözleri vücudumda geziniyor, sanki bir açık büfede sıradaymış gibi her ayrıntıyı içine çekiyor. "Görüyorum ki silahsızsın," diye düşünüyor, bakışları kucağымda duraklıyor. "Beni buradan *güreşerek* mi çıkaracaksın?"

Yarı sertim ve bunun her saniyesinden nefret ediyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Nefesimin altında sızlanıyorum.

Sandra beni görmezden geliyor ve onun yerine dikkatini iki müstakbel ortağıma yöneltiyor. "Antonov'ların geçmişte size haksızlık ettiğini duydum. Barış adına size bir hediye sunmak istiyorum."

Akim kaşlarını çattı. Onun göğsüne bakma şeklinden nefret ediyorum. Parmaklarım boğazını sıkmak için kaşınıyor. "Ne tür bir hediye?"

"Birinci sınıf bahsetmişsiniz. Geçmişteki hatalarımı telafi etmek için o mülkleri size geri vermeye hazırım." Gülümsedi, o kadar parlak ve ışıltılıydı ki sanki bir flaş patlaması gibiydi. Kör ve sağırım, onun küstah teklifi karşısında hareket edemeyecek kadar şok olmuş durumdayım.

"Pakhan'ın izni olmadan bunu yapamazsın," diye belirtiyorum. "Neden *kendime* izin vermem gerekiyor?" diye soruyor. "En son kontrol ettim, ne istersem yaparım."

Kanım kaynıyor. Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyor? göre veliaht kendine çok göz alıcı bir terfi kazandırmış.

Sandra Antonova şu anda Antonov Bratva'nın başkanıdır.

"Ne olacak çocuklar?" diyor. "Mülkleri size geri vereceğim, ayrıca babam hakları satın aldığı için işletmelerden elde edilen tüm kazançları da geri vereceğim."

Ruslun aval aval bakıyor. "*Tüm* arka kazançlar?" "Kekeledim mi?"

Hay sikeyim. Kızmalı mıyım yoksa etkilenmeli miyim bilmiyorum. Ben bile olağanüstü bir anlaşmayı gördüğümde anlayabilirim. Teklifi kabul etmemeleri aptallık olur - ki bu da planlarımı altüst etti. Onların çaresiz mali durumundan yararlanıp saflarımı güçlendirmeyi umuyordum. Şimdi başka bir plan yapmam gerekecek.

"Ne tür bir numara bu?" Ona açıkça soruyorum. "Ne tür bir dolandırıcılık yapmaya çalışıyorsun?"

"Bu bir hile ya da dolandırıcılık değil. Bunu sadece Antonov Bratva'nın iyi niyetinin bir ifadesi olarak yapıyorum." Tırnaklarında var olmayan kir lekeleri olup olmadığını kontrol ediyor. Çok güzel elleri ve narin parmakları var. Daha önce neden fark etmediğimi bilmiyorum. Gözleri Akim ve Ruslun'a kayıyor, ikisinin de omurgalarının ıslak kâğıt havludan yapıldığını yeni yeni fark ediyorum. "Ne diyorsunuz beyler? Sizden hiçbir şey istemiyorum, sadece yeniden başlayabileceğimize ve birlikte başarılı bir şekilde çalışabileceğimize dair söz vermenizi istiyorum."

İkisi de başını sallıyor ve tokalaşmak için ellerini uzatıyor. "Bir anlaşma yaptınız Bayan Antonova."

"Mükemmel," diyor güzel bir sırtışla. "Avukatıma tüm resmi evrak işlerini ayarlamasını söyleyeceğim. İkinizle tanışmak bir zevkti."

"Ve siz, Bayan Antonova," diyor Ruslun, şapşal sesinde belirgin bir yalpalama. Zavallı adam ona çoktan aşık olmuş.

Büyük hata.

"Kendiniz çıkabilirsiniz," diyor. "Ben Bay Bay Klaus ile konuşmak istiyorum. Nicolaevich."

İkisi de aceleyle ayrılıyor, ıslak köpekler gibi kaçışırken havlularını tutuyorlar, sandaletleri ayaklarının altında gıcırıyor. Çok geçmeden gözden kayboluyorlar ve biz resmen yalnız kalıyoruz.

Ben bir şey söylemeye ya da yapmaya fırsat bulamadan Sandra kucağıma oturuyor ve elini havlusunun altına sokarak bir bıçak çıkarıyor. Sırtarak bıçağı boğazıma dayıyor. Kıpırdamaya cesaret edemiyorum, metal öfkeyle derimi ısıtıyor.

"Bunu nerede sakladığını sormayacağım," diye homurdandım. "İntikam mı istiyorsun prenses? Bitir şu işi artık."

Ama o böyle bir şey yapmıyor. Bunun yerine bakışlarımı öyle nefes kesici ve yoğun bir şekilde tutuyor ki, buraya nasıl geldiğimizi bir anlığına unutuyorum. Vücudu bana karşı harika hissettiriyor. Çok yumuşak ve sıcak ama narin olmaktan çok uzak. Daha önce bu kadar büyüleyici bir kadın gördüğümü sanmıyorum.

"," diye kışkırtıyorum onu. "Yap . Yapmak istediğini biliyorsun." Sandra alay ediyor. "Beni tanıyormuş gibi konuşma."

"Ah, doğru ya. Siz Antonovlar kan dökmekten nefret edersiniz."

Hafifçe öne eğiliyor, bıçağını öyle sert bastırıyor ki boğazımdan göğsüme doğru bir damla kan damladığını hissediyorum. Vücudumu ve dövmele derimi incelerken dudaklarını yalayarak izleyişini kaçırmıyorum.

"Mikhail'e ne oldu?" Ona sordum. "İstifa ettiğinden haberim yoktu."

"Onun adını ağzından uzak tut," diye hırlıyor, sesi içimde titreşiyor.

Kahretsin, bu kadar seksi *olmamalıydı* ama Sandra'nın kalçalarının sıcaklığı pek iyi düşünemiyorum. Sikim umutsuzca zonkluyor, belimdeki havluya doğru . Beni ne kadar kötü etkilediğini hissedebileceğine hiç şüphem yok.

"Beni çok dikkatli dinle," diyor, "çünkü seni bir daha uyarmayacağım. Moskova'yı terk et ve asla geri dönme. Her ne plan yapıyorsan terk et ve hayatını da alıp git."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Boğazına dayadığın lanet bıçak bu mesajı iletmiyor mu?"

"Eğer şu anda yetkili sizseniz, neden adamlarınızı güney okrugunu zorla geri almaları için göndermediniz?"

Gözlerini deviriyor. "Babamdan zorla aldığınız topraklar kurşunlara değmez. Açıkçası polisin ensemde solumasını tercih etmem."

Dilimi tıkırdatıyorum. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Sandra." "Ne dedin sen?"

"Sen sadece küçük bir kızsın. *Gerçek* bir pakhan beni çoktan öldürmüş olurdu."

Sözlerim onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor, nefesinin tatlılığı yanaklarıma değiyor. İstesem onu öpebilirdim ama kafasının kesilmesi riskini göze almamayı tercih ederim.

"Seni başka zaman öldüreceğim," diyor kucağımdan .

Ayrılmadan önce, bıçağı güçlü bir hamleyle indiriyor ve tam yayılmış *bacakları* arasına saplıyor - rahat edemeyeceğim kadar yakın.

"Ne oluyor lan?" Kalbim boğazımda düğümlenerek haykırıyorum.

Sandra göz kırpmıyor. "Sadece ereksiyonundan kurtulmana yardım etmek istedim."

"Eğer flört etmekten anladığın buysa, lanet kafanı kontrol ettirmen gerek."

Göz kamaştırıcı mavi gözlerinin ardında muzip bir parıltıyla genişçe gülümsüyor. "İyi günler Bay Nikolayeviç," diyor ayrılırken.

Kucağıma ilk emeklediği zamandan daha sert olduğumu söylemekten biraz utanıyorum. Belki de kafamı kontrol ettirmesi gereken kişi benimdir.

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

OceanofPDF.com

SANDRA

I Hayatım boyunca babamı iş başında izledim ama ne kadar çok *evrak işi* olduğunu hiç fark etmemiştim. oldu dahil ile çalışan a Bratva. Aslında fiziksel bir şey yok - çünkü neden polislerin takip etmesi için arkamızda bir iz bırakma hatasına düşelim ki? Pakhan gerçekten akıllara durgunluk veriyor.

Anlaşmalar, fon transferleri, genel bölge yönetimi...

"Başım ağrıyor," diye homurdanıyorum babamın masasının arkasından.

Yanımda kıkırdıyor, sabırlı bir gülümsemeyle bilgisayar ekranına dokunuyor. "Buna alışacaksın. Zamanla daha kolay olacak. Farkına bile varmadan tüm bunları gözlerin kapalı yapıyor olacaksın."

Klavyesini itiyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Bugün ilaçlarını almayı hatırladın mı? Yatakta olman gerekmiyor mu? Dinlenmeye ihtiyacın var ve-"

Babam omzuma vurdu. "Benim için endişelenme, tatlım. Annen zaten bana yeterince sıkıntı veriyor."

"Kalp krizi," diye homurdandım, hâlâ inanamıyordum.

Babam her zaman bir boğa kadar formda olmuştur. Sanırım bir parçam bu olay olduğunda burada olmadığım için kendimi suçlu hissediyor. Ya da daha önemlisi kalp krizinin *sebebi* olduğum için. Bu, babamın yaşlandığını ve sonsuza kadar burada olmayacağını hatırlatan bir başka şey. Bunu düşünmek bile gözlerimi yaşartıyor.

"Odaklanman gereken yeterince şey var," diyor. "Kalbim gayet iyi. Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

"Peki ya ben?"

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Hamamdaki toplantı nasıl geçti? Andrei'nin onlarla bir anlaşma yapmaya çalıştığına dair istihbaratımız doğru muydu?"

Farlara yakalanmış bir geyik gibi donup kaldım. *Ooh, oğlum*. Nereden başlayabilirim ve kaç detayı atlayabilirim?

Andrei'yle dalga geçmek hiçbir zaman oyun planımın bir parçası olmamıştı ama o çakalın Akim ve Ruslun'u -her ikisi de önemli bir takipçi kitlesine sahip ama bizim için sorun teşkil edecek kadar nüfuzlu olmayan düşük seviyeli sokak satıcılarını- kendisi için çalışmaya ikna etmeye çalıştığını duyduğum anda kendimi kaybettim. Sadece onu kızdırmak istemiştim. Bu kadar *tahrik* olmasını beklemiyordum. Bunu babama söylemeyeceğimden eminim. Ona gerçeği itiraf etmektense ölmeyi tercih ederim.

"Her şey gitti," diye mırıldandım utangaçça. "Hamamdan çıkarken onları pusuya düşürdüm ve reddedemeyecekleri bir teklif yaptım."

"İyi. Mükemmel." Babam gururla gülümsüyor.

Derin bir iç geçirdim. "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter. O kadar uzun süredir bu ekrana bakıyorum ki migrenim tuttu."

"Tamam, tatlım. Biraz dinlen. Çok iyi gidiyorsun."

Hem mecazi anlamda hem de fiziksel olarak bana çok büyük gelen sandalyesinden kalkarken gülümsüyorum. "İyi geceler, baba."

"İyi geceler, Sandy."

Merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve koridorda dolaşıyorum. Charlotte ve ben küçükken aynı odayı paylaşıyorduk ama şimdi Jack ve Jill gibi bir süitimiz var. Çoğu apartman dairesi büyüklüğünde bir banyo, koridora çıkmak zorunda kalmadan birbirimizin odalarına erişmemizi sağlıyor.

Kapı açık olduğu için odasına göz atıyorum ve onu gardırobunun aynasının önünde durmuş, denediği kısa gümüş elbisenin içinde kendi kışını (ki bu aynı zamanda *benim kışım* oluyor) kontrol edebilmek için dönerken bulduğumda hiç şaşırmıyorum.

"Oh!" diye haykırıyor. "Sonunda bitirdin."

Yumuşakça gülüyorum. "Beni mi bekliyordun?"

"Uh, *duh*." Charlotte atlayıp elimi tutuyor ve beni gardırobuna doğru sürüklüyor.

Giyim zevklerimiz birbirinden çok farklı olamazdı. Ben sessiz renkleri ve işlevsel giysileri tercih ederken - içinde rahatça koşabileceğim kotlar, tabancamı gizlememe yardımcı olacak kazaklar - Charlotte her zaman tasarımcı markalarına ilgi duymuştur. Renkler ne kadar parlak ve cesur olursa, o kadar mutlu olur.

öyle. İkizim eşyalarını karıştırıyor ve zümrüt yeşili mini bir elbise çıkarıp bana doğru fırlatıyor.

"Şehir merkezindeki şu yeni kulübe gidiyoruz," diye duyurdu. "Canım hiç kulüp istemiyor, Cee."

"Doğum günümüzü telafi etmek için."

Suçluluk duygusu göğsümü burktu. Doğru, unutmuşum. Andrei ile uğraşmak ve Antonov Bratva'nın yeni başkanı olarak ipleri öğrenmek arasında ellerim gerçekten doluydu.

"Gitmeyi çok isterdim Cee, ama şu anda öylece dolaşamam. Güvenlik birimlerimizi önceden uyarmam gerekir ve-"

"İyi ki onlara çoktan söyledim." Charlotte sırtıyor.

"Neyi? Ne zaman?"

"Bu hafta başında. Burayı araştırmalarını istedim. Merak etme *patron*. Hak ettiğimiz eğlenceyi yaşarken güvende olduğumuzdan emin olacaklar! Her gün yirmi altı yaşına girmiyorsun."

Patron.

Aklıma hemen Andrei geldi. Eşit derecede telaşlı ve öfkeliyim. Telaşlıyım çünkü onun zengin kokusunu ya da sert sesini hatırlamak bile bacaklarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oluyor. Keşke onu düşündüğümde vücudumun nasıl hissettiğini kontrol edebilseydim ama yapamıyorum. İçgüdüsel olarak tepki veriyor, varlığının her zerresi bir pervane gibi onu arıyor.

Ve bundan nefret ediyorum.

Bundan nefret ediyorum çünkü Andrei'yi bu şekilde düşünmemeliydim. Hala onun muhteşem vücudunun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Takım elbisesinin gizliliğinin altında bile, onun yapılı ve kaslı olduğunu söyleyebilirim. Hamamdaki karşılaşmamız sadece en kötü korkularımı doğruladı. Karmaşık dövmeleri beni baştan çıkarmış, yontulmuş göğüs kasları, güçlü kolları ve karın kasları karşısında hayrete düşmüştüm. Dilimi teninin her santiminde gezdirmek istiyordum ve bu da ondan daha çok nefret etmeme neden oluyordu.

Her ne kadar kemik yorgunu olsam ve makyajlı doğum günümü gürültülü, terli, yapış yapış bir kulüpte pahalı içkilerle geçirmek için pek heyecanlı olmasam da, Andrei'yi aklımdan çıkarmak için daha da çaresizim.

O benim düşmanım, kendi kendime tekrar ediyorum. Beni kaçırdı ve bu babamı o kadar strese soktu ki acil tıbbi bir durum yaşadı!

Son düşünce ihtiyacım olan son itici güç. Bir erkeği unutmak için içip dans etmekten daha iyi bir yol mı? Haftalarca küflü bir bodrumda tıklı kaldıktan sonra, rahatlamayı hak ettiğimi söyleyebilirim.

"Biliyor musun? Ben de ."

Kız kardeşimin beni götürdüğü kulüp gerçekten etkileyici. Şık ve modern, müziğin ritmiyle titreşen ışıklı zeminler ve yüksek tavandan yansıyan karmaşık ışık gösterisi elit ve seçkin olduğunu haykırıyor. Bu mekânda yapışkan hiçbir şey yok; disko topuna, kalabalık bir bara ya da yapışkan zeminlere gerek yok. Yeni bir işletme olabilir ama şimdiden yerel halk tarafından çok sevildiğini söyleyebilirim.

"Güvenli dönüşünüzün ve terfinizin şerefine!" Charlotte şampanya bardağını kaldırırken ciyaklıyor.

Özel kabinimizde karşımda oturuyor. Üçüncü katın asma katındaki VIP bölümündeyiz ve aşağıdaki dans eden Cuma gecesi kalabalığına bakıyoruz. Bu kadar çok insanın arasında olmak beni biraz tedirgin ediyor. İkizim ve benim etrafımızda en sadık on korumamız var ama onların varlığı sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor.

Kaçırıldığımda yanımda beş koruma vardı. Güvenlik detaylarım iki katına çıktı diye biraz tedirgin olmamak için aptal olmak gerekir. Eğer bir şey varsa, hazırlığımızdaki kusurlara işaret ettiği için Andrei'ye bir teşekkür borçlu olabilirim. Beni bir kez hazırlıksız yakaladı ama bir daha bunu yapamayacağı kesin. *Kimse* yapamayacak.

Charlotte benden çok daha fazla eğleniyor gibi görünüyor, şimdiden ikinci içkisiyle çakırkeyif olmuş ve müzik eşliğinde sallanıyor. Ben yokken kaçırdığım her şey hakkında mutlu bir şekilde sohbet ediyor, işleri olabildiğince hafif ve neşeli tutmaya özen gösteriyor. Kuzenlerimizden biri Oxford'da okumayı düşünüyor. Dima Amca ve Nat Teyze yaz için İtalya'ya bir gezi planlıyorlar.

"Sanırım Freddy'nin yeni bir kız arkadaşı var," diyor Charlotte keyifli bir kıkırdamayla. "Bana ondan bahsetmiyor ama geçen gün Nat Teyze'nin kliniğinde tanıştığı kız olduğundan eminim. Hani şu yeni hemşire?"

Gözlerimi deviriyorum. "Kardeşimizi bırak, Cee. Onun ne kadar özel biri olduğunu biliyorsun. Belki de ondan bize bahsetmeden önce işlerin ciddileşmesini bekliyordur."

Charlotte elini kızıl saçlarının arasında gezdiriyor, gevşek bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. "Muhtemelen haklısın. Sanırım bu kadar kolay olamaz.

ailemizin kim olduğunu. Kızı korumak istediği için onu suçlayamam." Masamıza eğiliyor, dirseklerini masanın yüzeyine dayıyor ve parmağının ucuyla bardağının kenarını çiziyor. "Peki... Bana ondan bahset."

"Sana kimden bahsedeyim?" "*Andrei Nicolaevich.*"

Çenemi tuttum. "Anlatacak bir şey yok."

"Hadi, Sandy. Senin için çok endişelendim. Bana birkaç ayrıntı veremez misin?"

"Ne duymak istediğini bilmiyorum, Cee. Haftalarca pis bir bodrumda oturdum. Karnımın doyduğundan ve sorun çıkarmadığımdan emin oldu. Hepsi bu."

Charlotte kaşlarını çatarak merakla beni izliyor. İnsanları okumakta her zaman ustaydı ve ben de bir istisna değilim. "İşte bu," diye yineliyor. Söyleyiş tarzı bunu bir soru gibi gösteriyor.

Kulaklarım yanıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. İkizime her şeyi anlattım. Ona altıncı sınıfta Ivan Toravich ile okuldan sonra ilk öpüşmemi anlattım. Babam çok kızmıştı, annem ise çok tatlı olduğunu düşünmüştü. Cee'ye on beş yaşındayken annemin küpelerini ondan izinsiz ödünç alıp kaybettiğimi anlattım ve Charlotte hâlâ kimseye söylemedi. İçten içe, Charlotte'a gerçeği söylersem -Andrei beni sadece öpmekle kalmadı ve ben bundan *hoşlandım*- sırrımı mezara götüreceğini biliyorum.

Ama bunu yapamam. Ona hâlâ öpücüğünün sertliğini, ağzının talepkâr doğasını düşündüğümü söyleyemem. Andrei'nin vücudunun benimkine baskı yaptığını hatırlamanın bile bacaklarımın arasında sıcaklık birikmesine neden olduğunu itiraf edersem utancımın öleceğini düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, yavaş yavaş deliriyormuşum gibi hissediyorum. Uyanıkken aklıma gelen her düşünce bir şekilde ona geri dönüyor.

Babam bana Moskova'nın büyük bir haritasını kullanarak tüm topraklarımızı gösterirken düşünebildiğim tek şey Andrei'nin bizden aldıklarıydı. Babamın çizdiği kırmızı sınırlar içindeki her bir işletme, her bir nöbetçi karakolu ve kale... Hepsi babam ve amcalarım tarafından özenle uğruna savaşılmış ve kazanılmıştı. O haritada bir tarih vardı, son yirmi küsur yıl boyunca o tarihin parçaları kesilip biçildi ve bizim katımıza getirildi. Bu benim ailemin mirası.

Ve haritanın vurgulanmayan küçük, neredeyse fark edilmeyen köşesi - Andrey'in bizden *çaldığı* topraklar- her şeyin alınabileceğini sürekli hatırlatıyor. Eğer dikkatli olmazsam, babamın

İmparatorluk parmaklarımın arasından kayıp gidebilir. Kaybedecek o kadar çok şeyim var ki... Bu da vücudum bana ne kadar ihanet ederse etsin, Andrei'nin dikkatimi dağıtmasına izin veremeyeceğim anlamına geliyor.

Charlotte içkisini bitirirken, "En azından bana neye benzediğini söyle," diyor. "Böylece ona göz kulak olabilirim."

Yumuşakça gülüyorum. "Peki neden ona göz kulak olman gerekiyor?"

"İntikam, kardeşim. İntikam. Kimse kız kardeşimi kaçırıp yaşayamaz."

Başının üzerinde başka biri olsaydı, muhtemelen Charlotte'un şaka yaptığını düşünürdü. Gözlerinin arkasında gizlenen karanlığa bakılırsa, son derece ciddi olduğunu rahatlıkla varsayabilirim.

Reddedici bir şekilde elimi sallıyorum. "Bırak adamlarımız halletsin, Cee." Bana bir bakış fırlattı. "Madem öyle diyorsun.

Ama ne hakkında-"

Dinlemeyi bırakıyorum.

Gözümün ucuyla tuhaf bir şey fark ettim. Hayır, bir şey değil. *Birini.* Kulüp karanlık, yanıp sönen ışıklar ve kıvranan bedenler onu tam olarak seçmemi zorlaştırıyor ama o nefis siyah saçları ve geniş omuzları nerede olsa tanırım. Hareket edişi, herkesin üzerinde yükselişi, öyle bir özgüvenle yürüyor ki insanlar ayaklar altında ezilmemek için su gibi önünden ayrılıyor.

Andrei.

Kafatasımın içindeki alarm zilleri çalmaya başlıyor ve bas sesleri yükselten müzikten daha yüksek sesle çalıyor. Onun burada ne işi var? Bu kulübü Antonov bölgesinin derinliklerinde olarak tanımlamazdım ama burada yüzünü göstermesi hem küstahça hem de aptalca. Bu işin aslını öğrenmeliyim. Beni takip mi ediyor? Oyunu ne?

"Tuvalete gitmem gerek," diyorum kız kardeşime.

"Oh, tamam. Sanırım alt katta, büyük su tesisatının hemen arkasındalar."

Ayağa kalktığım anda birkaç muhafızım bana doğru gelmeye başladı. Başımı salladım. "Burada kal ve Charlotte'a göz kulak ol. Hemen geliyorum."

Güvenliğimin başı ve sadık Antonov uygulayıcısı Vance kaşlarını çatıyor. "Tüm saygımla, hanımefendi, her zaman yanınızda olmamız gerekiyor. Babanızın emirleri."

Burun deliklerim alevleniyor, ensemden bir kızgınlık yalaması belirliyor. Biraz daha dik duruyorum, tıpkı babamın emir verirken her zaman yaptığı gibi başımı dik tutuyorum. "Dinle, artık *benim* için çalışıyorsun. *Ben* ne *dersem* o olacak. Anladın mı?"

Vance ağırlığını hafifçe bir ayağından diğerine kaydırıyor, rahatsızlığı neredeyse hissediliyor. "Elbette, Bayan Antonova. Özür dilerim."

" yok. Bu hepimiz için bir alışma dönemi. Ben tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim. Bir şeye ihtiyacım olursa seni çağırırım."

"Evet, hanımefendi."

Charlotte kıkırdıyor. "Patron kaltak olmak sana yakışıyor." Onu tersledim. "Uslu dur. Hemen döneceğim."

OceanofPDF.com

CHAPTER 12

OceanofPDF.com

ANDREI

T Serpentine benim parlak bir iş girişimi fikrim değil, ancak sürekli büyüyen planlarımın bir sonraki adımı olduğu kesin. İlle de bir kulüp işletmek istemiyorum, ama bu işten elde edeceğim geliri inkar edemem.

Potansiyel.

Gülünç derecede yüksek içki fiyatlarından bahsetmiyorum bile. Uyuşturucudan bahsediyorum. Buradaki müşteri kitlesi, biraz daha fazla kazanmak için mükemmel bir demografik yapıya sahip; tek yapmanız gereken kulüp sahibiyle bir anlaşma yapmak. Kârdan pay alıyor ve karşılığında başka bir yol izliyor - ve kazancını Antonov'lara bildirmek zorunda değil çünkü hepsi masanın altında olacak.

Bu bir kazan-kazan durumu. Kabul aptallık olur.

Samuil arkamdan, "Şu işi çabuk halledelim," diye homurdanıyor. Bu kadar gergin olmak ona göre değil. Bir tahminde bulunmam gerekirse, muhtemelen Antonovlar tarafından yakalanacağımızdan korktuğu içindir. Ne de olsa burada bulunarak şansımızı zorluyoruz, ama biraz risk almadan ödül nedir ki?

Leo önden gidiyor. Mali işlerden o sorumlu, dolayısıyla önümüzdeki bir saati sayılar hakkında konuşarak geçirmeyi beklediğim için onu da yanımda getirmem çok doğaldı. Kardeşim inanılmaz uzunluktaki denklemleri göz açıp kapayıncaya kadar hesaplayabilen bir matematik dehasıdır.

Başka bir hayatta, dünyaca ünlü bir matematikçi olabilir, hayatını değiştiren keşifler yapabilir ve Pi sayısının sonunu çözmek gibi saçma bir şey yapabilirdi. Sanırım böyle olması gerekmiyordu.

Kulübün sahibi Lushenko bizi ofisinin kapısında karşılıyor. Burası işletmenin en arka kısmında, gürültüden uzak bir yerde.

ve terli bir vücut yığını. Girişin önünde gerilmiş küçük bir zincire iliştirilmiş bir tabela var: *SADECE ÇALIŞANLAR*.

"Sen Andrei Nicolaevich misin?" Lushenko bana huysuzca soruyor. Sallamak için yağlı avucunu uzatıyor. Nefesi sigara dumanı ve sarımsak kokuyor, midemi bulandıracak kadar korkunç.

Roman onun elini sıkar, genişçe gülümser ve doğal cazibesini onur gibi taşır. "Benim," diye kolayca yalan söyler. "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

"Telefonda sesin farklı geliyordu."

"Korkarım cep telefonu hizmetim bazen biraz kesintili olabiliyor." Roman sırtıyor, güvenliğim için tamamen sakin ve rahat.

Başlangıçta Roman'ın toplantılara benim adımı kullanarak gitmesine karşıydım, ancak bu biraz zorunluluk haline geldi. Sandra Antonova'yı kaçırıp geri getirdiğimden beri, sahadaki bazı botlarımızdan söylentiler duyuyoruz. Antonovlar artık daha ürkek, önce ateş edip sonra soru sormaya daha yatkınlar. Misillemeleri her an gelebilir, bu yüzden kardeşlerim bana her yerde eşlik etmekte bu kadar ısrarcı oldular.

Özellikle de onlara hamamda olanları anlattıktan sonra - hadım etme girişimi bir yana.

Şimdi, Roman benim kılığıma giriyor. Samuil benim kas gücüm ve korumam. Leo, bize ters bakmaya cüret eden herkesi soymak için orada. Ve Damien... Ben dışarıdayken işleri yürütmesi için onu taksi durağında bıraktım. O piçi yanımda getirmek istemedim. Bu Nicolaevich'in işi, kendini ne kadar bulaştırmaya çalışırsa çalışsın.

"Teklifimizi aldınız mı?" Lushenko'ya doğrudan konuya girerek soruyorum.

Bizi ofisinde karşılıyor. Oda sıkışık, boş içki şişeleri ve çok fazla gevşek belge ile dolu. Beni klostrofobik yapmak için çok şey gerekir, ama burası hile yapıyor. Tüm para ve dikkat kulübün ön tarafını, çalışan bölümünü sonradan düşünülmüş bir şey haline getirmeye harcanmış. "Cesaretin var, o kadarını söyleyeyim," diyor, "bu kadarını söyleyeyim. eski ofis koltuğunda oturuyor. Her yer içki kokuyor. Onunla iş yapmak istediğimi düşünürsek, pek de iyi bir işaret değil. Kesinlikle nefret ettiğim bir şey varsa, o da insanların iş ve eğlence arasındaki çizgiyi nereye çekeceklerini bilmemeleridir.

"Bu varsın anlamına mı geliyor?" Samuil açık açık soruyor. Görgü kurallarına hiç aldırmazdı. Küçük bir çocukken bile, Samuil her zaman çene çalmaya meyilliydi -bazen yanlış insanlara.

Lushenko, Roman'a bakarak, "Dur bakalım," diye homurdandı. "Sen yapıyorsun Antonov'lara hesap verdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Roman oturuyor ve bir bacağını diğerinin üzerinden rahatça geçiriyor. "Farkındayım. Onlara ne kadar komisyon ödüyordunuz?"

"Neredeyse yüzde kırk."

Roman ıslık çalar. "Açgözlü piçler."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye homurdanıyor kulüp sahibi. "Bu yıl yüzde beş daha fazla talep ettiler, buna inanabiliyor musun?"

"Neden hayır demedin?" Leo soruyor. Aptalca bir soru ama sormasını ben söyledim. Burada zavallı Lushenko'yla bir oyun oynuyoruz, Antonov'larla önceden var olan sorunlarına yenilerini ekliyoruz. Adamın tüm bunların kendi fikri olduğunu, hissettiği bu acının içinden geldiğini *düşünmesini* istiyoruz.

Lushenko alay ediyor. "Sen o zorbalara hayır demeyi dene. Bir çukurda ölmenin en kestirme yolu budur."

"Onlardan korkuyorsun," diyorum.

"Evet, onlardan . Hangi akıllı başında adam korkmaz ki?"

"O zaman neden bizi görmeyi kabul ettiniz?" Roman soğukkanlılıkla soruyor. "Bu buluşmayı öğrenirlerse başınızın ne kadar belaya gireceğini biliyorsunuz."

Lushenko çekmecesine uzanır ve kalın bir puro çıkarır, çakmağına uzanmadan önce ucunu hızla keser. Kıvılcım çıkarıyor ama alev hiç yanmıyor. Hepimizi zaman kaybından kurtarmak için bir adım öne çıkıp kendi puromu çıkarıyorum ve onun için yakıyorum. Takdirle başını sallıyor ve bir ciğer dolusu dumanı içine çekiyor.

"Teklifiniz ilgimi çekti," diyor. "Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor, bu yüzden seninle yüz yüze görüşmek istedim Andrei."

Roman'ın gözleri parlar. Koltuğunda hafifçe öne doğru eğilir. "Ben açık bir kitabım."

"Bana gerçekten yüzde altmış vermeye razı mısın? Bu son derece cömertçe. Şüpheli bir şekilde."

"Dediğin gibi," diye yanıtlıyor kardeşim. "Tırnak içinde koruma için her yıl işinizden daha fazla pay almaya devam ediyorlar. Aldığın riskleri, yakalanırsan başına ne tür belalar gelebileceğini biliyorum. İşin büyük kısmını sen yapacaksın ve ben adil oynamaya inanırım." Roman sanki onaylar gibi bana baktı. Buraya gelmeden önce arabada ne söyleyeceğimi gözden geçirdim. Biraz fazla abartıyor ama en azından demek istediğimi anlıyor.

Lushenko yavaşça nefes veriyor, dudaklarından kalın bir duman bulutu dökülüyor. "Sevkiyatlarınız... Güvenilir mi?"

Roman, "Ulaşım ağıımız inanılmaz derecede verimli," diye yanıtlıyor.

"Ürünün kalitesi mi? Müşterilerime bir bok satmak istemiyorum. Bağlanmalarını ve daha fazlası için geri gelmelerini istiyorum, aksi takdirde tüm bu çabaya değmez."

"Sadece Letonya ve Estonya'daki en iyi tedarikçilerle çalışıyoruz." Lushenko bir an sessiz kalıyor, arkasına yaslanıp sessiz bir düşünceye dalıyor.

Bir dakika sonra, "Yüzde yetmişini istiyorum. İçki teslimatımın geri kalanıyla birlikte Çarşamba günü haftalık sevkiyatlar. Bunu yapabilir misin?"

Roman bana bakıyor. Ben de Leo'ya bakıyorum. Gözlerindeki parıltıdan çoktan rakamları hesaplamaya başladığını anlayabiliyorum. Bunu hesaba katmıştık; Lushenko'nun sert oynamaya çalışabileceğini biliyorduk.

"Altmış beş," diye düzeltiyor Leo.

Odayı gergin bir sessizlik kaplıyor, ofisin kalın duvarlarından içeri süzülen boğuk müzik sesinden başka bir şey duyulmuyor. Lushenko purosunu masasının üzerindeki cam kül tablasında söndürür, ayağa kalkar ve Roman'ın tokalaşması için elini uzatır.

"Bay Nicolaevich, bir anlaşma yaptınız."

Roman gülümsüyor, kahkahalar atıyor, yeni başlayan bir ortaklığın gerektirdiği tüm havadan sudan konuşmaları yapıyor. "Buna pişman olmayacaksınız. Gelecek hafta gibi erken bir tarihte ekstra nakit akışının geldiğini göreceksiniz."

"Bu fırsat için teşekkür ederim. Yeni iş girişimimizi kutlamak için, lütfen kulübün tadını çıkarmaktan çekinmeyin. İçkiler benden, yeni dostlarım."

Ofisten ilk ayrılan benim, yanıp sönen ışıklar ve aşırı yoğunluktan biraz rahatsız oldum. Kalmak gibi bir planım yok. Kardeşlerim isterlerse kalabilirler ama ben eve gidip planımın bir sonraki adımına başlamayı tercih ederim. Düzenlemem gereken toplantılar, organize etmem gereken anlaşmalar, planlamam gereken güç hamleleri var. Durup kutlayacak zaman yok.

Ama göz ucuyla onu gördüm.

Zaman durma noktasına geliyor. Kalbim duruyor, ciğerlerimdeki hava sıkışıyor. Bu kesinlikle bir ışık oyunu olmalı. Belki de bana kendi adımı unutturan zümrüt yeşili mini bir elbisenin içindeki kızıl saçlı, mavi gözlü ve rahatsız edici derecede seksi kıvrımları olan muhteşem bir kadındır.

Lanet Sandra Antonova. Onun burada ne işi var?

Dans pistinde gözlerimiz kilitlendi. Beni gördüğü için kızgın mı yoksa şaşkın mı görünüyor anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de. Yanındaki korumalarından hiçbirini göremiyorum.

ama yakınlarda bir yerde olduklarına bahse girerim.

Roman bana yetiştğinde omzuma vurarak, "Sanırım oldukça iyi gitti," diyor. "Ne dersin? Bardan bir içki almak ister misin?"

"Ben varım," diyor Samuil. "Belki Leo'nun o sopayı kışından çıkaracak bir kız bulmasına yardımcı olabiliriz."

Leo alay ediyor. "Kapa çeneni."

"Hepiniz gidin," diye çıkıştım aceleyle. "Buraya parti yapmaya gelmedik." Roman kaşlarını çatar. "Ama-"

"Nerede olduğumuzu unuttun mu? Antonov bölgesindeyiz. Buraya oyun oynamaya değil, çalışmaya geldik."

Samuil ofluyor ama tartışmıyor. Roman iğneleyici bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama Leo şikayet ediyor - beni çok şaşırttı.

"Arada bir kutlama yapmak bizi öldürmez, Andrei."

Ona ters ters bakıyorum, Sandra'nın dans pistine adım attığını ve kalabalığın arasına karıştığını az çok fark ediyorum. Kafamın arkasındaki küçük ses bana gitmemi söylüyor. Misafirliğimizi fazla uzatmamalıyız. Sandra buradaysa, ekibinin geri kalanı da çok uzakta olmayabilir. Kutlama içkisi gibi aptalca bir şey yüzünden tüm emeklerimizin boşa gitmesi yazık olurdu.

"Hayır," . "Evine git. Yarın yapacak çok işimiz var."

Roman omuzlarını silkerek iç geçirir. "Peki, peki. Sen de gelmiyor musun?"

Yutkunuyorum, ağzım ve boğazım açıklanamaz bir şekilde kuruyor. *Evet*, beynim çılglık atıyor. "Lushenko ile halletmem gereken bir şey daha var," diyor ağzım onun yerine.

"Kalmamı ister misin? Beni sen sandığından beri."

Başımı salladım. "Hayır. Ben . Şimdi git buradan."

Samuil omzuma vurdu. "İyi geceler, kardeşim."

Geride durup gidişlerini izliyorum, sessizce Sandra'nın onları fark etmemiş olmasını umuyorum. Bu ikimizin arasında. Kardeşlerimin hayatını gereksiz yere riske atmayacağım. Hepsi güçlü ve yetenekli ama ben en büyükleriyim. Ne pahasına olursa olsun onları korumak benim görevim.

Gittiklerine ikna olduktan sonra dönüp kulübün tamamını tarıyorum ve zümrüt yeşilinden bir iz arıyorum. İlk başta zor oldu. Burada en az üç yüz kişi olmalı; hepsi dans ediyor, içiyor, konuşuyor. Yüzler, uzuvlar ve ışıklardan oluşan kafa karıştırıcı bir karmaşa. Müzik

başımı ağrıtıyor, gürültü bir şekilde düşünmemi on kat daha zorlaştırıyor.

Ama onu gördüğümde sanki dünyanın geri kalanı bir anda yok oluyor.

Göz kamaştırıcı. Sonsuz bir hiçliğin içinde parlak bir yıldız. Yaklaşırken ayaklarımı kontrol edemiyorum, her seferinde bir adım, kalçalarının boğucu salınımı ve saçlarının omuzlarının üzerinden akışıyla hipnotize oluyorum. Alevlere kapılmış bir pervaneyim, kilometrelerce ötedeki tek deniz fenerini arayan kayıp bir gemiyim. Sıcak bir trans halindeyken beni ona daha da , göğsümdeki bu çekimi tarif etmemin bir yolu yok. Onun yörüngesindeyim, büyüüne kapılmış durumdayım ve buna en ufak bir aldırışım yok.

Ta ki bir pisliğin ona elini sürmeye cüret ettiğini görene kadar.

Beni daha da sinirlendiren şey, Sandra'nın onu uzaklaştırmak için hiçbir çaba göstermemesi.

Kanımın neden kaynadığını ve kalbimin neden hızla çarptığını anlayamıyorum, bu adamın ellerini kızın beline koyduğunu görmek beni açıklanamaz bir öfkeyle dolduruyor. Ona dokunmasını istemiyorum. *Kimsenin* ona dokunmasını istemiyorum-

Sadece ben.

Ne olduğunu anlamadan hemen önünde duruyorum, Sandra'yı kollarımın arasına alırken yabancıyı itiyorum.

"Senin derdin ne lan?" diye tıslıyor adam bana, kelimeleri geveleyerek. Yumruklarını yumruk atmak ister gibi sıkıyor ama ben en ufak bir endişe bile duymuyorum. Buddy sıırılsıklam bir halde yüz kilo ağırlığında gibi görünüyor ve ben de muhtemelen onun payına düşenden daha fazla kavga gördüm. Bana karşı hiç şansı yok ve ona bir saniye baktıktan sonra utanç içinde sıvışıp gidiyor.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?" Kulağına karşı homurdanıyorum, böylece müzikten beni duyabiliyor.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," diye karşılık veriyor, mavi gözleri sert ve jiletten daha keskin. "Bu şekilde izinsiz girdiğine göre gerçekten ölmek istiyor olmalısın."

"Görünüşe göre dersinizi almamışsınız prenses." "Ne dersi?"

"Korumalarınız olmadan olmamalısınız."

"Korumalarımın olmadığını kim söyledi?" diye karşılık veriyor, dudaklarının kenarları gülümsemek için yukarı doğru çekiliyor.

Kısa bir an için, yanlışlıkla bir tuzağa düşüp düşmediğimi merak ediyorum. Üzerime atlamak için pusuya yatmış muhafızları olmasa nasıl bu kadar pervasız olabilirdi? Ama çevremize baktıkça, doğruyu söyleyip söylemediğini daha fazla sorgulamaya başlıyorum. Etrafımızda özellikle göze çarpan kimse yok, kimsenin gözü üzerimizde değil. Sadece o ve ben, insan denizinin içinde kaybolmuşuz.

Birbirleri dışında görünmezler.

"Bana burada ne aradığını söyle," diyerek takım elbise ceketimin yakalarını kavırıyor.

"Seni ilgilendirmez."

"Bu *kesinlikle* benim işim. *Benim* bölgemdesin." Sert bir şey karnımı dürtüyor. Aşağı baktığımda, karnıma bastırılmış bir bıçağın parıltısını görüyorum.

Dudağım alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Sen ve senin lanet bıçakların."

Sandra hafif bir baskı uygular. "Söyle bana Nikolayeviç. Yoksa seni durduğun yerde değerim."

"*Yap şunu*," diye meydan okuyorum, kelimelerim alçak ve düpedüz nefret dolu. Onu bileğinden yakalıyorum ve bıçağı yerinde tutuyorum. Çırpınıyor ama bırakmıyorum. "Hadi Antonova. Korkak olma."

Gözlerinde kısa bir parlama oldu ve ben de öyle anladım. Tüm konuşmalarına, tüm tavırlarına rağmen... Sandra'nın daha önce hiç can aldığını sanmıyorum. Havlıyor ama ısırmıyor ve almaya devam ettiğim her nefes bunun kanıtı.

"Bırak," diye
mırıldanıyor. "Sen
bırak."

İkimiz de hareket etmiyoruz. Birbirimizin bakışlarına, vücudunun sıcaklığına kapılıyoruz. Kokusunu seviyorum, teninin bana karşı yumuşaklığını seviyorum. Neden hâlâ yardım için çılglık atmadığını bilmiyorum. Eğer korumaları gerçekten bir yerlerde saklanıyorsa, beni kurşun yağmuruna tutmaları için ağzından çıkacak tek bir kelime yeter.

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor.

Eğildim, dudaklarım kulağını sıyırdı. "Öyle mi?"

Nefesi yanağımı ısıtıyor. "Andrei..."

Onu biraz daha yaklaşıtıyorum. Bıçaklı eli yanına düşüyor, yüzünün narin hatlarına çatışmalar kazanmış. Bana yaslandığında, vücudumun her santimi aniden canlanıyor. Midemin çukurunda derin, karanlık bir açlık kıpırdanıyor. Doymak bilmeyen bir arzu. Bu duyguyla savaşılabileceğimi sanmıştım. Bu düşünceleri bir kenara itebileceğime tamamen inanmıştım. Ama şimdi her zaman başarısız olmaya mahkûm olduğuma inanmaya başlıyorum.

Mantık bana gitmemi söylüyor. Bu delilik. Sandra'yı öpmeme saniyeler kaldı ve bu sefer durmaya hiç niyetim yok. O artık benim tutsağım değil, sahip olmayı düşüneceğim son kadın. Beni bunu söylemeye neyin zorladığını bilmiyorum ama beynim devreye girip beni durdurmaya fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan dökülüveriyor.

"Bir otel var," diye kulağına doğru mırıldandım. "Buradan yaklaşık beş blok ötede. Barovsky. Bir saat içinde benimle buluşur musun?"

Bana baktığında, tamamen kafa karışıklığı görmeyi bekliyorum. Kızgınlık. Tiksinti. Bunun yerine yanakları kızarıyor, göz bebekleri büyüyor, o güzel dolgun dudakları bariz bir tahrikle aralanıyor. Hayatım boyunca bu kadar güzel bir kadın görmemiştim.

Sandra sadece bir kez başını sallıyor, sonra ayrılıp kalabalığın içinde kayboluyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

OceanofPDF.com

SANDRA

"I Turşu gibi oldum." Vance ve ben ona arabaya kadar yardım ederken Charlotte yüksek sesle gülüyor. Şoförlerimizden biri zaten kaldırımın kenarında bekliyordu, SUV'un

Motor sürekli gürliyor.

Korumalarına "Onu eve götürün" dedim. "Başucunda bol miktarda su ve aspirin bulunduğundan emin olun. İçimde yarın sabah buna ihtiyacı olacağına dair bir his var."

Charlotte bana şaşkın bir bakış atmayı başardı. "Bekle, sen benimle gelmiyor musun?"

"gereken bazı işler var." "İş mi? Ne tür bir

iş?" "Aile işi, Cee."

"Ben ailedenim."

"Evet, ."

"Senin bir tatile ihtiyacın var, Sandy. Hep çalışıp hiç oynamamak Sandy'yi sıkıcı bir kız yapar."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece bir haftadır bu işteyim bebeğim."

Charlotte kollarını bana doluyor, yanağını omzuma yaslarken bana sıkıca sarılıyor. "Çok çalışıyorsun. Ya sen de kalp krizi geçirirsen?" Gözleri buğulanmaya başlıyor, en yumuşak hıçkırıklar dudaklarından dökülüyor.

Uh oh.

Göz açıp kapayıncaya kadar ikizim hüngür hüngür ağlamaya başlıyor. İçki içtiğinde her zaman çok duygusal oluyor, bu yüzden elimden geldiğince bundan kaçınmaya çalışıyorum. Eğer o duygusal bir sarhoşsa, aynı genetiğe sahip olmamızın benim de duygusal bir sarhoş olabileceğim anlamına geldiğinden oldukça eminim.

Sırtını sıvazlıyorum, onu nazıkçe susturuyorum. Babam için onun da en az benim kadar endişelendiğini biliyorum. "Sorun yok, Cee. Kalp krizi geçirmeyeceğim. Ayrıca babam kendini çok daha iyi hissettiğini söyledi. Sadece bir parça kötü şanstı."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Yanağına bir öpücük kondurdum. "Eve git ve biraz dinlen, tamam mı?" "Tamam..."

Vance'e dönmeden önce Charlotte'un arabaya güvenli bir şekilde bindiğinden emin oluyorum. "Beklemede olan ikinci bir arabanız var, değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet, hanımefendi. Nereye gitmek istersiniz?"

Nefesimi tutuyorum, sessiz bir düşünce içinde yanağımın içini çiğniyorum. Bunun ne kadar çılgınca olduğunun biraz daha farkındayım. Tek bildiğim, Andrei'nin bana bir tuzak kuruyor olabileceği. Ama damarlarımda kaşıyamadığım bir kaşıntı var ve itiraf etmeliyim ki onun vücudunu tekrar bana yaslanmış hissetmek için can atıyorum. Beynim eve gitmemi söylüyor ama içimde biriken sıcaklık Andrei'ye bir şans vermemi söylüyor.

Muhtemelen daha sonra pişman olacağım ama.

"Barovsky," dedim. "Beni oraya götür. Arabayı dışarıya park et ve beni . Toplantım uzun sürmez."

Vance'in kaşları birbirine çatıldı. "Bugün ilgilenmem gereken başka bir iş olduğunu bilmiyordum hanımefendi. Önceden keşif yapardım."

"Bu bir son dakika anlaşması," diyorum aceleyle. "Hadi ama. Geç kalmak istemiyorum."

Ağzını açar, şüphesiz başka bir soruyla hazırlanmıştır. Vance bunun yerine başını sallamakla yetiniyor. Hakkını vermek lazım, adam burada kimin sözünün geçtiğini çok iyi biliyor. "Peki efendim. Siz ne dersiniz."

Asansöre adımımı attığım anda, arkamı dönüp tekrar dışarı çıkmayı düşünüyorum. Ne yazık ki annem beni bir tavuk olarak yetiştirmede.

Lanet bir korkak olma.

Oh, ona göstereceğim.

Koridorda yürümek gerçeküstü. Beden dışı bir deneyim. Sinirlerim ve kafamın arkasındaki o küçük ses şimdi bana bağıyor.

Geri dönmem için. Durumun tehlikesinin farkındayım, bir gram destek almadan Andrei ile buluşmanın muhtemelen yapabileceğim en aptalca şey olduğunu anlayabiliyorum. Ama ben de merak ediyorum. Meraklı, hevesli ve bundan sonra ne olacağını görmek için adeta yanıp tutuşuyorum.

Eğer merak bu kediyi öldürürse, o zaman kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

405 numaralı odaya yürüdüm. Resepsiyon görevlisiyle görüştüğümde bana 'kocamın' çoktan geldiğini söyledi. Kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum - Andrei'nin böylesine bariz bir şekilde korkunç bir örtbas hikâyesi kullanmaya cüret etmesi mi yoksa kadının ona gerçekten inanması mı?

Nefesimi tutarak kapıyı çaldım.

Neredeyse hemen açılıyor ve "Orada ne kadar durdun?" diye sormama neden oluyor.

"Uzun sürmez. Biri sizi görmeden içeri girin."

Kapı arkamdan usulca kapanıyor, ama o kapıyı çarparak da kapatmış olabilir; havadaki gerilim o kadar yoğun ve ağır ki nefes alabilmem bile bir mucize. Girişin iki yanında durup birbirimize lazer odağıyla bakıyoruz. O bir hareket yapmıyor. Ben de. Ne düşüneceğimi, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, bana böyle bakmaya devam ederse aklımı kaybedeceğim.

"Kollarını ve bacaklarını aç," diye emrediyorum. Kaşlarını çatıyor. "Neden açayım ki?"

"Üzerinizde silah aramak istiyorum."

Andrei kıkırdıyor. En azından ben bunun bir kıkırdama olduğunu düşünüyorum. Andrei gibi birinin kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapabileceği düşüncesi bana kurgudan koparılmış bir şey gibi geliyor. Yine de kollarını yana açıyor ve bacaklarını omuz genişliğinde açıyor.

Hiç vakit kaybetmeden onu okşadım. Kollarını, göğsünü, belini. Ona bilerek sert davranıyorum, çünkü çoğunlukla onu kızdırmak istiyorum, ama aynı zamanda sonunda ellerimi onun üzerine koymanın derinden tatmin edici bir yanı var. Nereye istersem, *nasıl* istersem dokunabiliyorum. Beretta'sını ceketinin altındaki kılıfın içinde bulduğumda hayal kırıklığı içinde dilimi şaklatıyorum. Hemen şarjörü çıkardım ve sürgüyü çerçeveden ayırarak işe yaramaz hale getirdim.

"Ciddi misin?" Homurdanıyorum.

"Ne?" diye sorar. "Temkinli olduğu için bir erkeği suçlayamazsın, değil mi?"

"Komik bir şey yapmasan iyi edersin. Adamlarım dışarıda sokakta oturuyor."

Andrei'nin gözleri buz keser. "Adamlarını getirdin mi?" "Getirmedin mi?" Suçlayıcı bir şekilde karşılık veriyorum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sıra sende. Kollarını ve bacaklarını aç." "Şaka yapıyor olmalısın."

"Adil olan adildir, Sandra."

Öfkeyle dediğini yapıyorum ve nefesimi tutmuş bir şekilde benim alanıma girmesini bekliyorum. Üstümü ararken de aynı sertlikte ama acele etmiyor. Avuçlarının sıcaklığı ve kalın parmaklarının kollarımda, yanlarımda, kalçalarıma kadar gezinmesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve kalbim hızlanmaya başlıyor.

Bıçaklarımdan birini buluyor, elbisemin altında uyluğumun etrafında güvenli bir şekilde kılıflanmış. Bıçağı çekiyor, hayal kırıklığıyla dilini şaklatıyor -benim tepkimi erkenden taklit ederek- ve yanımızdaki masaya bırakıyor.

"Senin o lanet bıçaklarınla derdin ne?" diye soruyor acı acı.

"Bıçaklar sıkışmaz."

"Akıllı kız."

"Bana patronluk taslama."

"Denemiyordum prenses."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "*Dur. Aramayı.*

Beni. O." "Yoksa ne olur prenses? Yoksa ne olur?"

Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve Andrei'yi sertçe itiyorum. Tökezleyerek geri çekildi ve arkasındaki duvara çarptı. Gözlerindeki bakış neredeyse öldürücü ve hayatım boyunca gördüğüm en seksi şey. Hiç vakit kaybetmeden toparlanıyor ve öne doğru bir adım atıyor. Bu kez *beni* duvara doğru itiyor ve bileklerimden kavrayarak başımın üzerinde tutuyor.

Yüzüme bakıyor, gözleri özür dilemeden dudaklarıma dikilmiş. Tenim yanıyor. Kukum evcilleşmemiş bir arzuyla zonkluyor. "Tanrım, senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor. "Ben de senden nefret ediyorum."

Ve sonra beni öpüyor. Sert, sert ve cennet gibi.

Ele geçirilmiş bir adam. Sanırım ben de öyleyim. Bir şey bedenimi ele geçiriyor. Şehvani, vahşi ve düpedüz hayvani bir şey. Bileklerimi bırakıyor ve ellerim saçlarına doğru uçuyor. Dudağımı ısırtıyor. Açgözlü elleri kıcımlı kavıyor, altına kancayı takıyor, tırnakları tenimi kazıyor. I

çıkardığım sesleri tanımıyorum, her ahlaksız inilti, sahip olduğumu fark etmediğim bir yönüm.

Vücudunun ağırlığı benimkini örtüyor, sikiinin bacaklarım arasındaki sert baskısı beynimi bir sarmala sokuyor. Daha fazlasına, her şeye ihtiyacım var. Kısa, parlak bir an için onun kim olduğunu -*benim* kim olduğumu- ve bunun muhtemelen tüm zamanların en kötü fikri olduğu gerçeğini unutuyorum. Bu kadar iyi hissettirirken umursamak çok zor.

"Bu bana dur demen için son şansın prenses," diye hırlıyor boynumun kıvrımına doğru. "Çünkü eğer söylemezsen, adım haykırana kadar seni becereceğim."

Saçlarını kavrayıp geriye doğru çekiyorum, ateşli bir beklentiyle dudaklarımı yalıyorum. "Tutamayacağın sözler verme."

Andrei bana şeytani bir gülümseme veriyor. "Ben sözümün eriyim prenses. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve beni em-"

Omzumu ona çarparak onu geriye savurdum. Otel odasına doğru bir adım daha atıyorum, gözlerim saldırmak için bekleyen bir panter gibi ona dikilmiş. "Gel ve beni al o zaman," diye meydan okuyorum. "Sana istediğini verirsem hiç eğlenceli olmaz."

Andrei ceketini çıkarıp kravatını gevşeterek bana doğru yaklaşıyor. "Dikkatli ol prenses. Rekabetçi bir yapım var."

"Ben de öyle," diyorum, kanepeye doğru ilerlerken. El ve ayak parmaklarımın uçları beklentiyle karıncalanıyor, bacaklarımın arasındaki inkar edilemez ıslaklık dayanılmaz hale geliyor. Bu gidişle Andrei beni bütünüyle yutacak gibi görünüyor.

Sağa gidiyormuş gibi yapıyorum. Beni bir kitap gibi okuyor ve sola gidiyor. Sola gitmeyi deniyorum, ayak parmaklarımla bastırıyorum. Andrei tam orada, avucumun içinde. İçimde garip bir sersemlik kabarıyor, doğaçlama kovalamaca oyunumuz havada kalan daha fazlası vaadiyle çok daha heyecan verici. Belki de kovalamacanın heyecanını bu kadar çok seviyorum. Ya da belki de oluşturduğumuz bu garip ateşkesin vahşi, tabu doğasıdır.

Andrei aniden kanepenin arkasından atlayıp bana doğru hamle yapıyor ve güçlü kollarını orta yerime doluyor. Beni kendine çekip aç bir şekilde dudaklarıma yapışırken ciyaklıyor ve gülüyorum -benim standartlarıma göre bile çok garip bir ses.

"Külotunu çıkar," diye mırıldanıyor.

Karnına bir dirsek atıyorum ve yatak odasına doğru koşuyorum. "Onları kendin çıkar."

Bana yetişmesi uzun sürmüyor. Çok hızlıydı. Ben daha yatak odasına girmeye fırsat bulamadan, Andrei kendini bana doğru fırlatıyor ve hızıyla ikimizi de yere düşürüyor. Üstüme çıktı, göğsünü sırtıma bastırdı, sertleşmiş siki kıcıma sürtünüyordu. Açgözlü elleri altımda, boynumun arkasını öperken göğüslerimi cömertçe avuçluyor.

Bana sürtündüğünde ciğerlerimden alçak, yıkıcı bir inilti kopuyor. Neredeyse onun için yanıp tutuşuyorum ama henüz teslim olmak istemiyorum. Zavallı adama işkence ederken bu kadar eğlenirken olmaz.

"Bir şey kullanıyor musun?" diye sordu, ağzı sıcak ve ıslaktı.

Kul

ak. "Doğum kontrol ," diye . "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Prezervatif?" "Yatak odası."

"O zaman ne bekliyorsun-"

Andrei hiç uyarmadan ayağa kalktı ve beni de yanında götürdü.

Sahip olduğunu bilmediğim bir güçle beni omzuna atıyor. Ne kadar tekmeleşsem ve mücadele etsem de gitmeme izin vermiyor. Aslında, iyi bir önlem için beni kıcımdan alkışladı.

" ol," diye uyarıyor. "Yap beni," diye karşılık veriyorum.

Andrei beni yatağa taşıyor ve zerre kadar zarafet ya da özen göstermeden şiltenin üzerine bırakıyor. Üstüme çıkıyor, bir kez daha dudaklarımı öyle bir şiddetle öpüyor ki yıldızlar görüyorum. Ellerim göğsüne doğru uçuyor, çözmeye çalışırken düğmelerine takılıyorum. Parmakları elbisemin eteğinin altından kayıyor ve kalçalarımı ortaya çıkarmak için yukarı doğru kayıyor.

Dövmelerine hayret edecek zaman yok. Amımın zonklaması ve sikinin sert baskısı dışında hiçbir şeye odaklanacak zaman yok. Hızlı bir işti, çok hızlı hareket ediyorduk. Kemerini çözmek için aramıza uzanıyor. Fermuarının metalik yırtılışı kulağımda yüksek sesle çığlık atıyor. üzerine koyduğu prezervatifi almak için bir anlığına ayrılıyor, o kadar çabuk geri dönüyor ki uzunluğuna hayran olma şansım olmuyor. Andrei neredeyse külotumu yırtıp atıyor, kendini hizaya getiriyor ve-

Hiçbir dirençle karşılaşmadan içime kayıyor, amım o kadar kaygan ki ilk hamlede sikini içime gömebiliyor. Yine de beni soluk soluğa bırakıyor, boğuk bir zevk nefesiyle çarşafı kavırıyorum.

"Siktir, harika hissediyorsun."

"A-Andrei-"

Onun hızı cezalandırıcı ve *çok, çok* ilahi. Beni ağzına kadar dolduruyor, gerginlik o kadar inanılmaz lezzetli ki yeni bir varoluş durumuna yükseldiğime yemin edebilirim. Andrei'nin beni belimden kavrayışında sahiplenici bir şey var, bana öyle bir güçle vuruyor ki altımızdaki tüm yatak hareket etmeye başlıyor. Yine de dayanabilirim ve o da dayanabileceğimi *biliyor*. Bu yüzden asla gevşemiyor, nefes alışım çılgınca bir hal aldığı anda bile gevşemiyor ve sıkı ısı ve basınç sarmalı artıyor, artıyor ve artıyor ta ki-

Aletin etrafında paramparça oluyorum, zevk dalgaları üstüme üstüme gelirken duvarlarım zonkluyor. O kadar bunaltıcı ki boğulabileceğimi düşünüyorum. Yine de benden istediği gibi çılgılık atmıyorum, çünkü Andrei'ye kazanılmış ya da başka türlü bir tatmin ve ego artışı vermek istemiyorum.

"Seninle işim henüz bitmedi," homurdanıyor ve beni kabaca karnımın üzerine çevirebilmek için aniden çekiliyor. Andrei beni kalçalarımın tutup yatağın kenarına sürüklüyor ve hemen bacaklarımı ayırıp tekrar içime giriyor.

Yeni açı ani bir coşku patlamasını beraberinde getiriyor, sikişin başı tekrar tekrar tatlı noktamın üzerinde kayıyor. Çarşafı karşı inliyorum, sesimin ne kadar kısıldığının biraz daha farkındayım. Elbisemi belime kadar sıyırmış, kıcımlı öyle sert kavlıyor ki acıyor. Garip bir şekilde, aslında yanması hoşuma gidiyor. Arkasında bıraktığına şüphe olmayan el izini hissetmek hoşuma gidiyor.

İkinci kez boşaldığımda, çok az bir birikim var ve tam bir sürpriz. Andrei bir elini altıma sokup parmaklarını ağrıyan klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Kalçalarını ileri doğru savururken bana karşı sıkı daireler çiziyor - ve aniden gidiciyim, yatağa doğru tutarsız saçmalıklar inliyorum.

Durmuyor, hızı sabit ve inatçı. Söylediği iğrenç şeylerin belli belirsiz farkındayım ama sözlerine odaklanmak çok zor. Onun yerine sesine, göğsümün içinde kıpırdayan sesli harflerinin alçak gürültüsüne odaklanıyorum. Kokusu sarhoş edici, dokunuşu bağımlılık yapıyor.

Saçıma doğru mırıldanıyor. "İşin bitti mi prenses? Yoksa daha fazlasını kaldıracaklarını mı düşünüyorsun?"

O sinir bozucu ukala ses tonundan beni bilerek yemlediğini anlayabiliyorum. Benim hakkımda söylenebilecek bir şey varsa, o da meydan okumaktan asla geri durmadığımdır.

"Elinden geleni yap," diye tısladım.

Andrei keyifle mırıldanıyor, bu hoş ses kollarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Madem sen istedin."

Tüm ağırlığıyla üzerime abanıyor, bir eli boğazıma sarılmışken diğer eliyle hassas klitorisimi okşamaya devam ederek beni vücudunun altına sıkıştırıyor. Bir an için kafamdaki alarm zilleri çalıyor. Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Tek yapmam gereken Andrei'nin beni sıkması, hava akışımı kesmesi...

Ama ben ona güveniyorum. Sadece elini boğazıma koyuyor, girip çıkmaya devam ederken kulağımı, yanağımı öpüyor. Ve tüm bu süre boyunca, kafamı hayal edilebilecek en kirli kelimelerle dolduruyor.

"Çok güzel ve sıkı... Benim için ne kadar ıslak olduğunu biliyor musun, Antonova?"

"A-Andrei-"

"Aynen öyle prenses. Adımı haykır. , istediğini biliyorum için

." "Kahretsin, ben çok... Sanırım ben-"

"Tekrar gelmek mi istiyorsun? İstedğin bu mu prenses?"

Yüksek sesle inliyorum. "Evet!"

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Teslim olmaktan nefret ediyorum ama kendimi bu kadar iyi hissederken umursamak çok zor. Sıkı

Isı bobini her geçen saniye daha parlak ve daha sıcak yanıyor. Ne olduğunu anlayamadan, vücudumdaki her hücre aniden bir cehenneme dönüşüyor. Onun adını haykırıyorum, tiz ve çaresiz. Andrei çok arkamda değil, vücudu orgazmın gücüyle titriyor.

Bir süre yatakta birlikte uzandık. Keyifli bir şekilde başım dönüyor, kaslarım hayatımın en iyi egzersiz seansını yapmışım gibi yanıyor. Her şey karmakarışık, seks sonrası yorgunluk tüm gücüyle üzerime çöküyor. Andrei'nin kollarını bana doladığını ve onun gibi bir adamdan beklediğimden çok daha fazla şefkatle bana sarıldığını hissedene kadar gerçekliğe tam olarak geri dönmüyorum. Tatlı öpücüklerini dudaklarıma bastırdığında alnıma ve saçlarıma, fark ettim ki... Bu

yanlış. Bu çok, çok yanlış. Pişman mıyım? Tabii ki hayır.

Pişman *olacak* ? Kesinlikle evet.

Çünkü gerçek şu ki, Antonov Bratva'nın adını küçümseyen bir adamla yattım. Düşmanım olduğuna yemin ettiğim adamla yattım. Ne düşünüyordum ki?

"Bırak," diye mırıldanıyorum onu aceleyle iterken. Yataktan atlayıp yerde iç çamaşırlarımı arıyorum. Onları yatağın başucundaki abajurun üzerinde asılı buluyorum.

"Acelen ne?" Andrei bana soruyor.

"Sonrasındaki bakımı benim için harcamak zorunda değilsin." "Bunun benim için olabileceği hiç aklına geldi mi?"

Ona keskin bir bakış fırlattım. Şaka yapıp anlayamıyorum. "Bunu kimse bilmemeli," diyorum sertçe. "Ne kardeşlerin, ne de benim ailem. *Hiç kimse.*"

"Sandra, bekle-"

Ne söyleyeceğini duyacak kadar uzun kalmıyorum. İç çamaşırlarımı giyiyorum, elbisemi düzeltiyorum ve geldiğim gibi gidiyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 14

OceanofPDF.com

ANDREI

W Ertesi sabah taksi durağına vardığımda kendimi iki yüz elli kilo saf bok gibi hissediyorum.

Bütün gece uyuyamadım. Gözlerimi her kapattığımda onu görebiliyordum. Saçlarının omuzlarının üzerinden kayışını. Çıplak kışının pürüzsüz, sütlü kıvrımı. Sesi hala kulağımda çınılıyordu, bir sirenin çağrısı beni çıldırtıyordu. Yemin ederim, eğer dikkatli olmazsam, bu kadın benim ölümüm olacak.

Kendime dün gecenin bir hata olduğunu söylüyorum. Bir yanlış karar. Düşmanımla bir daha yatağa girmemin imkanı yok. Dün gece aramızda olanlar - ne kadar lezzetli, dünyayı değiştiren ve şaşırtıcı olsa da - bir daha asla gerçekleşemez. Muhtemelen sadece içimizi dökmemiz gereken bir şeydi, ilk tanıştığımızdan beri aramızdaki gerilim artıyordu. Şimdi biraz stres attığımıza göre, her zamanki gibi işimize dönebiliriz.

Peki ben neden kendimi toparlayamıyorum?

Şirketin haftalık bilgilendirme toplantısı sırasında zihnim dağılıyor. Zaten sıkıcı bir konu ama konsantre olmakta özellikle zorlanıyorum. On beş aracımızın arızalı motorlar nedeniyle çalışmadığını bilmek istemiyorum. Birkaç müşterinin telefonla aşırı bekleme süreleri hakkında şikayette bulunması umurumda değil. Leo bana taksilerimizin bu ay kâr edemediğini söylediğinde rahatsız olamam. İşimizin yasal tarafı çok *sıkıcı*.

"Dünyadan Andrei'ye!" Roman konferans salonundaki masanın karşısından bana ıslık çalıyor. "İyi misin kardeşim? Kafanın bulutlarda olması senin tarzın değil."

Sandalyemde dik oturuyorum. O haklı. Sandra'yı düşünmeyi bırakmalıyım. Bana kalırsa, dün gece hiç yaşanmadı.

"gel," diye . "Diğer işlerimiz nasıl gidiyor?" "Her şey sakın," diye cevaplıyor Leo.

"Tallinn'deki tedarikçimizin gecikmeler beklediğini sanıyordum."

"Hallettiler," diye söze giriyor Damien. "Polis depolarından birini bastı, ancak ürünlerini o haftanın başlarında sevk ettikleri için çok az bir kayıp yaşadılar."

Elimi cebime atıp çakmağımı çıkarıyorum ve başparmağımı kapağında gezdiriyorum. Bu babama aitti. Ona dair sahip olduğum tek hatıra bu - onu sevgiyle hatırlamak için değil, başarısızlığın bir seçenek olmadığını kendime hatırlatmak için. O zina yapan orospu çocuğu gibi bilinmezlik içinde ölmeyeceğim. Öldüğüm gün, elimin altında koca bir imparatorluk ve benden sonra da yaşayacak bir miras olacak.

"Daha büyük düşünmeliyiz," diyorum. "Serpentine'den bir süre daha kâr elde edemeyeceğiz ve bizi beslemeleri için Letonya ve Estonya'daki iş ortaklarımıza bel bağlamaya devam etmek istemiyorum. Daha fazla toprak talep etmeli ve kendimiz için gelir yaratmaya başlamalıyız."

Samuil masanın , "Okrug'umuz etkileyici rakamlar elde ediyor," diyor. Konuşmamız boyunca telefonuyla konuştuğu için beni dinlemesine bile şaşırdım. Ne de olsa güçlü ve sert görünmek onun işi. Buraya korkutma gücü için geldi, iş becerisi için değil.

"Bana daha fazlasını anlat," diyorum.

Leo iPad'inde geziniyor. "Şu anda korumamız altında olan girişimler, özellikle Antonov'ların onlardan talep ettiklerinin aksine, yeni ücretimizi makul buluyorlar. Biraz daha adam ve bölge topladığımızda, koruma ücretlerini yarı yarıya artıracacağız. Bu konuda bizimle mücadele etmeleri mümkün olmayacak."

"İhtiyacımız olan şey daha fazla müttefik," diyor Roman kayıtsızca. "Akim ve Ruslun ile denediniz ama onlar küçük çocuklar."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kimi öneriyorsun?"

Roman başını yana eğiyor. "Fısıltılar duydum. Antonovlar diplomasileriyle gurur duyuyorlar ama hepimiz bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Herkesi eşit hissettirme konusunda iyiler ama bu gerçeklerden çok uzak."

Zaten az olan sabrım, kardeşimin saçma sapan konuşmalarıyla daha da kötüleşiyor. "Ne demek istiyorsun?" Tersliyorum.

"Antonov'ların favorileri var. Eski aile dostlarına ayrıcalıklı davranırlar. Peki ya ihmal ettikleri müttefikleri? Onlar için pek önemi olmayan daha küçük evler, sunacak daha az şeyi olan daha zayıf gruplar."

Samuil kaşlarını çattı. "Neden kendimizi zayıflarla bir tutmak isteyelim ki?"

Sorusu adil bir soru. Kardeşlerim ve ben şu anda eşsiz bir konumdayız, bu yüzden herhangi bir yanlış adımı göze alamayız. Antonov'lardan zorla toprak aldık ve burunlarının dibinde faaliyet göstermeye başladık. Yapmak isteyeceğimiz son şey, güçlerimizi düşmanımızla aynı safta yer alanlarla birleştirmek olur.

"Yalnız bir karınca zayıftır," diyor Leo bilgece. "Ama koca bir karınca ordusu dağları yerinden oynatabilir."

Samuil homurdanıyor. "Bunu fal kurabiyesinden mi okudun?" "Kapa çeneni."

Elimi kaldırıp hepsinin sözünü kesiyorum. Belki Roman haklıdır. Sandra geçen gün hamamda bana Antonov bayrağı altında diğerleri kadar adil davranılmayanlar olduğunu kanıtladı. Tek gereken sopa yerine bir havuçtu ve Akim ile Ruslun onun gözüne girmek için adeta birbirlerini eziyorlardı. Belki de bu bizim avantajımıza kullanabileceğimiz bir şeydir.

"İsim istiyorum," dedim kardeşlerime. "Bana potansiyel olarak çark edebilecek tüm müttefiklerin bir listesini verin."

Damien kaşlarını çatıyor. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Oturduğum yerden kalkıyorum, göğsümde bir heyecan kıpırdanıyor. "Onlara umutsuzca istedikleri bir şeyi sunarak. *Güç*." Leo'ya dönüyorum. "Gün sonuna kadar isimlerini istiyorum. Daha resmi bir toplantı ayarlamak için şahsen ulaşacağım."

"Sence bunu gerçekten yapacaklar mı?" Roman soruyor. "Ya seni ihbar ederlerse ve Antonov'ları üzerimize yağdırırlarsa?"

"Güven bana. Her şey kontrolüm altında." Sessizlikleri çok şey anlatıyor ama ben bunu es geçiyorum. "Seni daha önce hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?" Açıkça soruyorum.

Kardeşlerimin hepsi başlarını sallıyor. "Hayır."

"İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir. Ve hepimiz uzun zamandır bekliyoruz. Sabırlı olun. Yapmak zorunda kaldığımız her şey... Buna değecek."

4Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odadan çıkıyorum.

Taksi durağından ayrıldığımda saat neredeyse sabahın ikisiydi. Kardeşlerim çoktan evlerine gitmişlerdi ama fazladan çalışmayı sorun etmiyorum. Suç örgütleri tam olarak kendi başlarına çalışmazlar.

Tempolu gecenin içinde yürüyorum, çakmağımı açıp kapatıyorum. Bu rahatlatıcı bir eylem, başparmağımın vurma mekanizması üzerinde yuvarlanmasının tekrarlayan doğası, zihnimi kalan düşüncelerden arındırmaya yardımcı oluyor. Cehennem gibi bir gün oldu.

Çalışanlar için ayrılmış park yerindeki arabama ulaştığımda kısa bir süre duruyorum. Başka bir gün olsa, arabama atlayıp için iki kere düşünmezdim. Ama bir şey var... kapalı. İçgüdüsel bir tepki diyelim. Bir önsezi. Havada bir ürperti, omurgamdan aşağıya inen iğrenç bir his var.

Etrafıma bakıyorum. Mezarlık vardiyasında çalışan ve sigara molası veren birkaç taksi şoförü dışında tamamen yalnızım.

Aracıma incelemeye karar veriyorum, etrafını dolaşıp baştan aşağı bir gözden geçiriyorum. Her şey olması gerektiği gibi görünüyor. Çizik yok, ezik yok. Sıra dışı ya da endişelenecek bir şey yok. Yine de damarlarımdan sızan bu garip hissi atamıyorum. Yavaşça ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, arabamın altını kontrol ederken soğuk, sert kaldırım avuçlarımı tırmalıyor.

Ve onu gördüm. Alt şasiye yapışmış küçük, yuvarlak bir disk.

İnternette reklamını gördüğüm Apple AirTag'lerden biri. Anahtarlarınız, evcil hayvanlarınız gibi şeyler için tasarlanmış takip cihazları... Ve bu durumda, bir kişinin nerede olduğu.

Takipçimi avlamaya kalkışmadan önce onu topuğumun altında ezmeyi düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Akli başında kim beni takip etmeye çalışacak kadar aptal olabilir ki? Ne gibi bir sebepleri olabilir ki? İntikam almak isteyen bir Antonov olabilir mi? Ama eğer öyleyse, neden bir araba bombası yerleştirip bu işi bitirmediniz? Kim bu kadar ileri gider-

Aklıma bir fikir geldi: Dedektif Gregor Ivanovich.

Çok uzun benden şüpheleniyor. Bu takip cihazını bana o yerleştirdiyse hiç şaşırmam. Etiket yok edebilirim... ya da akıllıca bir şey yapıp herifin hayatını mahvedebilirim.

AirTag'i cebime koydum, arabama bindim ve doğruca karakola gittim.

Kısa bir yolculuk. Biraz temiz hava almak için camları açıyorum. Her şey göz önüne alındığında, polis merkezinin ön merdivenlerinden yukarı çıkarken şaşırtıcı derecede iyi bir ruh halindeyim. Saatin geç olmasına rağmen burası şaşırtıcı derecede kalabalık, ama suçun asla uyumadığını söylerken tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Sadece böyle bir yere gönüllü olarak gireceğimi hiç düşünmemiştim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor resepsiyondaki huysuz görevli. Kafasını kaldırıp bana bakmaya etmeyecek kadar telefonunda oynattığı YouTube videosuyla meşgul görünüyor.

"Kaptanınızla konuşmam gerekiyor," dedim açıkça. "Randevunuz var mı?"

"Hayır."

"O zaman sana yardım edemem." "Bahse girmek ister misin?"

Tezgâhtar sonunda bana açıkça ilgisiz bir şekilde baktı. "Bu neyle ilgili?"

"Dedektif Gregor Ivanovich," diyorum. "Aracıma bir takip cihazı yerleştirdi ve bahse girerim bunu yapmak için kendisine izin verilmemiştir. Şimdi vaktimi boşa harcamayı bırak ve git yüzbaşıyı getir."

CHAPTER 15

OceanofPDF.com

SANDRA

"A Bunlar da harcama raporlarımız," diye açıklıyor Dima Amca. "Bunlara özellikle dikkat etmek isteyeceksiniz. Oh, ve bunlara da." Şakaklarımı ovuyorum. "Peki *bunlar* tam olarak nedir?" "İthalatımız ve ihracatımız. Hepsi gümrükler için kodlanmıştır.

Sadece neyin ne olduğunu öğrenmen
gerekecek." "Harika," diye
mırıldanıyorum kuru bir sesle.

Pyotr Amca, babamın duvara astığı haritaya dokunarak, "Şehrin güneyinde bir hareketlilik var," diyor. "Fısıltı ağımız vızıldıyor. Arkadaşın Nikolayeviç ciddi bir ayak işi yapıyor."

"O benim arkadaşım değil," diyorum biraz fazla hızlı bir şekilde.

Babam odanın diğer tarafındaki berjer koltuğundan, "Bir ifade tarzı, tatlım," diyor.

Andrei'nin adını duyunca kalp atışlarım hızlanıyor. *Cilveleşmemizin* üzerinden bir hafta geçti. Başka nasıl adlandıracağımı gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim konsantre olamadığım. Şeytani dilinin ve vücudumun her yerinde gezinen güçlü ellerinin hatırası dikkatimi çok dağıttı. Babam ve amcalarım için daha idari kısımlarında bana yardım ettiklerinde zaman zaman suçluluk nöbetleri geçiriyorum. Onların yanımda olması, bu derin ve karanlık sırrı onlardan, yani ailemden sakladığımı hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor.

"Ne söylüyorlar?" Boğazımı temizleyerek soruyorum.

"Bir tür toplantı ayarlıyor," diyor Pyotr Amca. "Ne hakkında konuşmak için?"

"Emin değilim. Tek bildiğim bunun açık bir davet olduğu. Açıkça insanları gelip söyleyeceklerini dinlemeye davet ediyor ve geçici bir süre için

zeytin dalı."

Yanağımın içini çiğniyorum. Andrei hakkında bildiğim bir şey varsa, o da her zaman entrikalar çevirdiğidir. Kendi iyiliği için fazla zeki ve açıkçası tüm bulmaca parçalarını bir araya getirmeye çalışmak yorucu. Eminim kendini zeki sanıyor, arkamdan iş çevirip tüm ipleri eline alıyor. Ailemin istihbarat ağının bu kadar kapsamlı olması iyi bir şey, çünkü en azından şimdi işler kontrolden çıkmadan önce onu durdurmak için devreye girebilirim.

"Bir yere ihtiyacım var," diyorum. "Ve zaman. Kiminle buluşacağını biliyor musun?"

"Birkaç küçük ev," diye cevaplıyor Dima Amca.

"Muhtemelen onları kendi saflarına çekmeye çalışıyor," diye sonuca varıyorum. "Buna bir son vereceğim."

"Ben de seninle geleyim," diye teklif ediyor babam. Ayağa kalkmak üzereydi ama ben başımı salladım.

"Ben . Sen burada kal. Ben Vance'i ve diğer korumalarımı alacağım."

"Emin misiniz? Varlığım yardımcı olabilir."

"Baba." Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum. "Bunu yapabilirim."

Duraksıyor ama sonunda başını sallıyor. Yardım etmeye çalıştığını düşündüğünü biliyorum ama işler zorlaştığında devreye girmesi için babama güvenemem. Artık Antonov Bratva'nın lideri benim. Pakhan. Sadece aileme değil, birlikte çalıştığımız herkese bu işi yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyor. Babamın tacını giymek için doğmuş olabilirim ama yine de bunu hak etmenin öneminin farkındayım.

"Görünüşe göre şehir merkezinde bir restoranda buluşacaklar," diyor Dima Amca telefonunu kontrol ederken. "Halka açık bir yerde, tanıkların görebileceği bir yerde. Akıllıca. Şiddete dönüşme ihtimali çok daha az."

Boğazımın arkasına yerleşen yapışkan yumruyu yutuyorum. "O noktaya geleceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyor babam ciddiyetle. "Ama tetikte olmaktan asla zarar gelmez. Bu dünya pelerin ve hançer dünyası, tatlım. Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen, hayatta kalma şansın o kadar artar."

Güzel bir restoran. Ferah ve aydınlık. *Annemle* izleyerek büyüdüğüm eski Amerikan gangster filmlerine hiç benzemiyor - Yaralı Yüz ve

The Godfather en sevdiklerinden bazıları. Etrafımızdaki her şey sıcak ve davetkâr... Ve içimden bir ses tüm bunların Andrei'nin tasarımı olduğunu söylüyor.

Masanın etrafında oturan yüzlerden birkaçını tanıyorum. Daha küçük gruplardan gelen alt rütbeli teğmenler, Antonov'lara devam eden sadakatleri için kendilerine bir tür ödül olarak verilen pozisyonları. Gerçi bugün burada bulunmaları bile böyle bir sadakatin zayıf ve göstermelik olduğunu düşündürebilir. Andrei'nin kardeşleri de burada, ki bu beni hiç şaşırtmadı.

Beni ilk fark eden Andrei oldu. Konuşmanın ortasında durdu ve oturduğu yerden kalktı. "Burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Masadaki diğer adamlar da ayağa kalktı, çoğu şok olmuş gibi görünüyordu. Onları suçüstü yakaladım, ailemin düşmanlarından biriyle pazarlık yapıyorlardı. Hepsinin yüzlerini, isimlerini not ettim bile. Başlarının büyük belada olduğunu anladıklarına hiç şüphem yok ama onlarla daha sonra ilgileneceğim.

Şu anda çeken tek bir adam var.

Kendimi boş bir sandalyeye atıyorum, bir bacağımı diğerinin üzerine atarken rahatça arkama yaslanıyorum. Korumalarım arkamda duruyor, kendi kişisel ordum. Bu tür toplantılarda yanınızda adam getirmenin kötü bir davranış olduğunu biliyorum; protokol ve saygı, kiralık silahların müzakereler sürerken dışarıda kalmasını gerektirir

-Ama herkesin kurallarına göre oynayacak havada değilim. Andrei gücüne meydan okumak istiyorsa, kirli oynamaktan çekinmem.

"Adamlarım bana bunun açık bir davet olduğunu söylediler," diyorum sakince. "Bu yüzden söyleyeceklerinizi dinlemek için buradayım Nikolayeviç." İstedğim kadar kötü niyetli görünmesini umarak gülümsüyorum. "Devam et. Çekinmeyin. *Antonov* müttefiklerine ne önerdiğinizizi merak ediyorum." Gelinciklerin kıvranmasını sağlamak için soyadımı vurguluyorum.

Hiçbir şey onun çenesindeki kasların kıpırdadığını görmek kadar tatmin edici olamaz. Daha küçük bir adam katlanabilirdi, ama Andrei daha küçük bir adam değil. Aksine, bana attığı sert bakış beni heyecanlandırıyor.

"Şikâyetlerimizi dile getirmek için buradayız," diyor. "Antonovlar Moskova'yı çok uzun süredir yönetiyor ve artık bir şeyleri sarsmanın zamanı geldi."

Kuru kuru gülüyorum. "Ve bu iş için uygun adam olduğunu mu ?"

"Öyle olduğumu biliyorum. Sen ve ailen her kırıntıyı kendinize aldınız ve küçük adamların size boyun eğmesini beklediniz."

"Barışı koruyoruz," .

"Açgözlülük yapıyormuşsunuz gibi geliyor," diye karşı çıkıyor.

Bunu söyleme biçiminde beni rahatsız eden bir şey var. Açgözlü mü? Bu tencere dibin kara, seninki benden kara demek gibi bir şey. Pastadan daha büyük bir dilim kapmak için burada değil mi?

"Bu masadaki herkese hak ettiği verildi," diye bilgilendiriyorum onu, buradaki herkese soğuk ve sert bir bakış fırlatarak. "İşleri yürütme şeklimle ilgili herhangi bir şikâyeti olan varsa, elbette bana söylesin. Arkamdan fareler gibi koşuşturmanıza gerek yok. Burada hepimiz yetişkiniz, o yüzden öyle davranalım, olur mu?"

Uzun, gergin bir duraklama oldu. Babam bana bir odaya nasıl hükmedeceğimi öğretti, ama Dima Amca bana bir adamı sadece kelimelerle nasıl alt edeceğimi öğretti. Her şey güven ve teslimiyetle ilgili. Burada kimsenin karşılık verecek cesareti yok gibi görünüyor, ki itiraf etmeliyim ki bu bana çarpık bir zevk veriyor.

"İşleri nasıl yürüttüğünüzle ilgili bir sorunumuz olduğundan değil," diye söze giriyor ellili yaşlarının sonlarında bir adam. Sanırım adı Trevnich. Onu sadece birkaç kez gördüm ve babam ondan nadiren bahseder. Küçük bir oyuncu, şehir merkezinde birkaç masaj salonunun sahibi. Antonov'lar onları kara para aklama ağımızın bir parçası olarak kullanıyor. Bizim için büyük miktarda para üretiyorlar ve eminim ki bu paranın büyük bir kısmı da onlarda kalıyor.

Kaşlarımı kaldırıp masanın kenarına yaslanıyorum. "Lütfen beni aydınlatın. Can kulağıyla dinliyorum."

Trevnich yurttaşlarına gergin bir bakış atar. "Antonovların işleri nasıl yürüttüğüyle ilgili bir sorunumuz yok. Yıllardır barış ve refahın tadını çıkardık. Bizim sorunumuz *sizsiniz*."

İtirafı beni şaşırtıyor ama hiçbir şey belli etmiyorum. "Ben mi?"

"Mikhail'in belirlediği düzende çalışmakla ilgili bir sorunumuz yok," diyor, "ama sizin gibilerin peşinden gidersek lanetleniriz."

Dişlerimi gıcırdatıyor, kulağımın dibinden geçen kanın gürültüsünü duymazdan geliyorum. "*Senin gibiler* mi?" Yankılanıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Trevnich bana bir kez daha bakma cüretini gösterdi, neredeyse küçümseme ile damlıyordu. "Devraldığınız rol, *Bayan Antonova*... Bu yüksek baskı altında bir iş. Zor seçimler yapmalısınız."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bunun fazlasıyla farkındayım."

"Ama kadınlar, görüyorsunuz... Bence bu tür bir iş için biraz fazla *duygusallar*. Bu işi erkeklere bırakmak en iyisi, değil mi?" Trevnich gülümseme cüretini gösterdi

bana arkadaşmışız gibi bakıyor. "Stres senin gibi güzel bir yüze çok kötü şeyler yapabilir."

Duyduklarıma gerçekten inanamıyorum. İlk içgüdüm ona bağırarak, saçmalıklarını yüzüne vurmaktır. Babamın yapabildiği her şeyi ben daha iyi yaparım. Bana bildiği her şeyi ve daha fazlasını öğretti, beni resmi olarak devraldığım güne hazırladı. Elbette, hâlâ işleri öğreniyorum ama babamın yerini doldurabilecek kapasiteden daha fazlasına sahip olduğumu *biliyorum*. Ama Trevnich'e bariz cinsiyetçiliğini söylersem, onun tuzağına düşmüş olurum. *Duygusal* davranmış olurum.

Piçin kazanmasına izin veremem, bu yüzden sakince gülümsemesini yansıtıyorum. "İlginiz için teşekkür ama sizi temin ederim ki buradaki siz hain korkakların her birinden daha büyük bir çift taşağım var."

Adamların hepsi homurdanıyor, açıkça şaşırmışlar. Güzel. Hepsinin dengesini bozmak istiyorum. Pyotr Amca bana odayı kontrol etmenin en kolay yolunun herkesi diken üstünde tutmak olduğunu öğretti. İçimden öfkelensem bile, tam tersini göstermeliyim. Kimsenin bana ulaşmasına izin veremem.

Yerimden kalkarken ellerimi masanın üzerine koyarak, "İşte " diyorum. Her bir adamın gözlerinin içine bakıyorum, tereddütsüz. "Burada yeterince zaman harcadım. Ben gidiyorum ve hepinizi de aynısını yapmaya teşvik ediyorum. Sizi zorlamayacağım elbette. Sadece şunu bilin ki Bay Nikolayeviç ile iş yapmaya karar veren hiç kimse cezasız kalmayacaktır. Bugün sahip olduğunuz başarı ve servete ailem sayesinde ulaştınız ve inanın bana, her şeyi elinizden alabilirim." Andrei'ye sırtarak başımı sallıyorum. "Gününüzün geri kalanında iyi eğlenceler beyler."

Trevnich nefesinin altından "Melez orospu" diye homurdanana kadar ancak bir adım atabildim.

Adımlarımın ortasında durdum, döndüm ve ona baktım. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Sen tam Rus bile değilsin. Bratva'nın pakhan'ı tamamen Rus olmalı, öyle değil mi?" Trevnich'in dudağı alaycı bir şekilde kıvrılır. "Gidip Amerikalı fahişe annenle soyunu sulandırmak zorunda kaldı-"

İçimden bir şey koptu.

Yumruğum sıkılı ve salınımın ortasında dayken döndüm.

Andrei benden önce davrandı. Trevnich'i kafasının arkasından tutup yüzünü masaya çarptığında şaşkınlıkla ona göz kırptıyorum. Burnunun çatırdadığını duyduğuma eminim. Andrei onu orada tutuyor, beklediğimden çok daha öfkeli görünüyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Trevnich tıslıyor, Andrei'yi üzerinden itmeye çalışırken kollarını sallıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben de aynı şeyi sormak istiyorum çünkü az önce neye tanık oldum? Az önce beni mi *savundu*?

"İrkçılarla ya da kadın düşmanlarıyla çalışmayı sevmiyorum," diye homurdanıyor Andrei. "Belki de aramızdaki ortaklık iyi bir fikir değildir."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Trevnich homurdanıyor.

Bir an için çok uzun süre bakıyorum. Şaşkına döndüğümü söylemek hafif kalır, kalbimin teklemesini ve midemdeki kelebeklerin uçuşmasını umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyorum. Andrei'nin gelip günü kurtarmasına ihtiyacım yok. Aslında, hiç kimseye ihtiyacım yok.

Topuklarımın üzerinde dönerek doğruca restoranın ön kapısından çıkıyorum. Adamlardan birkaçı benimle birlikte ayrılacak kadar akıllıydı - şimdilik bağlılıklarının nerede yattığının bir göstergesi.

"Sandra, bekle!"

Andrei peşimde. Neyse ki korumalarım hemen üzerime çullanıp silahlarına uzandılar. Onlara el sallayıp sessizce geri çekilmelerini emrediyorum. Andrei'nin bana zarar vereceğini sanmıyorum. En azından güpegündüz, etrafta bu kadar tanık varken bunu yapacak kadar aptal değil.

"Ne istiyorsun?" Homurdanıyorum.

Vance'e bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, gözleri çözölemeyecek kadar karanlık. "Gece yarısı. Bir saat bekleyeceğim."

Bir yer söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Bahsediyor olabileceği tek bir yer var.

Elimi kalçama koydum. "Geleceğimi sana düşündüren ne?"

Kendini beğenmiş sırtışı yeterli bir cevap çünkü ikimiz de orada olacağımızı zaten biliyoruz.

CHAPTER 16

OceanofPDF.com

12:45.

I Otel odasındaki kanepenin koltuğuna oturdum, dirseklerimi dizlerime dayayarak kamburlaştığm. On beş dakika daha. Kendime diyorum ki on beş dakika bekleyeceğim, ve eğer gelmezse.

Onu görmek için neden bu kadar endişelendiğime dair hiçbir fikrim yok. Hayır, endişeli değil.

Heyecanlıyım.

Sandra'nın toplantımı basması planın bir parçası değildi. Tüm potansiyel iş ortaklarımı resmen rktt ve bunun iyi bir nedeni var. Beni etkilemek için çok şey gerekir ama o restorana kendinden emin ve öldürmek için giyinmiş bir şekilde giren kadının neredeyse çenemi yere indirecekti. Tek bir bakışla anladım ki... İşte Bratva prensesi böyle bir şey.

Erken ayrılmayı düşünüyorum. Saniyeler geçtikçe daha da huzursuz oluyorum. Sandra'yı bir daha görmek gibi bir niyetim yoktu ama kendime engel olamıyordum. Arka beynimdeki bir şey devreye giriyor ve onun dudaklarının tadına tekrar bakma vaadiyle sahip olabileceğim tüm mantıklı düşünceleri geçersiz kılıyor. Bununla ilgili her şey kötü bir fikirdi. İlk sefer şans eseriydi. Tek seferlikti. Ama Sandra o kapıdan tekrar girerse, bu bir seçim olur. Bilinçli bir seçim. Muhtemelen en iyisi onun kararını okumamam. Çok zor. Tabii ortaya çıkarsa.

Kardeşlerim burada olduğumu bilmiyorlar. Tam anlamıyla fiyaskoyla sonuçlanan toplantıdan sonra onlara taksi durağına dönmelerini ve her zamanki gibi işlerine devam etmelerini söyledim. Her şeyi takip et, nabzı tut. Ve ben... Doğruca buraya geldim. Saatlerdir bekliyordum, aklımdaki tüm olasılıkları gözden geçiriyordum.

Sandra gelmezse iyi. İyi olur. Aslında, ikimize de iyilik yapmış olur. Sınırı çoktan aştık. Eğer bunu tekrar yaparsak.

Kapıda üç keskin vuruş sesi duyuyorum ve kalbim yerinden fırlayıp boğazıma düğümleniyor. Ayağa kalkıyorum, kapıya doğru ilerliyorum ve açıyorum. Vanilya kokusu burnuma doluyor. Koridorun ışıkları altında bakır rengi saçlarının zenginliği beni çarpıyor. Sandra o göz kamaştırıcı mavi gözleriyle bana bakıyor ve bir an için kelimeleri nasıl oluşturacağımı unutuyorum.

Beni geri itiyor, benim alanıma giriyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. Hava birden nefes alınamayacak kadar sıcak oldu. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor, ama hazırladığı yorum dilinin ucunda ölüyor.

"Geldin," diye mırıldanıyorum.

Sandra parmaklarını dudaklarıma bastırıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Eğer bunu yapacaksak, temel kurallara ihtiyacımız var."

Yardım edemiyorum ama eline karşı sırtıyorum. "Oh? Ne gibi, prenses?"

Yanakları kızarmış, yavaş ama ağır nefes alıyor. "Sadece biz olduğumuzda..." diye başlıyor nazikçe. "Sadece biz olduğumuzda, iş hakkında konuşmayız. Bu odanın dışında, biz düşmanız. Sana ayrıcalık ya da merhamet göstermeyeceğim."

Bileklerini dikkatlice kavırıyorum ve onu kendi alanıma çekmek için bir adım öne çıkıyorum. "Ama burada?"

"Burada..." Sandra dudaklarını yalıyor. "Burada, biz sadece..."

Cümlesini tamamlayamadan daldı gitti. Onu suçlamıyorum. Buna bir etiket koymak, *bize...* doğru gelmiyor, çünkü biz neyiz ki? Kesinlikle sevgili değiliz ve kesinlikle menfaatleri olan arkadaş da değiliz. Bu yüzden bu garip yeni bölgeyi tanımlamaya çalışmak yerine, konuşulmadan üzerimizde asılı kalmasına izin verdik.

Sonra saldırıyor.

Beni ateşli bir tutkuyla öpüyor, sanki benden bir ısırık almak istiyormuş gibi dudaklarıma saldırıyor. Sandra'nın ne kadar vahşi olabileceğini, açıkçası hiç şaşırmadım. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecedeki kadar vahşi ve dengesiziz, birbirimizin kıyafetlerini, saçlarını, tenini pençeliyoruz.

derinliklerinde ısı birikiyor, sikim pantolonumun sınırlarına karşı zonkluyor. Havaya ihtiyacım varmış gibi onu hissetmeye ihtiyacım var. Dudaklarının tadına duyduğum bu özlem o kadar baskın ki aklımı başımdan alıyor. Sandra beni aç ve vahşi bir hayvandan başka bir şeye indirgemedi ve bu onun hoşuna gidiyor gibi görünüyor.

Giysiler. Silahlar. Yatak odasına doğru koşuştururken, acelemizden birbirimize takılıp düşerken hepsi yere saçıldı. Hiçbir şey yok.

Parmaklarımı Sandra'nın kırmızı bukleleri arasında gezdirmekten daha tatmin edici ve güzel boğazını sert öpücüklerle işaretlemekten daha da iyi.

Onu yatağa fırlatıyorum, ben de arkasından tırmanırken yatak inliyor. Şaşırtıcı bir çabuklukla bacağına kalçama geçiriyor ve momentumu kullanarak bizi ters çevirip sırtımı çarşafıya yapıştırıyor. Sandra göbeğini bana sürtüyor, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor.

Uyluklarını ayırıp sıcaklığına gömülmeye kararlı bir şekilde bizi geri döndürmek için acele ediyorum ama Sandra karşı koyuyor. Bileklerimi kavırıyor, göbeğini geriyor, sanki görülecek bir hesabımız varmış gibi beni öpüyor.

"Sevişecek miyiz yoksa güreşecek miyiz?" Öfkeyle soruyorum. Sonra yaptığı şey beni şaşırtıyor.

Sandra *gülüyor*. Bu bir alay sesi değil, saf bir eğlence ve neşe sesi. Gülümserken gözlerinin kenarlarının kırışmasına bir an için kapılıyorum, kıkırdamasının sesi o kadar hafif ve kabarcıklı ki nefesimi kesiyor. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim...

Beğenmedim dersem yalan söylemiş olurum.

"Üstte olmak istiyorum," diye cevap veriyor, parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirerek. "Sonra," diye dudaklarına karşı, aşağı inene kadar Yatağın kenarında diz çökmüştü. Ellerimi kalçalarına geçirip onu kendime doğru çekiyorum ve yumuşak kalçalarını ortaya çıkarmak için dizlerini ayırıyorum. "Önce ben yemek istiyorum."

"Andrei-"

Dalıyorum, tatlı amcığını büyük bir şevkle yalıyorum. Doymak bilmez dokunuşlarımın altında titriyor, küçük zevk nefesleri kalbimi hızlandırıyor. Birinin bu kadar güzel görünmesi, ses çıkarması, kokması, hissetmesi ve *tatması* yasadışı olmalı.

Nelerden hoşlandığını anlamam birkaç dakikamı alıyor. Sandra'nın inanılmaz derecede hassas olduğunu çabucak öğrendim. Dilimi klitorisinin üzerine hafifçe dokundurduğumda kıvranıyor ve inliyor. Ona karşı sıkı daireler çiziyor, ne zaman gevşeyeceğimi ve ne zaman iki katına çıkacağımı belirlemek için nefesinin kesilmesini ve durgun inlemelerini dinliyorum.

Güzel bir sesi var. Şaşırtıcı derecede yumuşak. Neden daha önce fark etmediğimi bilmiyorum. Muhtemelen şu ana kadar ona sadece bana küfredmesi için sebep verdiğim içindir.

"Andrei," diye sızlanıyor. Adımı lanet bir dua gibi söylüyor.

Onu sabit tutuyorum ve kadar onunla alay ediyorum. Kimsenin önünde diz çökecek bir adam değilim ama Sandra çılgılık attığında ve

Vücudu coşkuyla titrerken, onun tek istisna olabileceğini fark ediyorum.

İnliyor, havayı yutarken göğsü inip kalkıyor. Kendine gelmesi için ona zaman vermiyorum. Doruğa ulaşır ulaşmaz elimdeki işe dönüyor, her santimini yalıyor, tadına bakıyor ve tadını çıkarıyorum. Bu kez parmaklarımı amında aşağı yukarı sürüklüyorum, içeri itmeden önce tatlı uyarılmasını topluyorum. Sandra inliyor, parmaklarımı çağıran bir hareketle kıvrırırken ayak parmakları kıvrılıyor, adım haykıracağını bildiğim noktayı arıyor.

Sandra parmaklarımın üzerine boşalıyor, duvarları parmaklarımın etrafında kenetleniyor. Gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı, saçları karmakarışık ve yanakları da buna uygun olarak parlak kırmızıydı. Kendimi elime alıyorum, vücudumda artan gerginliği hafifletmek için birkaç kez okşuyorum. Kopmama saniyeler kalmış gibi hissediyorum ama ayağa kalkmayı başarıyorum ve kendinden memnun bir sırıtişla onun muhteşem kıvrımlarına bakıyorum.

"Hâlâ üstte olmak istiyor musun prenses? Yoksa çok mu yorgunsun?"

Tekrar gülüyor, bu sefer daha nefes nefese. "Yorgun olduğumu kim söyledi?"

Komodinden bir prezervatif alıp yatağa uzanmadan önce takıyorum. Üzerime kabaca biniyor, tırnakları omuzlarıma batıyor ve kalçaları kucağıma oturuyor. Sandra sikime gömülüyor, amının kaygan duvarları beni sıkıca kavıyor.

Hareket etmeye başladığında, belki de - sadece belki de - bir değişiklik için altta olmanın avantajları olduğunu fark ediyorum. Oturduğum yerden manzara kusursuz, muhteşem vücudunun her santimi sergileniyor. Göğüslerinin zıplamasını izlerken ağzım sulanıyor, saçlarının omzunun üzerinden kolayca akması bana sıvı ateşi hatırlatıyor. Belinin eğimine ve kalçalarının dolgunluğuna bayılıyorum. Hiçbir zaman sanatı takdir eden bir adam olmadım, ama birden bir sanatçının neden bir ilham perisine takılıp kaldığını anlıyorum.

Şimdi onu gözümün önüne getirdiğimde, başka tarafa bakamıyorum. O çok zeki, çok parlak, çok cesur. Kendimi ona doğru uzanırken buluyorum, onun gittiği yere gitmek için görünmez bir güç tarafından yönlendiriliyorum - bu beni yaksa bile.

Ve bu gerçekten de tehlikeli bir düşünce.

Sandra tekrar geliyor, bu sefer beni de yanında getiriyor. Görüşümde kıvılcımlar uçuşuyor, damarlarımdan elektrik akımı geçiyor. Tüm stres kırıntıları aniden eriyip gidiyor, yorgunluk iliklerime kadar işliyor. Ellerimin kendi aklı var, beynim buna karşı düşünmeden onu tutmak için uzanıyor-

Ama Sandra çoktan zıplayarak yataktan kalkmış, giyinmek için aceleyle ve sessizce yerdeki giysilerini topluyordu.

"Acelen ne?" Sesim kısık ve boğuk bir şekilde soruyorum. "Biraz kal ve ikinci raunda geçelim."

Başını sallıyor, bana bakmıyor bile. Onun soğuk tepkisi karşısında göğsümün neden sıkıştığını bilmiyorum. Her yanımda olmasını, kirpiklerini kırpıştırmasını ve beni öpücüklerle şımartmasını beklemiyordum ama bu... Çok sert.

"Adamlarım dışarıda beni bekliyor," diyor basitçe. "Yakında benden haber alamazlarsa, muhtemelen kapıyı kıracaklar."

"Burada olduğumu , değil mi?"

Sandra bana baktı. "Öyle olsaydı, ölmüş olurdun."

Yanağımın içini çiğniyorum, onun giyinişini izlerken yastık dağınıklığına yaslanıyorum. "Yarın aynı saatte mi?" Hafifçe soruyorum.

Bunu şaka olarak söyledim ama Sandra "Tamam" diyerek beni bir kez daha şaşırttı. Tişörtünü bir ayağını kapıdan dışarı atana kadar başka bir şey söylemedi. Duraklıyor ve bana dönüyor. "Toplantıda beni savunduğun için teşekkür ederim."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Rica ederim-"

"Ama bir daha asla yapma." Dudağının kenarı orantısız bir sırtışla yukarı doğru çekiliyor. "Kimsenin senin onurlu olduğunu düşünmesine izin veremem."

Kıkırdıyorum. "Not edildi, prenses."

Sandra sırtıyor ve gecenin içinde kayboluyor.

CHAPTER 17

OceanofPDF.com

ANDREI

I Daireme vardığımda saat sabahın üçüne yaklaşıyordu. Küçük ama rahat. Gösterişli bir çatı katı süitine ihtiyacım yok.

Çoğu kişinin uğruna cinayet işleyeceği bir manzara. Benim işimde önemli olan tek şey hayatta kalmaktır. Bu mantıkla, hayatta kalmanın anahtarı gereksiz ilgiden kaçınmaktır.

Daireme adım attığımda hafif bir temiz hava kokusu alıyorum. Oturma odasının pencerelerinden biri bir santim kadar açıktı. Her zaman kilitli tuttuğum düşünülürse garip. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamam için gereken ilk ve tek ipucu bu.

Birisi evime girmiş.

Omuz kılıfımda, kolumla kaburgalarım arasında güvenle sakladığım silaha uzanıyorum. Silahı çıkarmaya fırsat bulamadan çekicin yumuşak *tıkırtısı* kulağımda çınlıyor. Bir silahın sert ucunun kafatasımın tabanına dayandığını hissettiğimde donup kalıyorum. Bu beni öldürmek için gönderilmiş bir Antonov olabilir mi? Moskova'da işleri karıştırmak isteyen başka bir oyuncu mu?

"Şuraya oturun," diye homurdanıyor Dedektif Ivanovich.

"Bir kanun adamına göre, pek çok kanunu çiğnemeyi seviyorsun," diye acı acı mırıldanıyorum ama dediğini yapıp yavaşça mutfağa doğru ilerliyorum. Oturup derin ve yavaş bir nefes alıyorum. Panik yapmaya gerek yok.

Henüz.

Ivanovich ışıkları yakıyor, ani parlaklık farkı gözlerimin yanmasına neden oluyor. Görüşümün kontrasta birkaç saniye alıyor. Dedektif karşımda düpedüz akli dengesi bozuk görünüyor. Saçları dağınık, yüzü kirli sakallarla kaplı. Patlak gözlerinin altında koyu halkalar var.

"Bu zevki neye borçluyum, dedektif?"

"Ücretli olarak uzaklaştırdım," diye tısladı. "Ve senin bununla bir ilgin olduğunu biliyorum."

"Maaşla mı?" Sandalyemde arkama yaslanarak alay ediyorum. "Arkamdan çevirdiğin dolaplar düşünüldüğünde bu çok cömertçe. Küçük takipçini buldum, Ivanovich. Tek yaptığım seni amirine rapor etmek olduğu için kendini şanslı say."

Sivri burnunu indirerek alay ediyor. "Gerçek bir Bratva lideri polislerle konuşurken yakalanmaz."

Sertleşiyorum ama yüz ifademi tamamen nötr tutuyorum. Ivanovich organize suçla bağlantımı anladıysa, bu planlarımda büyük bir değişiklik yaratabilir. Her şey radara yakalanmamaya bağlı. Onu taksi durağında gizlice dolaşırken yakaladığımda bunun kötü bir haber olduğunu anlamalıydım. Elinde benimle ilgili ne tür bir kanıt olduğunu bilmeme imkan yok.

-ya da varsa bile- ama kesin olan bir şey var: riskler bir milyon kat daha arttı.

Dikkatleri üzerime çekmemek için çok fazla.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum kolayca. "Aslında, beni gangster olmakla suçladığınız için oldukça aşağılandım. Ben namuslu bir vatandaşım. Mütevazı bir iş sahibiyim."

"O zaman neden taksilerinizin tüm bagajları güçlendirilmiş çelikten yapılmış?"

Çenemi çalıştırıyorum. "Size ne diyeceğimi bilmiyorum, dedektif. Bayilikten bu tarafa geldiler."

"Oh, şimdi mi?" diye soruyor kuru bir sesle. "Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Can sıkıntısı enseme yalıyor. Bu kadar yeter. Eğer Ivanovich beni kendi evimde korkutabileceğini düşünüyorsa, o zaman başka bir şey düşünüyor demektir. Yüzüme doğru salladığı silahı umursamadan yerimden kalkıyorum.

"Otur yerine!" diye hırlıyor.

"Yoksa ne olur? Beni vuracak mısın?"

"Vurabilirim."

"Burada ne yapmaya çalıştığınızı anlamıyorum," diyorum. "Üzerime bir takip cihazı yerleştirerek zaten sınırı aştınız-"

"Ben olduğuma dair kanıtınız yok."

"-ama şimdi benim evime de girdin. Ya inanılmaz derecede aptalsın ya da intihara meyillisin." Silahını doğrultana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

göğsüme doğru bastırdı. Ne ondan ne de gergin tetik parmağından korkuyorum. "Hangisi, dedektif?"

"İkisi de değil," diye cevap veriyor huysuzca. "Ben sadece cevap arayan bir adamım." "Ne için?"

Ivanovich silahını indirir. "Sanırım bana yardım edebilirsin, Nicolaevich. Bu yüzden gerçekten buradayım."

"Sana neden yardım edeyim ki?"

"Çünkü bunun Antonov Bratva ile bir ilgisi var."

Kulaklarım yanıyor. Burada ne haltlar dönüyor? Görünüşe göre, sevgili yaşlı dedektif çok fazla ipi birbirine bağlamış, bu da şu *soruyu* akla getiriyor: Neden?

"Yine," diye homurdandım, "neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Şimdi, seni gözlerinin ortasından vurmada ve buna nefsi müdafaa demeden önce lütfen evimi terk et."

Ivanovich silahını bir kenara bıraktı ve beni omzumdan alkışlama cüretini gösterdi. "Beni dinle dostum. Elimde faydalı bilgiler var. Antonov'lara karşı kullanabileceğin bilgiler."

Resmi olarak, dedektifin maskaralıklarından bıktım.

Gayriresmi olarak, çok ilgimi çekti.

Yüzü kararır. "Hiçbir şeyi itiraf etmek zorunda değilsin. Dikkatli olmak istediğini anlıyorum, o yüzden bırak da konuşmayı ben yapayım. Yirmi yıldan biraz daha uzun bir süre önce karım ve çocuğum arabadan açılan ateş sonucu vuruldu."

Yumruklarımı sıkıyorum, bu konuşmanın nereye gideceğini şimdiden hissediyorum.

"Polis failleri yakaladı ama bu benim için yeterli değildi," diye devam ediyor, her kelimesinden zehir damlıyor. "Ailemi öldüren adamlar parmaklıklar ardında çürüyor olabilirler, ama saldırı emrini veren piçler yaşıyor ve bu lanet şehrin sahibiymiş gibi aramızda dolaşıyorlar. Çünkü, açıkçası, öyle."

"Antonovlar," diye mırıldandım. "Hangisinin peşindesin?"

,"" diye yanıtlıyor Ivanovich. "O farelerin her birini yok etmeyi planlıyorum ve sen de bunu yapmama yardım edeceksin."

İçim içime sığmıyor, çalkantılı bir sıcaklık midemde bir delik açıyor. Dedektifin birkaç vidasının gevşek olduğunu hep biliyordum, ama bu deliliğin bambaşka bir seviyesi.

"Onları Moskova'nın dışına itmeye çalıştığını biliyorum," diyor. "Yıllar önce trafikte durdurulduğundan beri seni izliyorum. Seninle tanıştığım anda kendi planların olduğunu anlamıştım. Öyleyse neden çalışmıyoruz?"

birlikte, hm? Böylece ikimiz de istediğimizi elde ederiz. Antonov'ları ortadan kaldırmama yardım edersen, şehri istediğin gibi ele geçirmenin yolunu açmış olursun. İşte ben buna kazan-kazan derim."

Sözlerini düşünürken sessiz kalıyorum. Bu kesinlikle olayların bir dönüşü. Dedektifin taksi durağının etrafında takılmak konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu kesinlikle açıklıyor. Kendisine yardım etmem için bana şantaj yapma umuduyla hakkımda bir şeyler bulmaya mı çalışıyordu? Hiçbir şey bulamadığı için şimdi bu son çare manipölasyon girişimine başvuruyor olabilir mi?

Antonov'ların yoldan çekilmesini istiyorum ama Ivanovich haklıydı. Bir polisle konuşurken yakalanmayacağım.

"Git," dedim ona. "Asla geri gelme. Eğer bir daha yüzünü gösterme hatasına düşersen, ortadan kaybolanın *sen* olmasını sağlarım."

Ivanovich hoşnutsuz bir şekilde ofluyor. Bir çıkmazdayız ve o da bunu biliyor. Eğer beni öldürürse, komşularıma haber vereceğinden hiç şüphem yok. Onu öldürürsem, elimde ölü bir polis memuru olacak ve açıkçası bütün geceyi onu yönetilebilir parçalara ayırarak geçirmek istemiyorum.

"Bu benim sonum değil," der ve ön kapıya doğru ilerler. "Bana yardım *edeceksin* Nikolayeviç. Senin müttefikim olmanı tercih ederim."

"Siktir git gözümün önünden," diye homurdandım.

Gittiğinden emin olduğumda, nihayet kendime nefes alma lüksünü tanıyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, kan hücumu kulaklarımı sağır ediyor.

Kahretsin, bu çok yakındı. Çok yakındı.

Seçeneklerimi çok dikkatli değerlendirmeliyim. Hiçbir şey itiraf etmedim ama dedektif kardeşlerimle benim neyin peşinde olduğumuzu açıkça biliyor. Zaten endişelenmem gereken Antonov'lar var ve intikam peşinde koşan bir polisin işleri daha da zorlaştırması isteyeceğim son şey.

O farelerin her birini yok etmeyi planlıyorum.

Sandra'nın düşünceleri aklıma geliyor. Tatlı dudaklarını, ateşli ruhunu, başını her zaman dik tutuşunu düşünüyorum. Ivanovich onun da peşinden gitmeyi planlıyor mu? Karısının ve çocuğunun başına gelenler talihsizlik ama yirmi yıl... Elbette Sandra neler olup bittiğini anlamak için çok gençti. Olanlardan o sorumlu değildi, ama dedektifin konuşma tarzı kulağa tam bir savaş gibi geliyordu.

Sertçe yutkunuyorum. Bu şaşırtıcı ifşaatin beni neden bu kadar rahatsız ettiği konusunda hiçbir fikrim yok. Günün sonunda, Sandra'nın kenara çekilmesine ihtiyacım var. Hepsinin kenara çekilmesini istiyorum. En başından beri bu devralmanın

biraz şiddet ve hile olmadan olmayacaktı. Antonov Bratva'nın varisini kaçırmak, istediğimi elde etmek için yapmaya hazır olduğum daha hafif şeylerden biriydi.

Ama işler artık karışık. Belki biraz *fazla* karışık.

Sandra'yı uyarabilirim. İntikam almaya kararlı bir delinin ona doğru geldiğini bilmesini sağlayabilirdim. Ya da kendi ailemi ön planda tutabilir, iki katına çıkabilir ve yapılması gerekeni yapabilirim. Burada duygulara yer yok, şüpheyeye yer yok. Nicolaevich Bratva'nın başı olarak, bu kadar zayıf olmayı göze alamam.

Yine de şimdilik, muhtemelen en iyisi kulağıma göre oynamam. Düşmanlar her köşede pusuya yatmışken, seçeneklerimi açık tutmalıyım. Ayaklarımın üzerinde düşünmeliyim. Eğer yapmazsam, başım büyük belaya girer.

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

OceanofPDF.com

SANDRA

"A "Nereye kaçtığını sanıyorsun?" Merdivenlerden inerken Frederick bana soruyor. Şezlonga uzanmış oturma odasındaki kanepede, ayaklarını uzaktaki kolçağın üzerine çaprazlamasına koymuş, telefonu yüzüne doğru tutuyor. Alina Teyze'nin bu yıl yirminci yaş günü için ördüğü kazaklardan birine sarınmış, rahat görünüyor.

"Hiçbir yere kaçmıyorum," diyorum. "Sadece yapmam gereken işler var." "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Küçük kardeşime tatlı bir gülümseme veriyorum. O Bratva'ya benim kadar dahil değil, kitaplarını ve sessiz bir yaşamı tercih ediyor. Freddy hep böyleydi. Bu dünya için fazla nazık ve açıkçası fazla yumuşak sözlü, muhtemelen bu yüzden annem ve babam onu fazla zorlama ihtiyacı hissetmediler. Onu temel konularda eğitmişler -kendini savunma, ateşli silah kullanma, bir Bratva prensinin bilmesi gerekebilecek her şey- ama genel olarak, karışmak istemediği sürece hemen hemen hiç karışmıyor.

Ailevi beklentilerin yükü olmadan istediği gibi yaşamak güzel olmalı diye düşünüyorum. Doğduğum andan itibaren geleceğim benim için planlanmıştı. Bazen kendimi kardeşlerimi kıskanırken yakalıyorum ama sonra seçme özgürlüğüm *olsa* bile ne yapmak istediğimi bilemeyeceğimi fark ediyorum. Çocukken tek arzum pakhan olarak büyümekti.

Şimdi düşününce biraz üzücü.

Düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp Vance'in bana eşlik etmek için beklediği kapıya doğru ilerliyorum.

"Teklifin için teşekkürler ama ben böyle iyiyim," diyorum kardeşime.

"Hem neden şehre gitmek zorundasın ki? Babam tüm işlerini evden yapıyordu."

Ceketimi giyiyorum, ceplerimi yoklayarak telefonumun ve yanımdaki Makarov için fazladan bir şarjörün olduğundan emin oluyorum. "Yüzümü göstermem önemli," diye açıklıyorum. "Böylece insanlar kimin yetkili olduğunu anlayacak. Varlığımı belli etmem gerekiyor."

"Her gün mü?"

Yanağımın içini çiğniyorum. *Lanet olsun*. Eğer kardeşimin şüphelerini uyandırmayı başardıysam, ailemin geri kalanının da benim garip geliş gidişlerimi fark etmiş olma ihtimali var. Andrei ve benim hakkımdaki gerçeği öğrendiklerinde ne diyeceklerini düşünmek bile istemiyorum.

"Sadece titiz olmaya çalışıyorum. Hükümdarlığımın henüz ilk günleri," diye dışlerimin arasından yalan söylüyorum.

Freddy'yi kandırmak iyi hissettirmiyor ama ona ne söylemem gerekiyor? Andrei benim küçük kirli sırrım ve hep öyle kalacak. Aramızda gerçek bir şey olması mümkün değil, bu yüzden gerçeği sonsuza dek saklı tutmak en iyisi.

Ancak bu düşünce üzerinde düşündükçe, garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradığımı hissediyorum.

Andrei'yi bir haftadan biraz fazla bir süredir görüyorum. İtiraf etmeliyim ki, eğlenceliydi. *Gerçekten* eğlenceli. Andrei kaşınımı nasıl kaşıyacağını biliyor ve bunun tersi de geçerli, ancak beynimin arkasında rahatsız edici bir his var. Bunu daha ne kadar sürdürebiliriz? Elimizdeki durumu görmezden gelmeye çalışsak da, yollarımız eninde sonunda kesişecek.

Zamanı geldiğinde, birbirimizle savaşmaktan başka seçeneğimiz kalmayacak. Aptalca, neredeyse bencilce bir yanımda o günün hiç gelmemesini umuyor. Andrei'den nefret ettiğimden değil, gerçi ona birden fazla kez nefret ettiğimi söyledim. Çok sinir bozucu biri ve beni hem mecazi hem de gerçek anlamda çileden çıkarmakta çok başarılı ama ölmesini istiyor muyum?

Hayır, sanmıyorum.

Freddy'ye "Yakında döneceğim," dedim.

"Gitmeden önce, tavsiyeni alabilir miyim diye merak ediyordum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Tabii, ne hakkında?"

Kardeşim telefonunu kucağına koyarak doğruluyor. "Charlotte'a söyleyemezsin. Ya da anneme. İkisi de çıldırır."

Merakım resmen depreşti. Yanına gidip kanepenin arkasına yaslanıyorum. "Neler oluyor?"

Freddy derin bir nefes alıyor, tereddüt gözlerinden okunuyor. "Aslında meşgulsün. Seni rahatsız etmeyeceğim."

"Sakın beni kandırmaya kalkma evlat. Senin için her zaman vaktim var. Ne var ne yok?"

Ellerine bakıyor, kendi iyiliği için fazla sevimli bir şekilde utangaç. "Bir kız var. Ve nasıl yapacağım konusunda tavsiyeye ihtiyacım var... Bilirsin işte."

Sırıttıyorum. "Onu becermek mi?"

Freddy'nin yüzü pancar gibi kızarır. "Ne oldu? Hayır! Kaba olma. Ona nasıl çıkma teklif edeceğime dair bir ipucun var mı diye merak ediyordum."

"Aww, bir kıza aşık olmuşsun."

Gözlerini deviriyor. "Ne var biliyor musun? Boş ver. Hiç sormamalıyım."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Sadece seninle dalga geçiyorum! Bana kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Gerçekten yapmamayı tercih ederim. Charlotte'a anlatacaksın, o da anneme anlatacak ve bir bakmışım ikisi de üzerime çullanmış."

Hayali bir fermuarı dudaklarımın üzerinden geçiriyormuş gibi yapıyorum. "Sırrın benimle güvende Freddy. Yemin ederim."

Endişeli bir elini saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Nat Teyze'nin klinikteki hemşirelerinden biri."

Gülümsememi engellemek için elimden geleni yapıyorum. Görünüşe göre Charlotte haklıydı. "Oh?"

"Bir süredir ona çıkma teklif etmek istiyordum ama..."

"Babamın kim olduğu yüzünden gözünün korkmasından mı korkuyorsun?" Freddy kaşlarını çatır. "Şimdi korkuyorum."

"Endişelenecek bir şey yok. Sadece ona karşı dürüst ol. Ona çiçek götür ve yemeğe çıkmayı teklif et. Şehir merkezinde The Maestro adında harika bir yer var."

"Dur tahmin , sahip olduğumuz işletmelerden biri mi?"

Omuz silkiyorum. "Büyük bir indirim alacaksınız. İndirim derken, bedava olacak demek istiyorum."

Kardeşim burnunu kırıttırıyor. "Çiçek mi? Biraz eski moda, değil mi?"

"Güven bana, eriyecektir. Herkes çiçekleri sever."

"Sen bile mi?"

Saçlarını karıştırdım. "Gitmem gerek. Nasıl gittiğini bana haber ver, tamam mı?" Freddy gülümsüyor. "Teşekkürler, Sandy. Sen en iyisisin."

"Biliyorum."

Programım dolu. Birkaç küçük işletmeye uğrayıp kendimi işletme sahibine tanıtıyorum. Çoğunlukla insanlar beni sıcak bir şekilde karşılıyor. Bol bol el sıkışılıyor, gülümseniyor ve iltifat ediliyor.

Ve babamla ilgili bir sürü şey.

"Mikhail iyi bir adamdır," diyor aslında bodrum katındaki yasadışı kumarhaneye bir kılıf olan manikür salonunun sahibi, bana etrafı gezdirirken. "Çok adil, her zaman çok bilgili."

"Bu kadar... *genç olmana* şaşırdım," diyor bir kasabın oğlu nefesinin altında. Et dükkânı aslında kaçakçılık operasyonumuz için bir paravan, büyük nakliye kamyonları Moskova'ya kaçak mal sokup için kullanılıyor.

Ne yazık ki bazı insanlar bu kadar nazik değildir.

"Bir kadına hesap vermemi mi bekliyorsun?" Greshny, Antonov'un adına tüm ticari ve konut mülklerinin bakımını yapan huysuz yaşlı adam bana söylüyor. Tiksintisini gizlemeye bile çalışmıyor.

Onun tipini çok iyi bilirim. Yolunda giden biri. Bir gelenekçi, olduğu gibi. Güce saygı duyan bir erkek tipi - kadınların doğasında olmadığına inandığı bir şey.

Nefes alıp veriyorum. Sözlerinin beni etkilemesine izin vermenin bir anlamı yok.

"Aslında bana cevap vermeni bekliyorum," diyorum soğukkanlılıkla, tıpkı babam gibi. Sesini yüksek ve net bir şekilde duyabiliyorum, dudaklarımdan kendi sesim gibi çıkarken içimde yankılanıyor. "Bu senin için bir sorun olur mu?"

Greshny gevşek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Mikhail'i telefona bağla. Onunla konuşmak istiyorum."

"Gerek yok. Tüm endişelerinizi benimle paylaşabilirsiniz."

"Buraya gelip bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Cüretkârlıktan bahsediyorsun. Kadınlar ne yaptıklarını bilmezler. İşimi batıracaksın."

"*Benim* işimi kastediyorsun," diye sertçe çıkıştım. "Burayı sadece benim yerime işletiyorsun, unuttun mu? yapman için sana cömertçe para ödendiğini de eklemeliyim."

soru sormayın."

"Babanla konuşmak istiyorum. Ona bağlılık yemini ettim, sana değil." "O emekli oldu."

"Emekli insanlar cevap veremez mi?"

Adam resmen sinirlerimi bozmaya başladı. Bu gidişle ayaklarımı yerden kesecek. Yetkinin bende olduğunu, kararları benim verdiğimi söyleyip kendimi avutabilirim ama nefesimi boşa harcamış olurum. Antonov Bratva'nın başı olmaya layık olduğumu *kanıtlayana* kadar, bana karşı çıkanlarla uğraşmak zorunda kalacağım.

Önemli olan ne söylediğim değil,
ne yaptığımdır. Lafı boş ver,
şimdi eylem zamanı.

"Vance?" Korumama sesleniyorum. "Evet,
hanımefendi?"

Biraz daha dik duruyorum, adama en ufak bir tatmin belirtisi bile vermeyi reddediyorum. "Diz kapaklarını kır."

"Evet, hanımefendi."

Greshny'nin yüzü bembeyaz olur. "Ne?"

"Kadınların ne yaptıklarını bilmediklerini düşünüyor gibisiniz. Yanıldığınızı kanıtlamak için buradayım. Şimdi, kendimi özellikle cömert hissediyorum, bu yüzden beğendiğiniz bir bacağı seçin ve Vance'in sadece birini kırmasını sağlayacağım."

"Bunu yapamazsınız. Antonovlar şiddetten nefret eder."

Dilimi tıkırdatıyorum. Babamın sesini tekrar kulağımda duyabiliyorum.

Gerçek güç, parmağını bile kıpırdatmana gerek kalmamasıdır Sandra. Gerçek güç, insanların tek bir kelimenle önünde titremesidir.

Sabırsızlığımı yutuyorum ve kızgınlığımı gömüyorum. "Haklısın," diye homurdanıyorum. "Bugün seni diz kapaklarından kurtaracağım. Bunun yerine, payınızı yüzde otuzdan beşe indireceğim."

Greshny'nin çenesi neredeyse yere çarpacaktı. "Yapamazsın-"

"Az önce yaptım. Bunu saygısızlığınızın bedeli olarak kabul edin."

"Beni dinle, kaltak-" Bana doğru tek bir adım atmayı başarıyor ki Vance hızlı bir aparkatla onu karnından vuruyor. Greshny hırıldayarak yere yığıldı. "Mikhail işleri böyle yürütmüyordu."

"Haklısın," diye cevap veriyorum sakince. "Ama ben babam değilim. Şimdi özür dile, *bana* bağlılık yemini et ve belki -sadece belki- onun yerine sana yüzde yirmi veririm."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Muhtemelen kibar bir şey değildir ama umurumda değil. Adamı köşeye sıkıştırdım ve tıpkı babamın dediği gibi

Parmak. Bu talihsiz karşılaşmadan sonra Greshny beni daha çok sevecek mi?
Tabii ki sevmeyecek.

Ama ben buraya arkadaş edinmeye
gelmedim. Hükmetmek için
buradayım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 19

OceanofPDF.com

ANDREI

(Erken giriş yaptım.

Mesaja gereğinden uzun süre bakıyorum, Sandra'nın bir şekilde cep telefonu numaramı ele geçirmeyi başardığını bilmek beni şaşırtıyor. Başka bir hayatında babası ve amcalarının bir zamanlar bir siber güvenlik şirketine sahip olduğunu duymuştum -şimdi feshedilmiş durumda- bu yüzden Sandra'nın bilgilerime ulaşmak için gerekli temel bilgiye sahip olması beni hiç şaşırtmazdı.

Beni görmek için bu kadar hevesli misin?

Kendini övme. İşimi erken bitirdim, hepsi bu. Beni bekletme.

Bana bir saat ver. Bir toplantıya takıldım.

"Seni bu kadar iyi hissettiren ne?" Roman ofisimin karşısından bana soruyor.

Telefonumu ekran tarafı aşağı gelecek şekilde masama koydum ve göğsümde oluşan ılık hissi yuttum. Sandra'nın yatakta uzanmış, hazır, ıslak ve beni beklediği düşüncesinin kesinlikle eğlenceli olduğunu kabul ediyorum.

İnadına ben oraya varmadan soyunacak mı? Elbiselerini ne kadar zevk aldığımı . Belki de alay eder.

Benim gelmemi beklerken kendi parmaklarıyla boşalıyor. Bensiz de boşalabileceğini kanıtlamaya çalışacak kadar inatçı olduğu kesin ama yine de bana sahip olmayı *seçiyor*.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyorum. Odaklanmak zorundayım. Sandra'yla ilgili düşüncelerin dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

"Saçmalık. Neredeyse parlıyorsun."

Kardeşimle alay ettim. "Bunu bir daha asla söyleme."

Leo boğazını temizler. "Lütfen elimizdeki konuya geri dönebilir miyiz? Ne diyordunuz Bay Greshny?"

Yaşlı adam karşımdaki misafir koltuğunda oturuyor. Ağır sigara kokuyor ve sararmış dişleri şüphelerimi doğruluyor. Bana kuduz olmuş bir sincabı hatırlatıyor, ürkek ve öfkeden neredeyse ağzından köpükler saçıyor.

"Beni hayatımla tehdit etti!" diye haykırıyor. "Eğer ona istediğini vermezsem o kaltak vücudumdaki her kemiği kıracaktı. Sanki *ona* bağlılık yemini edecekmişim gibi."

Sadece yarım yamalak dinliyorum. Greshny'nin ağzından çıkan tek kelimeye inanır mıyım bilmiyorum. Onun kim olduğunu ve şehrin kuzey tarafında sahip olduğu mülkü biliyorum. Görünüşe göre Sandra birilerini kızdırmakla ve bu süreçte düşman edinmekle meşgul.

Parmaklarımı birleştiriyorum ve masama yaslanıyorum. "Bana buraya neden geldiğini söyle."

"Çünkü o deli kadın beni tehdit etti." "Ve bu konuda bir şey yapmamı mı bekliyorsunuz?"

"Hakkınızda çok şey duydum," diyor Greshny. "Antonov'ları kendi bölgeni sana vermeleri için zorlamayı başarmışsın. Neredeyse yirmi yıldır ilk kez biri bunu yapabildi! Senin gelecek vaat ettiğini söylüyorlar. Sende potansiyel görüyorum-"

"Kıçıma duman üflemeği bırak da sadede ," diye araya giriyorum huysuzca. Greshny sertleşti. "Güneyde bir dayanağın var. Benimle çalış ve Kuzeyde de bir tane olmasını sağlayacağım. Yönettiğim mülk... Size erişim sağlayabilirim. Bir avuç adamla bölgeyi sorunsuzca ele geçirebilirsiniz. Antonov'ların geliş gidişlerini takip edebilirim, böylece neredeyse hiç direnişle karşılaşmazsınız. O cadı yerine yükselen bir yıldızla çalışmayı tercih ederim."

Sol gözüm seğiriyor. Sandra hakkında konuşma şeklinden hoşlanmıyorum - cinsiyetçi ve küçümseyici olmaktan başka bir şey değil.

"Peki senin çıkarın ne?"

"Kârın yüzde altmışını istiyorum."

Yüzüne gülme isteğimle savaşıyorum. Yüzde altmış mı? Aklını mı kaçırmış? Mülkün değerinin fazlasıyla farkındayım ve açıkçası ona otuzdan fazla bir şey vermeyi kabul etmezdim. Greshny tam bir çakal. Daha fazla arazinin peşinde olduğum doğru ama Nicolaevich Bratva'nın bir sonraki hamlesi konusunda stratejik olmalıyım.

Hem kuzeyi hem de güneyi fethetmek beni çok dağınık bırakır. Teklifini kabul etmek büyük bir yanlış hesaplama, bir hata olur. Bektan bir anlaşma gördüğümde anlarım ve şu anda sigara kokan nefesi ve çirkin dişleriyle ofisimi kokutuyor.

"Pas geçmek zorundayım Bay Greshny, ama için teşekkür ederim."

Yanımda, Samuil kıllanıyor. Göz ucuyla şaşkınlıkla yerinden kalktığını görüyorum ama elimi sallayarak yerine oturmasını işaret ediyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Kardeşlerimin bana güvenmesi gerekiyor. Greshny'nin yanakları morardı. Daha iyisini bilmeseydim, onun felç geçirmeye *bu kadar* yakındı. "Sen... *geçiyor* musun? Ama neden?"

"Ben sadece sadık olduğuna inandığım kişilerle çalışırım ve siz, efendim, hiç de öyle değilsiniz." Yerimden kalktım. "Buraya Antonov'lara ihanet etmeye hazır olarak geldiniz. Bana ihanet etmeyeceğinizi kim söyleyebilir? Beni sırtımdan bıçaklamayı göze almamayı tercih ederim. Kendin çıkabilirsin."

Bu kadar öfkeli bir adam gördüğümü sanmıyorum. Greshny, avazı çıktığı kadar bana küfrederek ofisimden çıkıp gitti. Çıkarken kanlı bir cinayet çığlığı atıyor, binayı terk ettikten sonra sesi sonunda kayboluyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Damien bana soruyor.

Ona ters ters baktım. "Ne zamandan beri beni sorgulamaya başladın?"

Üvey kardeşim hafifçe içine kapanıyor ve gözlerini yere dikeyyor. "Kırmak istemedim, sadece... Amacınızın genişleme olduğunu sanıyordum." "Öyle ama akıllıca oynamalıyız. Greshny ortaklık riskine giremeyecek kadar değişken bir oyuncu. Moskova'yı er ya da geç fethedeceğiz. Bu konuda, ben söz veriyorum. Şimdi, işinizin başına dönün."

"Nereye gittiğini ?" Leo bana soruyor. "Yürüyüşe,"

diye rahatça yalan söylüyorum.

Yürüyüşüm beni Barovsky'ye kadar götürdü. Resepsiyon görevlisi bana gizlice anahtarımı uzatıyor ve ben de adımı kayıtlardan silmesi için ona 5000 ruble veriyorum.

"Karınız zaten yukarıda," diye haber verdi. "İyi akşamlar, Bay Ivanov"

Asansör yolculuğu normalden daha uzun sürüyor. Kemiklerimdeki huzursuzluğu ya da midemin çukurunda yuvarlanan endişeli heyecanı açıklayamıyorum. Çıktığım her katta, Sandra'yı tekrar görmeye ne kadar yakın olduğumun daha çok farkına varıyorum. Milyon yıl geçse de böyle bir şeyi dört gözle beklemezdim ama onu iki gecede bir -bazen *her* gece- göreceğimi bilmek günümün en önemli olayı haline geldi.

Kapıyı açtım ve odamıza girdim.

Sandra hiçbir yerde yoktu.

Etrafıma bakarken kaşlarım çatılıyor, birbirine düğümleniyor. Ceketini kanepenin arkasına atılmış. Ayakkabıları kapının yanında. Vanilyalı şampuanının kokusu havada asılı, sarhoş edici ve tatlı. Ama otel odası tamamen hareketsiz ve sessiz.

"Sandra?"

Seslendim.

Yanıt yok.

Yatak odasına ulaştığımda duraksadım.

Sandra yatakta uyuyor, saçları yastığının üzerine dökülmüş bir şekilde çarşaflara sarılmış. Onu bu kadar savunmasız görmenin neredeyse büyüleyici bir yanı var. Kendime engel olamayarak, yatağın kenarına ulaşana kadar yavaş adımlarla ilerliyorum. Dikkatlice şiltenin üzerine oturuyorum ve sadece... izliyorum.

Onu bu kadar huzurlu görmek çok garip. Neredeyse hipnotize edici. Hatta güzel. Sandra'nın muhteşem olduğunu hep biliyordum ama onu bu kadar sakin ve rahat görmek gerçekten ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu anlamamı sağladı. Kirpiklerinin uzun kıvrımını, burnunun yuvarlak ucunu ve nefes alıp verirken dudaklarının nazikçe ayrılışını fark ediyorum.

Yanaklarındaki soluk çilleri sayıyorum. Onları daha önce hiç fark etmemiştim. Uzun parmaklarının kıvrımlarını inceliyorum, o kadar ince ve zarif ki piyano çalıp çalmadığını merak ediyorum. Bileğinin iç köşesinde küçük bir dövme var; beş yapraklı bir çiçek. Sembolik mi? Sandra bana pek öyle bir tip gibi gelmiyor.

Uzanıp saçının birkaç telini yüzünden uzaklaştırıyorum ve kendimi gülümserken bulduğumda biraz şaşırıyorum. Her ne kadar onun sevsem de,

Duvarlarını yıktığında Sandra hakkında söylenecek bir şey var. "Prenses?"

Nazikçe mırıldanıyorum. "Zor bir gün müydü?"

Kıpırdamıyor. Aslında, uykusunda tutarsız bir şeyler mırıldanıyor.

Gerçekten o kadar sevimli ki beni hazırlıksız yakaladı.

Saatime baktım. Gidip dinlenmesine izin vermeli miyim? Yoksa kalmalı mıyım? Hâlâ yapılacak çok iş, üzerinde çalışılması gereken pek çok plan var ama... Sandra yatağa kıvrılmış, çok hoş ve rahat görünüyor. En son ne zaman kendime nefes almak için izin verdim? İyileşmek için?

Sessizce takım elbisemin ceketini çıkarıp kravatımı gevşetiyorum ve yanına uzanıyorum. Sandra esniyor, başını göğsüme yaslamak için dönmeden önce kollarını başının üzerine uzatıyor. Vücudunun sıcaklığı tenime sızıyor ve beraberinde zihnimi bulandıran bir yorgunluk örtüsü getiriyor.

Sandra'ya sarılıyorum ve kendime biraz kestireceğimi söylüyorum. Sandra'nın üzerindeki baskıyı bir tek ben anlıyorum. Ben bir imparatorluk kurmakla meşgulken, o da bir imparatorluğu yönetmekle meşgul. Ara vermeyi hak eden biri varsa, o da biziz.

Ayrıca, beş dakikadan zarar gelmez, değil mi?

CHAPTER 20

OceanofPDF.com

SANDRA

I Yatağa oturana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim ve Andrei bir saat daha burada olacağından, hızlı bir şekerlemenin iyi geleceğini düşündüm.

zaman geçirmeme yardımcı oluyor. Zihnim tazeleniyor ve uyanıyor.

Bu yüzden beni saran güçlü kolları ve burnuma dolan Andrei'nin kolonyasının zengin kokusunu hemen fark ediyorum. Çenemi yukarı kaldırarak uyuyan yüzüne bakıyorum ve sessizce hayret ediyorum.

Andrei çarpıcı derecede yakışıklı. Bunu zaten biliyordum elbette, ama özellikle de her zamanki çatık kaşları düzeldiği için. Bir zamanlar onun taştan yapıldığını düşünürken, şimdi tıpkı benim gibi insan ve yanılabilir olduğunu görüyorum. Burnunun keskin çizgisini inceliyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdirmeye cesaret ederek kirli sakalının tenimdeki pürüzlerinin tadını çıkarıyorum.

Vücudumda sıcak, bulanık bir his dalgalanıyor. Gitmem gerektiğini biliyorum ama onun kollarının rahatlığını bırakacak gücü kendimde bulamıyorum. En son ne zaman birinin bana bu kadar şefkatle sarıldığını hatırlayamıyorum. Bunun farkına varmak bile başlı başına beni endişelendirmeli.

Düşmanımın kollarında güvende hissetmek mi?

Mantıksız. Ama uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermedim, çok büyülenmişim.

Birbirimizin boğazına sarılmamak kuşkusuz güzel. Onunla burada uzanmanın huzur verici bir yanı var, dünyanın geri kalanı sadece sonradan akla gelen bir şey. Bu anın bitmesini istemiyorum ama onun kol saatindeki saate baktığımda neredeyse dört saattir uyuduğumu fark ediyorum. Vance ve güvenlik ekibimin geri kalanı beni dışarıda bekliyordu ve açıkçası henüz beni kontrol etmek için içeri dalmamış olmaları bir mucize.

Andrei'yi hafifçe dürtüyorum. "Hey."

Omzuma karşı bir şeyler mırıldanıyor ama kıpırdamıyor.

Onu tekrar dürtüyorum, bu sefer biraz daha sert. "Andrei, gitmem gerek."

Hâlâ uyanmadı. Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama Andrei uykusunda bile çok güçlü. Öfkeyle odayı arıyorum ama elimde sadece aklımın olduğunu fark ediyorum. Sanırım onu yataktan itebilirdim ama...

Onun yerine onu öperim. Tatlı bir şekilde, böylece bir başlangıçla uyanmaz. Ona bir gram bile nezaket borcum yok ama nazik olmak *istiyorum*. Bunu açıklamak benim için zor. Aile şirketini yönetmek uğruna soğuk davranıyor olabilirim ama içimdeki kişi... O da bazen nazik olabiliyor.

"Andrei," diye fısıldıyorum, onu tekrar öperek. "vakti geldi."

"Beş dakika daha," diye homurdanıyor. Yanağını yastığa bastırarak surat asması çok *sevimli* - Andre Nicolaevich hakkında düşünebileceğimi hiç sanmazdım ama işte buradayız.

"Çok uzun zamandır uzaktaydım,"
diyorum ona. "Kal."

Kalbim küt küt atıyor. "Kalmak mı?" Yumuşakça gülüyorum. "Dikkatli ol, Andrei. Benden hoşlandığını falan düşünmeye başlıyorum."

Gözleri yavaşça açıldı, bakışlarımız birbirine kilitlendi. Onun gözlerini hep bir köpekbalığının kılere benzetmişimdir, soğuk ve ölümcül. Ama bugün, bir şeyler farklı. Bir şeyler *değişti*.

"Seni asla sevemedim," diye mırıldanıyor usulca, bir aşığın yapacağı gibi. "Senden nefret ediyorum."

Dudaklarını, o üç kelimeyi söylerken oluşturdukları şekilleri inceliyorum. Başka birine söylenebilecek kadar korkunç bir şey olduğu için değil, ona inanıp inanmadığımı bilmediğim için acıtıyorlar.

Ben daha ne olduğunu anlamadan parmakları saçlarıma dolanıyor ve ağırlığını üstüme vererek kalçalarımın arasına yerleşiyor. Dudaklarımız kolayca birbirine geçiyor, mükemmel bir uyum, açgözlü dili neredeyse keşif amaçlı bir şekilde benimkinin üzerinde geziniyor. Ağır olabilir, ama vücudunun benimkini kolayca sarmasında kuşkusuz hoş bir şey var. Geniş göğsü, kalın kolları, uzun bacakları... Her santimini hissetmek istiyorum.

Andrei bir elini gömleğimin ve sütyenimin altından geçirip başparmağını hassas meme ucumun üzerinde gezdirirken, "Sen söyle," diye emrediyor. Göğsümü açgözlü bir şekilde sıktığında ciğerlerimden bir inilti kopuyor.

"Neyi geri söyle?" Nefes nefese sordum. Kalçalarımı onun etrafına sarıyorum, göbeğim ihtiyaçtan ağrıyor.

"Benden nefret ettiğini. Bunu geri söylemelisin."

"Senden nefret ediyorum," diye cevap veriyorum beni derinden öperken. Ellerim aşağı kayarak kemerini ve fermuarını hızlıca açıyor. Aleti avuçlarımın içinde sertleşiyor, teninin sıcaklığı pantolonunun kumaşından yayılıyor. "Senden o kadar nefret ediyorum ki," diye homurdanıyorum boxer'ının bel bandını aşağı doğru itip etkileyici ereksiyonunu serbest bırakmaya yardım ederken. Onu yavaşça okşuyorum, parmaklarımı kalın şaftının etrafına sarıyorum, Andrei'nin gözlerini sıkıp inlemesinin tadını çıkarıyorum. "Sen de beni sevdiğin gibi siksen iyi edersin."

Belimi kavırıyor ve beni kabaca ters çeviriyor, sıcak nefesi kulağıma değiyor. Andrei sikini kıcıma sürüyor, derin hırıltısı içime doğru gürlüyor. "İstedğin bu mu? Senden nefret ediyormuşum gibi seni becermemi mi?"

Bir iniltiyle ona doğru geri çekildim.

"Evet." "Bunu sen istedin."

Andrei, sahip olduğunu bilmediğim bir hızla pantolonumu çekip çıkardı ve beni yatağın kenarına sürükledi. Kalçalarımдан tutulmuştum, ayaklarım yere değiyordu. Elinde prezervatifle geri dönmeyen önce ağırlığı sadece bir anlığına kayboluyor, paketi yırtarcasına yırtarken çıkardığı ses kulağımda çarpan kalbimden daha yüksek.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kendini içime gömüyor, ama açıkçası buna ihtiyacım yok. Onun cömert boyutuna alıştım, gerginliğin yanmasını ve beni çok ama *çok* dolu hissettirmesini sevmeye başladım. Şimdiye kadar onun ritmine alıştım, nasıl hassas ve hızlı hareket ettiğini biliyorum. Konuşma tarzından, iş yapma tarzına ve evet, hatta seks yapma tarzına kadar yaptığı her şey çok güçlü.

Bana sert davranması hoşuma gidiyor. Garip ama bana narin ve zayıf bir şeymişim gibi davranırsa bundan hoşlanacağımı sanmıyorum. O ne verirse alabileceğimi *biliyor*, bu yüzden Andrei tatlı sözler fısıldamakla uğraşmıyor. Bana 'prenses' diyebilir ama bana başka bir şeymişim gibi davranarak paçayı kurtarabileceğini biliyor.

Çekirdeğimin derinliklerinde ısı birikiyor, sıkı bir sarmal onun her hamlesiyle daha sıcak ve daha parlak yanıyor. Kukum onun etrafında kenetleniyor, sikinin başı tatlı noktamın üzerinden tekrar tekrar geçerken tüm vücudum titriyor.

Andrei çekiliyor ve beni kıvrınmaya bırakıyor. Çarşaflara karşı inliyorum, ellerim yumruk haline geliyor.

"Neden durdun?" Nefes nefese kaldım. Vücudumun her santimi , tatmin olmanın kıyısında sallanıyor ama hiçbir şey bulamıyorum.

"Tam olarak istediğin gibi yapıyorum," diye cevap veriyor, sesi seksle kalınlaşarak. "Senden nefret ediyormuşum gibi beceriyorum seni."

O zaman ne kadar büyük bir belada olduğunu anladım. "Oh, *kahretsin*-"

Düşüncemi tamamlama şansım bile olmadı. Andrei eskisi kadar hızlı ve sert bir şekilde tekrar içime kayıyor, beni serbest kalmanın sınırına doğru daha da yaklaşıyor.

Sadece doruğa ulaşmamdan hemen sonra durdu. "Andrei, *hadi*!"

Beni tokatlıyor, avucunu sertçe vuruyor. Sarsıntı, omurgamdan yukarı doğru bir elektrik sıçraması gönderiyor. "Şimdiden yalvarıyor musun prenses? Hayal kırıklığına uğradım."

Alnımdan, ensemden ter damlıyor. Aşırı ısınyorum, vücudumdaki her sinir aniden yüksek alarma geçiyor. Andrei bana sakinleşme ya da toparlanma şansı vermiyor. Biriktirme ve bırakma arasında ustalıklı denge kuruyor ve ben her geçen saniye daha da çaresizleşiyorum.

Andrei beni sadece bir, iki, üç kez daha asılı bırakarak kızdırıyor ve ben resmen hayal kırıklığı içinde çılgılık atıyorum. Bu çok iyi hissettiriyor ama aynı zamanda şimdiye kadar yaşadığım en sinir bozucu şey. Bu tatlı işkenceye daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum sonunda, sesim o kadar kısık ki neredeyse altımdaki çarşaflarda kaybolacak.

"O da neydi prenses? Yüksek sesle konuşmanız gerekecek."

Göğsümde bir sıkışma, gözlerimde yaşların yakıcı tehdidi var. Boşalmayı o kadar çok istiyorum ki canım yanmaya başlıyor. Şu anda orgazma gururumdan daha çok ihtiyacım var, bu yüzden sonunda Andrei'nin gözleri önünde çözülüyorum.

"*Lütfen*," diye inliyorum. "Lütfen, boşalmak istiyorum. Lütfen gelmeme izin ver!" "Yapardım... eğer seni istediğini yapacak kadar sevseydim."

Omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayılıyor. *Tanrım*, bu adamın beni öldüreceğini hep biliyordum.

"A-Andrei," diye inliyorum. Sanırım delireceğim. "Andrei, artık dayanamıyorum."

İç çekerek beni sırtüstü yatırıyor ve hızla kalçalarımın arasına yerleşerek sikini içime gömüyor. Bedenlerimiz birlikte hareket ederken beni kendine yakın tutuyor, öpücükleri daha tatlı, daha dikkatli bir tat alıyor. Bizim

Nefes alış verişlerimiz hizalanıyor, düzensiz giriş çıkışlarımız onun itişlerinin hızıyla eşleşiyor. Tırnaklarımı sırtından aşağıya sürüklüyorum, sonunda aradığım serbest bırakmayı bulduğumda ona yapışıyorum.

Zevk, devasa bir gelgit dalgasıyla üzerime yıkanıyor. Çekirdeğimden başlayıp dışarı fışkırıyor, varlığımın her zerresini tarif edebileceğimi hiç sanmadığım harikulade bir sıcaklıkla kaplıyor. Başım dönüyor, nefesimi tutmaya çalışırken görüş alanımda yıldızlar parlıyor. Her şey çok hassas, çok sert. Bir zamanlar bedenimin altında yumuşacık olan çarşaflar bile birdenbire başa çıkamayacağım kadar sertleşiyor.

İçimden bir hıçkırık kaçıyor. Nereden geldiğini bilmiyorum ama şimdi duramıyorum. Zirve ne kadar görkemli olsa da, şimdi ani bir düşüşle karşılaşıyorum. Yorgunluk beni iliklerime kadar kavıyor ve birden her şeyin farkına varıyorum.

Taşıdığım tüm stresin, yeni pakhan olarak kendimi kanıtlamaya çalışmanın üzerimde yarattığı baskının taşıyabileceğimden daha fazla olduğunun farkındayım. Tüm saygısızlıkların, başkalarının benim hakkımda sahip olduğu tüm önyargılı fikirlerin midemde soğuk, çirkin bir düğüm şeklinde olduğunun farkındayım. Ailemin beklentilerinin, artık onların refahından nasıl sorumlu olduğumun farkındayım.

İyi olmak istiyorum. *En iyisi* olmak istiyorum. Dünyaya bunu yapabileceğimi göstermek istiyorum. Beklentilerim çok mu yüksek? Muhtemelen. Hedeflerime ulaşmak istiyorsam öyle olmalılar çünkü beni harekete geçiren tek şey başarı vaadi.

Ama şimdi?

Şu anda beynim kapandı ve gözyaşlarımın yüzümden akmasına engel olamıyorum.

"Prenses?"

İçgüdüsel olarak ellerimi yüzümü örtmek için kaldırıyorum. "Özür ," diye mırıldanıyorum. "Neden ağladığımı bilmiyorum."

"Kahretsin Sandra, seni incittim mi?"

Ses tonunda duyduğum gerçek bir endişe mi? Kesinlikle olamaz. "Bırak gideyim," diyorum, Andrei'yi üzerimden itmeye çalışarak.

Beni daha yakın tutuyor, battaniyeyi ikimizin üzerine çekerken beni göğsüne doğru çekiyor. "Nefes al," diyor nazikçe. *Çok* nazikçe. Sanki umursuyormuş gibi ya da onun kadar saçma bir şey. "Sadece nefes al, Sandra."

"Nedenini anlamıyorum-"

"Bu tamamen normal. Endorfin seviyesindeki ani düşüş insana bunu yapabilir." Andrei saçlarıma, alnıma, başımın ucuna hafif öpücükler konduruyor.

Burnunu. İri elleriyle sırtımı aşağı yukarı ovuyor, yatıştırıcı ve çok hoş bir sıcaklık. "Yakında iyi olacaksın. Rahatlamaya çalış. Sorun yok."

Sersemlemiş bir halde parmak uçlarımı göğsündeki dövmelemin üzerinde gezdiriyor, puslu bir merakla onları inceliyorum. Nefes alışım yavaşlıyor, kalp atışım sakinleşiyor. Otel odasının havalandırmasının sesi kulağımda uzak bir uğultu, zihnimin sakinleşmesine yardımcı olan beyaz bir gürültü.

Andrei'nin göğsündeki dövmeye dokunuyorum, kalbinin üzerindeki güvercin şeklindeki dövme. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Fısıltının biraz üstünde bir sesle soruyorum.

"Annemi onurlandırmak için" diyor. Dürüstlüğü beni şaşırttı.

"O..."

"Artık bizimle değil. Kardeşlerim ve ben onu çok uzun zaman önce kaybettik." "Çok üzıldüm."

Andrei parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Tırnaklarının kafa derime nazikçe sürtünmesi neredeyse beni uyutacak. "Olma."

"Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Bir an sessiz kaldı, bu da haddimi aştığımdan endişelenmeme neden oldu. Başından beri bunun sıradan bir seks olacağı konusunda anlaşıştık. Onu tanımaya çalışarak çizgiyi aşıyor muyum? Kim olduğumuzu ve hedeflerimizin nasıl çarpıştığını göz önüne alırsak, kesinlikle yakınlaşmak isteyeceğimi düşündüğüm dünyadaki son adam o.

Ve yine de.

"Kötü bir zatürre vakası," diye cevaplıyor bir süre sonra. "Annemin sağlığı her zaman kötüydü ve özellikle şok edici bir keşiften sonra, sistemi hiçbir zaman tam olarak iyileşmedi."

"Şok edici bir keşif mi?"

Andrei yavaşça nefes verir. "Babam -hain piç- neredeyse yarım yıldır bir metresle gizlice dolaşıyordu. Annem bunu öğrendiğinde... Stresin ona iyi geldiğini düşünemiyorum. Birkaç ay sonra vefat etti."

Kaşlarımı çattım. "Bu korkunç."

"değil," diyor kararlılıkla. "Her şeyin bir nedeni vardır, değil mi?"

"Doğru," diye yinelıyorum, göz kapaklarım aniden çok ağırlaşıyor.

Andrei kıkırdıyor, alçak sesle ve bal gibi sıcak. "Bu gece benimle kal," diye mırıldanıyor.

Hayır demeyi düşünüyorum. Zaten çok uzun zamandır uzaktaydım. Korumalarım endişelenecek. *Ailem* endişelenecek. Bu çok zor.

Yine de, olduğum yerde kendimi çok iyi hissettiğimde. Olmam gereken yerde.

Doğrulup cep telefonuma uzanıyorum ve Vance'e bir mesaj gönderiyorum. Bu gece onda kalacağım. Kendine bir oda bulmasını ve sabah erkenden benimle aşağıda buluşmasını syluyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyorum usulca göğsüne karşı.

Gözlerimi kapattığım an, bir ışık gibi snuyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

OceanofPDF.com

ANDREI

Tüneşin altın rengi ışığı perdelerdeki aralıktan içeri süzülüyor, otel odasını sıcaklık ve yeni bir günün vaadiyle dolduruyor.

Yanımda, Sandra'nın kırmızı saçları uykusunda hafifçe kıvrılmış, bakır dalları gibi dökülüyor. Onun dünyevi ya da başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak güzelliğini uzun uzun seyre diyorum. Zamanın durması için sessizce dua ediyorum. Bu anı sonsuza kadar yakalamak ve vanilya kokusunu içime çekerek ve güzel yüzüne hayran kalarak tadını çıkarmak istiyorum.

Ama telefonum çalıyor, yatağın başucundaki masada öfkeyle titriyor. Kıpırdanıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Nerede olduğunu anladığında, Sandra nefesini tutarak hızla doğruldu.

"Aman Tanrım, gitmem gerek," diyor ve yataktan çıkmak için aceleyle yorgani üzerinden atıyor. Vücudunun her yerinde bıraktığım aşk ısırıklarını takdir edecek zaman yok. Kendi sırtımın savaş alanına benzediğine hiç şüphem yok.

"Acelen ne?" Telefonuma uzanarak ona soruyorum.

"Muhafızlarım aşağıda bekliyordur, eminim." Aceleyle giyiniyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Ve onlara bir mesaj göndermiş olsa bile ailem muhtemelen endişelenmiştir."

Telefonum yine çaldı. Güne başlamak için kaotik yol oluyor.

"Şunu almayacak mısın?" diye soruyor bitişikteki banyoya koşarken. Lavabo akıyor, ardından su sesi geliyor.

Ağır bir iç çekişle cevap veriyorum. "Ne?"

"Bir sorunumuz var," diyor Leo, "*nasılsınız?*" diye sormadan. "Konuş benimle."

"Letonya'daki tedarikçimiz Federaller tarafından basıldı. Önümüzdeki haftalarda ciddi bir tedarik sıkıntısıyla karşı karşıyayız."

"Bana numaraları ver."

"Bu işi çözemezsek yaklaşık otuz milyonluk bir kayıpla karşı karşıyayız."

Başım dönüyor. yarısı yatağıma geri dönüp dünya yokmuş gibi davranmaya çalışıyor. Kayıplar ve kazançlar bir işi yürütmenin doğal bir parçasıdır, ama *otuz milyon*? Böyle bir kayba izin vermeye niyetim yok.

Ben de yataktan kalkıyorum, kıyafetlerimi ararken telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. "O zaman B planına dönmemiz gerekecek. Hazanov'la iletişime geçtin mi?"

"Evet, ama orada da bir sorun var."

Burnumun kenarını çimdikleyerek başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. "Ne oldu?"

"Seninle şahsen tanışmak istiyor."

"Hayır. Telefonda kolayca yapabilecekken bu anlaşmayı sağlamak için Moskova'dan ayrılmayacağım."

"Ben de öyle dedim ama o dikkatli olmak istediğini söylüyor. Polis baskını herkesi korkuttu."

"Şehri herhangi bir süre için terk etmek şöyle dursun, yüzümü göstermek bile çok büyük bir risk."

"Samuil'i de yanında getir," diye öneriyor Leo. "Sen dönene kadar işleri senin yerine ben yürütebilirim. Güvenlik konusunda endişeleniyorsan, onun yerine Damien'ı gönderebiliriz."

"Hayır, o piçin işleri etmeyeceğine güvenmiyorum. Ben bakarım."

"Peki, bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Andrei?" Sandra banyodan sesleniyor. "Ayakkabılarımı gördün mü? Onları bir yere attığını biliyorum."

Hattın diğer ucundaki kardeşim boğazını temizliyor. "Oh, meşgul olduğunu fark etmemiştim."

"Samuil'e söyle eşyalarını toplasın ve hazırlansın. Yola çıkıyorum."

Leo başka bir soru sormadan aramayı sonlandırıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Umarım Sandra'nın sesini tanıyamamıştır. Eğer gerçeği öğrenirse -eğer kardeşlerimden *herhangi biri* gerçeği öğrenirse- başım büyük belaya girer.

Dünyada ne düşündüklerini önemseyecek kadar saygı duyduğum çok az insan var, ama kardeşlerim kesinlikle seçkin bir azınlık.

Beni ve Sandra'yı bilseler ne derlerdi? Sadakatimi sorgularlar mıydı? Otoritemi sorgulamaya başlayabilirler mi? Hiç öğrenmemeleri daha iyi, ama bu da başka bir soruyu akla getiriyor: Sandra ve ben bunu daha ne kadar sürdüreceğiz?

Başlangıçta bir ya da iki kez bitirmeyi düşündüm. Orada burada kısa bir karşılaşmanın onu sistemimden çıkarmaya yardımcı olabileceğini düşündüm. Ama *haftalar* oldu, bir ayı zorluyor ve her seferinde ilişkiyi bitirmek daha da zorlaşıyor.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, bunu *istemiyorum*.

Aklı başında bir adamın benim durumumda ne yapacağından emin değilim. Sandra ve benim birlikte bir geleceğimiz yok. Aslında, böyle bir düşünce imkansız olurdu. Ama ondan kopamıyorum da, çünkü onun hareketlerine, kokusuna, odaya adım attığı anda tüm dünyanın aydınlanmasına çok alıştım.

Karmakarışık, tuhaf ve çözülmesi imkânsız bir sorun ama bildiğim bir şey var: Sandra'yı korumam gerekiyor. Onu kardeşlerimden, ailesinden ve Moskova'nın yeraltı suç dünyasının geri kalanından korumam gerekiyor. Eğer gerçek ortaya çıkarsa, bu onu riskli bir konuma sokabilir ve ben bunu hiç istemiyorum. Sırrımızı güvende tutmak için elimden geleni yapmalıyım.

Söz konusu kadın banyo kapısının arkasından başını uzatıyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Kulak misafiri olmanın kabalık olduğunu bilmiyor musun?" Omuz silkiyor, özür dilemiyor. "Kulağa ciddi geliyordu."

Giyinmeyi bitiriyorum, kravatımı düzeltiyorum ve gömleğimin kırışıklıklarını düzeltiyorum, zihinsel olarak yapmam gereken şeylerin kontrol listesini gözden geçiriyorum. Letonya'ya uçmak için pek hevesli değilim ama sanırım yapacak bir şey yok.

Birlikte otel odasının kapısına doğru yürürken ona "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diyorum.

Kapının eşiğinde oyalanıyor ve sadece endişe olarak tanımlayabileceğim bir bakışla bana bakıyor. "Ne zaman döneceksin?"

"Emin değilim. Muhtemelen birkaç gün. Neden, beni özleyecek misin?"

Sandra alay ediyor. "Hayır."

Eğiliyorum, ağzımın kenarları en küçük sırıtışa dönüşüyor. "Yalan mı söylüyorsun prenses?"

Yanağının iç kısmını çiğniyor, kaşları birbirine çarparak tedirgin bir kaş çatıyor. "Sadece... dikkatli ol. Hepsi bu."

"Benden hoşlandığını falan düşünmeye başlıyorum," diyorum, az önceki sözlerini tekrarlayarak.

Gülümsüyor, güzel bebek mavilerinin ardında parlak bir ışıltı var. "İmkansız," diyor ağzı. Gözleri "*Gerçek bu*" diyor.

Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, saçının birkaç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ben yokken uslu dursan iyi edersin. Bölgemin aynen bıraktığım gibi olmasını bekliyorum."

Sandra daha da geniş gülümsüyor. Göğsüm sıkışıyor. Bu kadar güzel olması gerçekten haksızlık. "Sanırım güneyi rahat bırakabilirim. Bilirsin, madem bu kadar nazikçe sordun."

"Bunu takdir ediyorum."

Dudaklarını yalıyor, ellerini nazikçe göğsüme bastırıyor. "Yol için öpücük?" Bunu bir şaka gibi söylüyor ama ben teklifini çok ama *çok* ciddiye almaya hazırım.

Kollarımı beline doladığımda ve onu kendime doğru çektiğimde, her zamanki hoyratlığımla dudaklarına yapıştığımda çıkardığı o küçük nefese bayılıyorum. Acele etmeden, dudaklarının tadına bakarak ve onun keyifli kıkırdamasını yutarak. Midemde çırpınan bir his, damarlarımda akan hararetili bir heyecan var. Yolları ayırmak bu kadar zor olmamalı. Son birkaç haftadır bunu neredeyse her gün yapıyoruz...

Peki bu öpücük neden farklı hissettiriyor?

Hangi noktada onun şekline bu kadar aşına oldum? Neden özellikle uzun, derin bir öpücükten sonra çıkardığı tatmin edici iç çekişi özlüyorum? Ondan uzakta birkaç gün geçirme düşüncesi beni ne zaman endişelendirmeye başladı?

Geri çekiliyorum, ama sadece biraz. "Önce sen gitmelisin. Adamların dışarıda bekliyor ve muhtemelen beni görmeleri iyi bir fikir değil."

Sandra başını sallıyor, yüzünde suçluluk duygusuna benzer bir şey belirliyor. "Tamam. Sonra görüşür müyüz?"

Alnına şefkatli bir öpücük kondurmaya cesaret ediyorum. "Sonra görüşürüz prenses."

CHAPTER 22

OceanofPDF.com

ANDREI

Riga, Letonya.

Tehir bir nehir üzerine kurulmuş, eski ve yeninin bir mozaïği. Asırlık ahşavut kaldırımli sokaklar modern lamba direkleriyle kaplanmış, binaların dış duvarları sessiz bejler ve pastellerle boyanmıştır. Görünüşte, şirin bir nehir kenarı şehri. Yıl boyunca soğuşa aldırmayanlar için mükemmel bir tatil yeri.

Ama ben gerçeğı biliyorum. Yüzeyin hemen altında, Letonya'nın başkentinde kaynayan, gelişen bir suç dünyası var. Bu sadece nereye bakacağınızı bilmekle ilgili bir mesele.

"Geç kaldılar," diye homurdanıyor Samuil. Önce parmak eklemlerini, sonra boynunu, sonra da sırtını çıtlatıyor, bir avuç balonlu ambalajı sıkmaya benzer bir ses çıkartıyor. Gergin olduğunu en iyi belli eden hareketlerinden biri bu. Eğer kırabileceğı bir eklem varsa, kırar.

Çakmağımla oynarken ona "Biraz sabırlı ol," diye hatırlatıyorum. "Burada olacaklar."

"Ya bu bir tür tuzaksa?"

Bu toplantının bir tuzak olabileceğı ihtimali aklıma geldi ama bu anlaşmanın suya düşmesine izin verecek kadar iyi bir konumda değiliz. Letonya'da güvenilir bir tedarikçimiz olmazsa gelirimizin yarısını kaybederiz. Antonov'ların aksine, topraklarımdan ve işimden vazgeçmeyi göze alamam. Biz Nicolaevich'ler güçlü ve kudretliyiz, ama ben bile sadece

Yavru kuşlar. Kanatlarımız tam olarak büyümeden uçmaya başlamanın bir anlamı yok.

Camları siyaha boyanmış gümüş rengi bir sedan yaklaşıyor. Yaklaşık bir blok ötede durur ve farlarını bir kez yakar.

Çakmağımı kaldırdım. "Bu bizim adamımız. olun."

Samuil başını salladı. "Tamamdır."

Burası toplantı için ideal bir yer değil. Açıkta olmasından hoşlanmıyorum ama Barda'nın bunu bilerek yaptığından şüpheleniyorum. Kendimi yabancı hissetmek kadar nefret ettiğim bir şey yok, tamamen başka bir adamın kaprisinin merhametine kalmışım. En azından akşam oldukça karanlık olduğundan buluşmamız gecenin gerçekleşebilir. Pazarlığı hızlı ve acısız yapmak için her türlü niyetim var.

Sonra da eve gidip Sandra'yı görebilirim.

Barda hiç de ketum biri değil, ama bunu onu gördüğüm anda anladım. Ben kardeşlerime fark edilmemeleri için mütevazı giyinmelerini söylerken, Barda aynı düşünce tarzına sahip değil. Onunla ilgili her şey, filmlerde ya da televizyonda görebileceğiniz klişeleşmiş gangster imajını haykırıyor. Güdük boynunda birkaç kalın zincir, sosis parmaklarında gösterişli mücevherli yüzükler ve gece yarısına yakın olmasına rağmen bir çift güneş gözlüğü takıyor.

Çekilmezlikten bahset.

"Nikolayeviç, dostum!" diye çok yüksek sesle selamlıyor. "Riga'ya hoş geldiniz."

"Buraya şaka yapmaya gelmedim, Barda. Hadi işimize bakalım."

Ellerini kalçalarına koyar ve ıslık çalar. "Kahretsin, siz Ruslar gerçekten de bir avuç soğuk hıyarsınız, ha? Ve beni yanlış anlamayın, bunu bir iltifat olarak söylüyorum."

"Haftada ne kadar ürün gönderebilirsiniz?" Havadan sudan konuşma ihtiyacını bastırmayı umarak soruyorum.

"On beş kilo."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu mı? Arajs bana otuz garanti verdi."

Barda gülerek, "Arajs parmaklıklar ardında ömür boyu hapis cezasıyla karşı karşıya," diyor. Kaşlarım havaya kalkıyor, o da ekliyor: "O kadar şaşırmış gibi yapma. Nispeten daha küçük bir operasyonum olduğunu zaten biliyordun."

İç çekme isteğimle savaşıyorum. "Tamam. Haftada on beş kilo. Bunun için sana beş milyon veririm."

"Neredeyse dört katı değerindeyken mi?" Barda hayal kırıklığı içinde dilini tıkırdatıyor. "Beni aptal falan mı sanıyorsun? Bana yirmi dolar vereceksin."

Kanım derimin yüzeyinin altında kaynıyor. Bu tam bir zaman kaybına .

Samuil bir adım öne çıkıyor, öfkesi benden daha belirgin. Göğsünü şişiriyor, yumruklarını sıkıyor. "Beni iyi dinle. Bunca yolu bize oyun oynaman için gelmedik."

Barda bana ters ters baktı. "Saldırgan köpeğini geri çek. Gerçekten böyle mi iş yapıyorsunuz?"

"O haklı," diyorum kardeşime destek vererek. "Bunca yolu kötü bir anlaşmaya imza atmak için gelmedik."

"Başka ne seçeneğin var bilmiyorum Andrei. Küçük çaplı bir oyuncu olduğunu biliyorum. Zirveye tırmanmak için can atıyorsun ama eski tedarikçin iflas ettiği için bunu yapamazsın."

Barda arabasına doğru döner ve eliyle işaret eder. Daha önce aptal cam filmi yüzünden gizlenmiş olan üç iri adam ellerinde silahlarla ortaya çıkar. Otomatik tüfekler ve çelik yeleklerle donanmış özel bir milis kuvveti gibi görünüyorlar.

Samuil hemen silahına uzanır ve hırlar. "Seni piç kurusu. Bizi korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Barda omuz silkiyor. "Hiç de bile. Ben sadece emirlerimi yerine getirmeye çalışıyorum."

Birden her şey yerli yerine oturdu. Bizimle bir restoran ya da özel ofis yerine burada, dışarıda ve açık alanda buluşmak istemesinin bir nedeni vardı. Benimle iş yapmakla hiç ilgilenmediler. Bu ücretli bir vurgun.

"Seni kim gönderdi?" Yavaşça kılıfımdaki silaha uzanarak soruyorum.

"Bir isim vermedi," diye itiraf ediyor Barda. "Bana sadece senden kurtulmamı söyledi. *Eğer bana yardım etmeyecekse, o zaman ayak bağı olur.*"

Beynim bir sonraki mantıklı sonuca atlıyor. Barda'nın bahsettiği tek bir kişi olabilirdi; gözden düşmüş Dedektif Gregor Ivanovich'ten başkası değil. Birdenbire ortadan kaybolmasının biraz garip olduğunu düşünmüştüm. Gölgede bir yerlerde gizlendiğini, planlar yaptığını bilmeliydim.

"Sana ne kadar ödedi?" Kayıtsızca sordum.

"Bunun Antonov'ların işi gibi görünmesini sağlamaya yetecek kadar."

Kanım donuyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Bunu neden yaptın ki?"

"Moskova'dan bir sürü haber geliyor," diyor Barda, silahını doğrultarak. "Herkes mazlumları sever. Pek çok insan senin onlarla nasıl alay ettiğini gördü. Antonov'ların seni soğukkanlılıkla idam ettirdiği duyulursa duyulmasını bu küçük ailelere harekete geçmeleri için gereken teşviki verecektir. Dayak yemektense önce ısırarak daha iyidir, sence de öyle değil mi?"

Antonov'ları yok etmeme yardım et.

Hay sikeyim. Ivanovich zeki biri, hakkını vereyim ama tam tersi olacak. Küçük aileler korkacak ve yerlerinde kalacaklar.

Benimle ittifak kurmak işe yaramayınca, bir sonraki en iyi şey olan kiralık silahlara yöneldi. Ölümüm savaş için bir katalizör görevi görecek. Birkaç ay önce, bu fikir beni sonsuza kadar memnun ederdi.

Artık değil.

"Yürümemize izin vermen için sana verdiğinin üç katını öderim," diyorum.

Barda silahını kaldırıyor ve bana nişan alıyor. "*Şimdi* de bana para mı vermek istiyorsun? Çok komik."

"Aptalca bir şey yapma."

"*Da svidaniya*, Rusya Ana'da dedikleri gibi."

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Parmağının tetiği hafifçe sıkıldığını görüyorum. Adamları bir birim olarak hareket ediyor, Samuil ve beni delik deşik etmeye hazırlanıyorlar. Kardeşim zaten tepki veriyor, ateş açmak için silahlarını çekiyor.

Başka biri olsa olduğu yerde donup kalırdı, far ışıkları altındaki bir geyik gibi.

Ama ben başka bir adam değilim. Hazırlıklı geldim, her zaman bir dövüşün eşiğindeydim. Tek gereken tek bir el hareketi.

Barda ve adamları göz açıp kapayıncaya kadar yere yığılır, kurşunlar göğüslerinin ortasına düzgün bir şekilde yerleştirilmiştir. Sert bir gümbürtüyle yere düşüyorlar, inliyor ve şaşkınlık içinde çırpınıyorlar. Arkamızdaki binaya bakmak için dönüyorum, çatıda konumlanmış üç keskin nişancıya odaklanıyorum: Roman, Damien ve Leo.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor Samuil. "İyi ki onları da yanımızda getirmeyi düşünmüşsün."

Öfkeyle Barda'yı kontrol etmek için öne çıkıyorum. Şu an için hâlâ hayatta. "Cidden desteksiz geleceğimi mi düşündün?"

"Cehenneme git," diye tıslıyor Barda.

Silahımı ona doğrultuyorum. "Yerimi sıcak tut."

Tetiği çekmeden telefonum çalışıyor. Tekrar çaldığında görmezden gelmeye niyetliyim. Birisi bana büyük bir aciliyetle mesaj atıyor ve nedenini merak ediyorum.

ACİL!!!

Sandra'nın mesajıyla kafam karışmış bir halde kaşlarımı çatarak telefonuma .

oluyor? Sen iyi misin?

Yardımaınıza ihtiyacım var! Lütfen bana yarın sabah en geç 9'da Barovsky'de olabileceğini söyle. Çok acil!!!

Tuhaf, huzursuz bir his ensemdede geziniyor. Sandra'nın başı dertte mi?

Elimden geldiğince çabuk orada olacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

OceanofPDF.com

SANDRA

Seni görmem gerek. Acil bir durum.

(Telefonuma , biraz kafam karışmış. Andrei şehir dışında değil mi?

Bir sorun mu var?

Mesajla söyleyemem. Barvosky'de her zamanki yerimiz. Yarın sabah 9'da.

Midemin çukurunda garip, batan bir his büyüyor. Buna sezgi diyebilirsiniz. Altıncı his. Eğer bu Andrei ise, o zaman bana söyleyeceği her neyse, doğası gereği büyük ve hassas bir şey olduğu açık.

Ben de orada olacağım.

"Tatlım?"

Kafamı kaldırdığımda annemin mutfağa girdiğini görüyorum. Babamın kazaklarından birine sarınmış, yumuşak bir gülümseme takınıyor. Bugün ev şaşırtıcı derecede cereyanlı ve açıkçası babamın en rahat kaşmir örgülerinden birini çaldığı için onu suçlamıyorum.

"Bir sorun mu var? Sıkıntılı görünüyorsun."

Telefonumu kotumun arka cebine sokuyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece... iş."

Annem tezgahın yanında bana katılıyor ve kendine bir fincan çay yapmak için bir kupaya uzanıyor. "İşlerin üstesinden nasıl geliyorsun? Çok büyük bir sorumluluk olduğunu biliyorum."

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Alışmaya başlıyorum."

Kolumu ovuyor. "Bunu duyduğuma sevindim, ama..." Annem derin bir iç çekti. "Biraz garip davranıyorsun, Sandy. Konuşmak istediğin bir şey olmadığına emin misin?"

Göğsümden tedirgin bir kahkaha çıkıyor, sıkı ve nefes nefese. "Ne? Ben garip davranmıyorum ki."

Annem bana sert bir bakış attı. "Ben senin annenim. Seni herkesten daha iyi tanıyorum."

"Yemin ederim iyiyim anne. Gerçekten iyiyim."

"İş yükü fazla gelirse, babandan ya da amcalarından yardım isteyebileceğini biliyorsun, değil mi? Koca bir Bratva'yı tek başına yönetmek... Kimse senden bunu hemen tek başına yapmanı beklemiyor."

"Biliyorum." Karnımda çalkalanan mide bulantısını görmezden gelerek yanağımın içini çiğniyorum.

Annemi çok seviyorum ve ona söyleyemeyeceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum ama ona Andrei hakkındaki gerçeği söylersem beni yargılar mı? Babama söyler mi? Bu muhtemelen en kötü senaryo ve biliyorum ki babam çıldırır. Ne olursa olsun, bunu içimde tutmak iyi hissettirmiyor. Sanki son zamanlarda yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşum gibi, ayakkabının düşüp düşmeyeceğini ve ne zaman düşeceğini merak ediyorum. Annemden tavsiye almak istiyorum ama kendimi ifşa etmeden bunu nasıl yapabilirim?

"Hey, anne?"

"Hm?"

"Babamla nasıl tanıştığınızı tekrar anlatacak mısın?"

Annem sırtıyor. "Artık hikâyeyi ezbere bildiğine eminim." "Lütfen?"

Annemin bize bu hikâyeyi anlattığını çocukluğumda en az yüz kere dinledim ama dinlemekten hiç sıkılmadım. Mutfak masasına oturuyor ve yanındaki boş sandalyeyi işaret ediyor. Ben yerime oturduktan sonra başlıyor.

"Eminim farkındasınızdır, bu dünya tehlikeli. Ve ben genel olarak dünyadan bahset. Bizimkinden bahsediyorum. Bratva." Çayını yudumlar ve mırıldanır. "Baban ve ben... Sahip olduğumuz şey çok yeniydi. Ama kaçırıldığımı öğrendiğinde her şeyi bıraktı, her şeyi *riske* attı.

-Beni kurtarmak için."

O konuşurken düşüncelerim Andrei'ye kayıyor, kalbim sessizce paralelliklerin eksikliğinden yakınıyor. Babam annemi kurtarmaya gelmişti ama benim durumumda beni kaçırın Andrei'ydi. Babam günü kurtarmaya gelen kahramandı. Andrei ise beni bodrumuna kilitleyen kötü adamdı.

"Ona aşık olduğunu ne zaman anladın?" Ona sordum. "Emin değilim."

"Ciddi misin?"

Annem kıkırdıyor. "Zaman içinde oldu ve sonra hepsi bir anda oldu. Bunun tam olarak derli toplu bir cevap olmadığını biliyorum ama doğru. Sanırım sevdiğimi, beni korumak için ne kadar ileri gidebileceğini gördüğümde anladım. Seni, Charlotte'u ve Freddy'yi korumak için. Baban hepimizin güvende olduğundan emin olmak için ateşin içinden geçirdi."

Yavaşça başımı sallıyorum, sözlerinin tamamen sindirilmesine izin veriyorum. Andrei'nin de benim için aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Aramızdaki şeylerin nasıl başladığı göz önüne alındığında, bu pek olası görünmüyor.

Annem başını yana eğiyor ve fincanının arkasından beni izliyor. "Neden soruyorsun tatlım? Hayatında özel biri mi var?"

Biraz fazla hızlı ayağa kalkıyorum.

"Hayır." "Ah, var."

"Kimseyle görüşmüyorum anne."

"Biriyle mi görüşüyorsun?" Babam köşeyi dönerken soruyor.

Onu gördüğümde neredeyse yerimden sıçrayacaktım, yüzüm aşırı ısınmıştı. "Hayır, öyle değil-"

"Kim bu genç adam?" diye soruyor annemin başının üstünü öperken. "Eğer biriyle görüşüyorsan, onunla tanışmayı çok isterim." Babamın yüzü bir an için sertleşir. "Lütfen bana korumalarından biri olmadığını söyle."

İçimden biraz ölüyorum. "Kimseyle görüşmüyorum," diyorum inatla.

"O zaman neden kızarıyorsun?" Annem karşı çıkıyor. "Yapacak işlerim var."
"Patron sensin evlat," diyor babam gülerek. "İstersen bir gün izin alabilirsin."

"Hiç izin almadın."
Annem babamın göğsüne hafifçe vurur. "Ve bu sana bir ders olsun. Eğer Antonov'lara liderlik edeceksen, sağlığına dikkat etmelisin."

I koşmak benim parmaklar aracılığıyla benim Saç. "Ben gidiyor
Şimdi. Son bir konuşma."

Ben çıkarken annemin "Kesinlikle biriyle görüşüyor," diye mırıldandığını duyuyorum.
"Onu rahat bırak Aurora," diye cevaplıyor babam sıcak bir şekilde. "Hazır olduğunda bize söyleyecektir."
Ama asla hazır olacağımı sanmıyorum.

Normalde yaptığım gibi Vance'e beni otelin bir blok ötesinde bıraktırıyorum. Gereksiz sorular sormuyor ve açıkçası bunun için minnettarım. Adam ağzı sıkılığı için kesinlikle bir zammı hak ediyor.

"Hanımefendi?" diye sesleniyor arkasından. "Evet?"
"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama... bu kardeşiniz mi?"
Ön camdan bakıyorum ve Frederick'in Barvosky'nin girişinin önünde durduğunu görüyorum. Kalbim göğüs kafesimin içinde üç altmış takla attıktan sonra doğruca karnıma düşüyor. Onun burada ne işi var? Eğer beni fark , muhtemelen cevaplayamayacağım sorular soracaktır.

Arabadan çıkmadan önce Vance'e "Burada bekle," diye emrediyorum.
Hava canlı ve aciliyetle dolu, tenimin yüzeyi elektrikli ve keskin bir şeyle çatırdıyor. Burada doğru olmayan bir şeyler var. Andrei'nin mesajlarını okuduğum andan itibaren bunu hissedebiliyordum. Beni kusmakla tehdit eden soğuk, girdaplı mide bulantısını başka nasıl açıklayabilirim?

Freddy beni fark edince gülümseyip el salladı. "İşte buradasın!"
"Burada ne işin var?" Onu bekleyen arabaya doğru sürüklemek için hızla elini tutarak soruyorum.

Kaşlarını çatıyor, yüz ifadesini şaşkınlık kaplıyor. "*Ben* neyim burada ne yapıyorsun? Bana mesaj atmıştın."

Kollarımda ve ensemdede tüylerim diken diken oluyor. "Sana mesaj atmadım, Freddy."

Kardeşim ceplerini karıştırıp telefonunu çıkarıyor ve söz konusu mesajları göstermek için uzatıyor. "Bu sen değil misin?"

Sana göstermem gereken önemli bir şey var.

Saat 9'da Barvosky'ye gel.

Tam bir panik atağın eşiğindeyim. Burada ne haltlar ? Biri telefonumu mu hackledi?

"Gitmen gerek," diyorum ona, göğsümde yükselen panikle. "Hemen şimdi, Freddy!"

"Ne-"

Lastiklerin kaldırırma çarparak çıkardığı kulak tırmalayıcı gıcırtı havada çığlık çığlığa yankılanıyor. Siyah bir SUV yanaşıyor. Kaldırımdan atladı. Daha önce hiç görmediğim bir adam dışarı çıkıyor, burun delikleri genişlemiş ve dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış. Üzerinde ne bir dövme ne de hangi aileye ait olduğunu gösteren bir işaret görüyorum. Tek odaklanabildiğim şey gözlerindeki ölümcül bakış ve doğrudan kardeşime ve bana doğrultulmuş silah.

Adam ateş etmeden önce, "Andrey Nikolayeviç elinden gelenin en iyisini yapıyor," diyor. Tek atış.

İki atış.

Geceyi yırtarcasına çınıyorlar. Yakındaki yayalar çığlık atıyor, saklanmak için çılınca koşuyorlar. Göz ucuyla Vance'i ve güvenlik ekibimin geri kalanının arabadan inip aceleyle silahlarını çektiklerini görüyorum. Kulaklarımda yüksek bir çınlama var, neredeyse kalbimin endişeli atışıyla bastırılıyor.

Kan kokusu beynimi dolduruyor. Freddy kollarıma yığıldı. Kolundan ve bacağından vurulmuştu. İki yara da hayati görünmüyor -Tanrı'ya şükür- ama onun adını haykırmaktan kendimi alamıyorum. Yüzü acıyla buruşuyor, dişleri birbirine çarpıyor. Söz konusu silahlı adam çoktan harekete geçmiş, uzaklaşmak için aracına doğru koşmaya başlamıştı.

Ama kaos bitmiyor.

İlk saldırgan kaçtı. Vance ve diğer adamlarım ona ateş çalıştı ama kurşunlar sekti. Zırhlı bir araç mı? Bunu düşünmek için yeterli zaman yok, çünkü başka bir araba aniden yanaşıyor ve

-

Andrei.

İçimde öfke kabarıyor, ezici bir kafa karışıklığı ve kalp kırıklığı dalgasıyla birlikte. Bu onun fikri miydi? Küçük kardeşim onun yüzünden mi kan kaybediyor? Bütün bunlar bir tuzaktı.

"Sandra!" diye bağıyor, bana doğru koşuyor.

Ama adamlarım onun yaklaşmasına izin vermiyor. Ateş açıyorlar ve onu aracının arkasına saklanmaya zorluyorlar. Kardeşleri de onunla birlikte. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, kardeşimi serseri kurşunların tehlikesinden uzak, güvenli bir yere sürüklemem gerektiği.

"Ah, *siktir!*" Frederick onu sürüklerken inliyor. Çok ağır. Başka seçeneğim yok.

"Sadece dayan," diye törpüledim. "Seni buradan çıkaracağım."

Tünel görüşü beni sıkıca kavradığı için hiçbir şey duyamıyorum. Kardeşimi arabaya götürmek zorundayım ama zamanında yetişebilecek miyim? Kalbim acıyor.

Antonov ve Nicolaevich resmen birbirlerinin boğazına sarıldılar. Kan döküldü. Bu cezasız kalamaz.

"Durun!" tanıdık bir ses kargaşanın üzerinde kükrüyor. "Tanrı aşkına, ateşi kesin!"

Kardeşimin kolunu omzuma başarıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Vance yakınlarda, Frederick'in ağırlığını sırtlanırken bana doğru koşuyor. "Onu arabaya götürün!" Cığerlerimdeki hava bin derece yanarken emrediyorum.

"Sandra!" Andrei bana sesleniyor. Ağır ayak sesleri kaldırımda yankılanıyor, yaklaşıyor.

Döndüm, Makarov'umu çıkardım ve kafasına nişan aldım. Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyor, gözlerimi yakıyor. "Seni orospu çocuğu!" Sesimin bu kadar gergin ve acılı çıkmasından nefret ederek bağıyorum. "Bize tuzak kurdun!"

Andrei kesinlikle çok üzgün görünüyor. Eminim rol yapıyordur. Oyununun başka bir parçası. Teslim olmak için ellerini kaldırıyor ama parmağı silahının tetiğinde kıvrılmış. İsterse beni vurabilir. Neden yaklaştığını, onu indirmeme neden izin verdiğini anlamıyorum.

"Bu bir tür yanlış anlaşılma," diyor. Ben mi şoka girdim, yoksa onun sesi de benim kadar perişan mı?

Ellerim titremeye devam ediyor. Nefesimi tutamıyorum. Polis sirenlerinin uzaktan gelen sesi her saniye daha da yükseliyor.

"Beni öldürecekse, şimdi yap," diye tıslıyorum ona. "ama. Tamamen açığım!"

Andrei inanamayarak başını sallar. "Sandra, seni öldürmek istemiyorum. Size anlatmaya çalışıyorum, tüm bu olanlar bir tür hata-"

"Sandra!" Vance bana bağırıyor. "Gitmek zorundayız! Kardeşinin doktora ihtiyacı var!"

Zor yutkunuyorum. Kardeşimin yardıma ihtiyacı var. Daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamam.

Kalbim kırılmış ve kızgın bir şekilde arabaya koşup bindim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 24

OceanofPDF.com

ANDREI

"W Neler oluyor?" Taksi durağına doğru koşarken Samuil arkamdan kükrüyor.

Acil bir toplantı için evime kadar gelmekten çok daha yakın. Ayrıca, Antonovlar misilleme olarak peşimize düşmeye karar verirse, kaçış aracı olarak kullanabileceğimiz taksi sıkıntımız yok.

"Bizi pusuya düşürdün!" Leo homurdanıyor. "Aklından ne geçiyordu?"

Damien sakinliğini ve soğukkanlılığını koruyor. "Nefes almak için bir dakika duralım, tamam mı? Yaralanan var mı?"

"Hayır," diye homurdanıyor Samuil eklemlerini kırarken. "Ama bazı lanet cevaplar alamazsam biri olmak !"

"Bundan sonra üzerimize gelecekler," diye belirtiyor Roman. "Onlarla bir denge kurmayı başardık. Geçici bir ateşkes. Şimdi bu pencereden dışarı çıktı!"

Kardeşlerim birbirlerine bağırır. Bana da. Düşünmek neredeyse imkansız.

"Orada ne oldu Andrei?" Damien soruyor. "Antonov'larla savaşa girmeyi planlıyorsanız bize söylemeliydiniz. Artık hazırlanmak için zamanımız yok."

"Bir şey söyle Andrei!" Samuil homurdanıyor. "Ne yapacağız şimdi?"

Elimi kaldırıp herkesin sözünü kesiyorum. Kardeşlerim bir anda sessizliğe gömüldü.

Roman haklı. Kırılgan barışımız sadece Antonovlar bizi yeterince büyük bir tehdit olarak görmediği için sağlandı. Küçük toprak parçamız

zamanlarına ya da kaynaklarına değmez. Ama şimdi ateş açtık - gerçi kimin kime ateş etmeye başladığını dürüstçe söyleyemem. Sahip olduğumuz isteksiz bir arada yaşama görüntüsünü paramparça ettik.

Zarar verildi. Onarılamaz. Antonovlar bunu küstahça bir saygısızlık olarak görecektir ve intikamlarını alacaklarından hiç şüphem yok. Her ne kadar bu işin aslını öğrenmek, Sandra'ya ulaşarak neden bahsettiğini öğrenmek istesem de, önce ailemi düşünmem gerekiyor.

"İyi dinleyin," dedim kardeşlerime. "Şoförlerimizi, tüm adamlarımızı alarma geçirin. Yüksek alarmda olmamız gerekiyor. Antonovlar sayıca bizden elliye bir üstün, bu yüzden can kaybını önlemek bizim için birinci öncelik. İkinci önceliğimiz ise güney okrugunun tekrar kendi topraklarına katılmasını engellemek."

"Topuklarımızı mı kazıyoruz?" Leo bana soruyor.

Başımı salladım. "Antonov'lara karşı büyük bir avantajımız var, o da taksi ağıdır. Taksilerimize ateş açma riskine girmezler çünkü sivilleri taşıyıp taşımadığımızı bilmeleri mümkün değil. Antonov Bratva sivillere bilerek zarar vermez. Ulaşım ağı bizi gitmemiz gereken her yere taşıyacaktır."

Samuil başını sallıyor. Bu onun kaptan köşkü. Hayatta kalmak için savaşmak, zaferin heyecanı için savaşmak. "Onlara sert ve hızlı bir şekilde saldıracağız. O Antonov köpeklerini geri püskürteceğiz ve onlar geri çekilirken, terk ettikleri bölgeyi kendimize alabiliriz."

İçimde çelişkili bir şeyler dönüyor. Moskova'ya sahip olmak her zaman ana hedefimiz olmuştu, ama şimdi bu doğru gelmiyor. Planlara göre sağlam bir plan ama kardeşlerime bunu yapmamalarını söyleyemem. Bir şeyler döndüğünü anlayacaklardır ve açıkçası şu anda bu konuşmayı yapmaya hazır değilim.

"Kımıldayın" dedim onlara.

"Peki ya sen?" Damien bana soruyor.

Burnumun kenarını sıkarak derin bir iç çekiyorum. Bu gece biri beni öldürmezse, kafatasımda zonklayan devasa baş ağrısı kesinlikle işe yarayacak. "Benim... bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diyorum. "Şimdi dışarı çık. Tetikte olun. Bu savaş daha yeni başladı."

Seni orospu çocuğu! Bize kurdun!

Sandra'nın sözleri kulağımda yankılanıyor, korku ve öfkesinin anısı içimi parçalıyor. Ne demek istediğini anlamıyorum. Ona tuzak kurmadım. Aslında Barovsky'ye gelmemi ilk o söylemişti.

Onu aramayı denedim.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Vurulan genç adamı düşünüyorum. Yirmiden büyük olamazdı. Sadece bir çocuktı. Sandra'nın kardeşi. Bu kadar üzgün olmasına şaşmamalı. Çok korkmuştu. Ama düşündükçe her şey daha da anlamsızlaşıyor. Adrenalinin etkisiyle olayların tam sırasını hatırlamakta zorlanıyorum ama çocuğun, kardeşlerim ve ben olay yerine varmadan *önce* vurulduğundan neredeyse tamamen eminim.

Bu da demek oluyor ki biri ilkinin aldı. Kavga çıkmasını isteyen biri.

O farelerin her birini yok etmeyi planlıyorum ve sen de bunu yapmama yardım edeceksin.

Ivanovich. O olmalı.

Bir başkasının oyununda piyon olarak kullanıldığının farkına varmak beni son derece sinirlendiriyor. Manipüle edilmeyeceğim. O piçin beni kendi amaçları için kullanmasına izin vermeyeceğim. Aklım karışıyor. Ne zamandır bizi izliyordu? Riga'daki suikastın işe yaramadığını anladığında Sandra'yı bana karşı kullanmaya karar vermiş olmalı, ama bunu bilmesinin tek yolu her şeyin olup bittiğini görmek için yakınlarda olmasıydı.

Bu da yakınlarda olduğu anlamına geliyor. Şu anda bile her hareketimi izliyor olabilir. Dedektif gerçekten başka bir şey. Bir düşmanda olması gereken korkunç bir kombinasyon. Sandra'ya ulaşır ulaşmaz, listemdeki ilk puştun Ivanovich olacağına dair kendime söz veriyorum. O zamana kadar.

Numarasını tekrar çeviriyorum. Bu sefer hemen telesekretere düşmüyor. Beş, altı, yedi kez çalıyor ta ki-

"Beni aramayı kes," diye

tışlıyor. "Sandra-"

"Siktir." Hıçkırır hıçkırır ağlıyor. Ağlama sesi, yüzüme bir tokat atmış olmasından daha çok canımı yakıyor. "Andrei, *neden*?"

"Beni çok dikkatli dinle Sandra. Sana ya da kardeşine zarar vermek gibi bir niyetim yoktu."

"O zaman neden bana otele gelmemi söylediniz?"

"Sana *yapmadığımı* söylemeye çalışıyorum.
Ben yapmadım!" "Sana inanmıyorum."
Dehşet pençelerini içime geçiriyor. Dinlemiyor. "Sandra-"
"Bunca zamandır beni kullanıyor muydun? Gardımı düşürmek istedin. Ve
ben dikkat etmediğimde, saldırmaya karar verdin."
"Sandra, bu-" "Tebrikler, Andrei. Beni
yakaladın."
Hat kesildi. Yüzüme kapattı. Numarayı tekrar denediğimde, kulağıma
otomatik bir ses geliyor. "Aradığınız numara hizmet dışıdır."
Öfkeli bir bağırişla telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve yüz
küçük parçaya bölünerek yere saçılmasını izliyorum.
Sikeyim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 25

OceanofPDF.com

SANDRA

"**W** ne düşünüyordun?" Babam bana soruyor. Bağırıyor, sesini yükseltmiyor. Aslında, sesi son derece sakın ve düz.

Bu sadece sıradan bir konuşma.

İşte bu yüzden *kızgın* olduğunu biliyorum.

Oturma odasındaki kanepede onun karşısında oturmuş, ellerimi birbirine sürüyorum. Kardeşimin kanıyla kırmızıya boyanmışlardı. Üst katta bir yerde, onun acı içinde inlediğini ve feryat ettiğini duyabiliyorum. Nat Teyze onun yanında, yaralarıyla ilgileniyor. Bize *çok ciddi bir şey olmadığını* söyledi. *Tek ihtiyacı olan birkaç dikiş, biraz antibiyotik ve biraz dinlenmek*. Kurşunlar geçip gitmiş ve hayati bir şeye isabet etmemiş. Ama onun tahmini benim kızarmış sinirlerimi yatıştırmak için çok az şey yapıyor.

"Ateş edeni gördün mü?" Dima Amca bana sordu. "Bize tarif edebilir misin?"

Uyuşukça başımı salladım. "Yaşlı bir adamdı. Beyaz saçları seyreلمişti. Bıyığı vardı, kaşları çok gürdü. Gözleri maviydi sanırım."

"Bir şey söyledi mi?" Pyotr Amca devam eder.

Cevabım dilimin ucuna kadar geliyor ama tereddüt ediyorum. Tüm bu çatışmalar içimde bir girdap gibi dönüp dururken ne yapacağımı . Aileme Frederick'e saldıranın ne söylediğini anlattığım an, Andrei ve kardeşlerini ölüme mahkum etmiş olacağım. Bir savaşa girmek istemiyorum...

Ama küçük kardeşim yaralandı. Biri onu vurdu. Bu işin bırakamam.

"*Andrey Nikolayeviç elinden geleni yapıyor,*" diye cevap veriyorum acı bir şekilde.

Babamın yüzü sert ve soğuk. Emir vermek istediğini anlayabiliyorum ama onun yerine bana başını sallıyor. "Ne yapmamızı istiyorsun Sandra?"

Basit bir soru ama korkutucu bir ağırlığı var. Artık pakhan benim. Söylediklerim geçerli. Ama onlar anlamıyor. Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkıştım. Hiçbir şey yapmazsam, beni zayıf görecekler. Saldırı emri verirsem.

Andrei yaralanabilir.

Dilimi kan tadı alacak kadar sert ısıyorum. Ona çok kızgınım. Öfkeli ve nefret dolu. Ama ölmesini istiyor muyum?

Sana yapmadığımı söylemeye çalışıyorum. Ben yapmadım!

Oda etrafımda dönüyor. Tenime değen hava baş edemeyeceğim kadar sıcak. Delilik böyle bir şey mi? Kendime olan güvenim daha önce hiç bu kadar sarsılmamıştı.

"Eee?" Babam açık açık soruyor.

Yavaşça kalkıyorum. Herkes beni izliyor. Bir cevaba ihtiyaçları var, beklentileri açık ve benim verebileceğim tek bir cevap var.

"Adamlarımızı, müttefiklerimizi harekete geçirin," diye mırıldanıyorum, ağzımdan çıkan her hece sivri cam gibi. "Şehri tarayın ve Nikolayeviç'e sadık olan herkesi yakalayın. Bu savaşı onlar başlattı ama ben bitireceğim."

"Tanrı'ya şükür, iyisin!" Charlotte neredeyse kendini bana doğru atarken haykırıyor. Kız kardeşim bana öyle sıkı sarılıyor ki neredeyse ciğerlerimdeki nefesi boğacak. Lekeli yanakları ve gözleri bana muhtemelen bir süredir ağladığını söylüyor.

Frederick'in odasındayız. Nat Teyze onu kontrol ederken annem başucunda oturuyor. Sağ kolu ve sol kalçası sargılı, ama bariz yaralarına rağmen Frederick yataktan fırlayıp Nikolayeviç'in canına okumaya hazır görünüyor.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyor. "Lütfen beni şımartmayı bırak anne."

"Öldürülebilirdiniz!" diye hıçkırıyor usulca. "Siz ikiniz orada ne yapıyordunuz ki?"

"Sandy bana mesaj attı!"

Keskin bir nefes çekiyorum. Yine bu. "Sana söyledim, yapmadım-" Kafamda aniden bir ampul yanıyor. "Telefonun nerede Freddy?"

"Ceketimin cebinde."

Kanlı ceketini odasının diğer tarafındaki bir sandalyenin üzerine atılmış halde buluyorum. Ceplerini karıştırarak telefonunu buluyorum ve bana ulaşana kadar rehberinde gezinmeye başlıyorum. Konuşma geçmişimizi açıyorum, mavi kutular arasına sıkıştırılmış gri metin kutuları, sözde gönderdiğim mesajları inceliyorum.

Hacklenmiş olabilir miyiz?

Çıkarabildiğim tek sonuç bu. Bu mesajlar benim telefonumdan, benim numaramdan gönderilmiş gibi gösterilmiş. Ama kanıt olmadan ne yapmam gerekiyor? Tüm bunların arkasında kim olabilir? Andrei ailemi de bu mücadelenin içine çekmeye çalışıyor olabilir mi?

Kalbim bana hayır diyor. Hayır, bunu yapmaz, değil mi? Son birkaç haftadır tanıdığım adam bu kadar alçalmazdı.

Ama beynim bana aptal olmamamı söylüyor. Andrei beni kaçırdı, Tanrı aşkına. Başka ne tür ahlaksız taktikler uygulayabileceğini kim bilebilir? Sadece dokunuşunun hassasiyetini, dudaklarının tadını bildiğim için... Sadece kahkahalarının sesine ve daha da nadir gülümsemelerine bayıldığım için... Aslında onu tanımıyorum, değil mi?

"New York'ta saat kaç?" Odadakilere genel olarak soruyorum. "Sabah beş civarı sanırım," diyor annem.

"Neden?" "Luka Amca'yla konuşmam gerek."

Charlotte meraklı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Neden? Neler oluyor?"

"Yok bir şey," diye mırıldanıyorum odadan hışımla çıkarken. Kardeşimin iyi olacağından biraz daha fazla rahatladım, ama şu anda söz konusu olan çok fazla şey var. Bu işin aslını öğrenmeliyim. Şu anda savaştayız ve her saniye önemliyen açıklama yapacak zaman yok.

"Luka Amca'nın hâlâ şehrin CCTV ağına erişimi var mı?" Aşağı indiğimde babama ve amcalarıma soruyorum.

Hepsi telefonda, astlarına emir veriyorlar. Savaş söz konusu olduğunda, bu bir damlama etkisidir. Tüm emirler yukarıdan gelir ve teğmenlere, sonra onların astlarına ve onların altındaki astlara, yani benim sözlerim sahadaki botlara kadar ulaşır. Moskova'da Nikolayeviçlerin saklanabilecekleri bir karış yer kalmayacak, ancak hızlı hareket etmeliyiz. Bu iş ne kadar uzarsa, polisin olaya dahil olma riski de o kadar artar. Sivillerin hayatını daha fazla riske atarız.

Bu Andrei ve benim aramda. En başından beri öyleydi.

"Neye ihtiyacın var?" Dima Amca sorar. "Ona kısa bir mesaj gönderebilirim. Eminim şimdiye kadar kalkmıştır."

"Barovksy'nin dışında kamera olup olmadığından emin değilim ama görüntü varsa görmek isterim. Freddy'yi vuran adamın kimliğini tespit etmek istiyorum."

"Yapacağım, ufaklık. Bir saniye."

Oturma odasında volta atıyor, nefesimi sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum. Andrei bunun bir hata, bir yanlış anlaşılma olduğunu iddia ediyor... Birisi hepimizin aynı anda aynı yerde olmasını istemiş. Ama soru hâlâ ortada: *Kim?*

Dima Amca, "Araştırdığını söylüyor," diye bilgi verdi. "Yine de birkaç dakikasını alabilir, bu yüzden sıkı durmanız gerekecek."

Ani bir mide bulantısı dalgasına daha yakalandım. Baskı beni etkiliyor olmalı çünkü saatlerdir kusacakmışım gibi hissetmeyi bırakmadım. Beden dışı deneyim böyle bir şey mi? Her şeyin bağlantısı kesilmiş. Her şeyin vücudumun olması gereken yerin iki santim sağında gerçekleştiğini izliyorum ve kendimi nasıl merkezleyeceğimi bulamıyorum. Saldırının şokunun neden hala geçmediğini merak ediyorum, ama içtenlikle yakında geçmesini umuyorum.

Andrei'nin gözlerindeki mutlak kalp kırıklığı ifadesini her düşündüğümde göğsümdeki o korkunç acıyla birlikte.

Timsah gözyaşları, kendime söyledim. *Onlar timsah gözyaşlarından başka bir şey değildi.*

Telefonum cebimde vızıldıyor. İlk başta bunun Andrei'nin benimle tekrar iletişime geçmeye çalışması olabileceğini düşündüm - ta ki numarasını engellediğimi hatırlayana kadar. Artık onun yalanlarına maruz kalmak istemiyordum.

Luka Amca doğrudan bana mesaj atıyor.

Sistemde zaten bir ping var. Şimdi size profil gönderiyorum.

İkinizin güvende olmasına sevindim, evlat.

Görüntüleri izlerken midem bulandı ve üşüdüm. Kamera caddenin karşısındaki bir işyerine monte edilmişti, her şeyi görmek mükemmel bir açı sağlayacak kadar yüksekti.

Kardeşimin benden birkaç dakika önce geldiğini görüyorum; kendi arabam ise otuz saniye bile geçmeden geliyor.

Ve sonra ortalık . Silahlı adam virajı atlıyor, arabasından iniyor, ateş etmek için silahını kaldırırken konuşurken görülebiliyor. Öğürmemek için elimden geleni yaparak videoyu durduruyorum. Frederick'in vurulduğunu gördüm. Tekrar görmek istemiyorum. İlgilendiğim tek şey adamın yüzüne iyice bakmak.

Gözlerinde intikamcı ve korkutucu derecede hüznü bir şeyler var. Çatışma mahallindeki varlığıyla ilgili bir şey mantıklı gelmiyor. Yüzündeki ifadeyi inceliyorum. Çok *kişisel* hissettiriyor.

Telefonum yine çalıyor. Luka Amca bana adamın profilini gönderdi. İlk başta, tetikçinin sabıka kaydı bir mil uzunluğunda olan azılı bir suçlu olduğunu düşündüm. Başka nasıl bu kadar çabuk veri tabanına girebilirdi ki? Ama bunun yerine keşfettiğim şey milyon kat daha kötüydü.

Adı Dedektif Gregor Ivanovich. 62 yaşında. Karısı ve kızı ölmüş. Şu anda polis departmanından maaşlı olarak uzaklaştırılmış durumda. Geçen ay birkaç kez Nicolaevich Kardeşler Taksi Şirketi'nin deposuna girip çıkarken görülmüş.

Eklediği resimler tabuta son çiviye çakıyor. Aynı adam, Andrei'nin kendisiyle yüz yüze konuşuyor.

"Polislerle çalışıyordu," diye mırıldandım nefesimin altında. "O piç polislerle çalışıyordu!"

Aileme saldırmak bir şey, ama polisle çalışmak? Bu, kendine saygısı olan hiçbir Bratva kafasının geçmek istemeyeceği bir çizgi. Bu, birinin telefonuma nasıl girebildiğini kesinlikle açıklar. Beni ve Antonov Bratva'yı yok etmek için gerçekten işbirliği yapmaya karar verdilerse, polisin Andrei'ye ne gibi kaynaklar sağlayabileceğini kim bilebilir?

Bu bilgi, kalbimin başından beri korktuğu şeyi sağlamlaştırıyor. Andrei bir hain, bir ispiyoncu ve benim için ölü kadar iyi.

CHAPTER 26

OceanofPDF.com

ANDREI

Wkendimizi tutuyoruz. Aslına bakarsanız, savaş cephesinde olağanüstü bir performans gösteriyoruz. Büyük bir kayıp yok ve kardeşlerim ve hatta Antonov'un varlığını geri püskürterek terk ettikleri toprakları ele geçirmek için yeterince uzun süre doğuda çekiş kazanmayı başardım. Bu konuda çok mutlu olmalıyım.

Acı, kızgın ve endişeli olmaktan başka bir şey değilim.

Ivanovich'i bulma çabalarım sonuçsuz kaldı. Her taşı devirdim, her karanlık köşeyi kontrol ettim, hiçbir şey yok. Adam rüzgar gibi kayboldu ve muhtemelen hayatı için saklanıyor.

Onu öldüreceğimi düşünürsek bu akıllıca.

Antonovlar da saklanmaya başladı. Tüm Bratva değil ama çekirdek aile. Muhbir ağım Mikhail'in, kardeşlerinden herhangi birinin ya da Sandra'nın yerini tespit edemiyor. Gölgelerden hareket ediyorlar -ki bu onlar söz konusu olduğunda belirgin bir avantaj- ama garip bir şekilde, neredeyse memnunum. Sandra'nın şiddetten uzakta olduğunu bildiğim için biraz daha rahat nefes alabiliyorum.

Ama er ya da geç, onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum. Ve yüzleştiğimde.

Ya o olacak ya da ben.

Bana korkak diyecek bir erkek olduğunu sanmıyorum ama şu anda kesinlikle öyle hissediyorum. Sandra'yı incitmek zorunda kalmak istemiyorum. Ne şimdi, ne bir ay sonra, ne de bir yıl sonra. Bir zamanlar o sadece yapbozun bir parçasıydı. Hedeflerime ulaşmak için bir basamaktı. Bir ay önce, onu bir amaç için araç olarak kullanmaktan çekinmezdim.

Ama şimdi?

Asla yapamam.

Sabah, öğle, akşam onu düşünüyorum. Ne yaparsam yapayım, onun sesini aklımdan çıkar.

Beni öldürecekse, şimdi yap. Hadi, hadi. Tamamen açığım!

Sanki tetiği çekmek için kendimi ikna edebilirmişim gibi.

Damien ofisime giriyor ve bana düz bir ifadeyle bakıyor. "Batı Okrug'dan haberlerim var" dedi. Hemen cevap vermediğimde, yine de devam ediyor. "Adamlarımız ilerliyor. Antonov'ların bu kadar ateş gücüne sahip olmamızı beklediklerini sanmıyorum. Yuvarlanıp hızlıca kaçma stratejimizin inanılmaz derecede etkili olduğunu söylemeye gerek bile yok. Böyle devam ederse haritanın büyük bir bölümü daha kontrolümüz altına girecek."

Sadece bir kez başımı salladım, çakmağımı yakıp söndürmekle meşguldüm. Eskiden olduğu kadar rahatlatıcı bir eylem değil. "Başka bir şey var mı?" Homurdanıyorum.

Duraklıyor. "İstersen ona bir mesaj iletmeye çalışabilirim."

Gözlerim ona kayıyor. "Ne?"

"Sandra. Onunla görüşüyormuşsun."

Oturduğum yerden hızla kalktım, odanın diğer ucuna doğru yürüdüm ve Damien'ı yakasından . "Ne ima ediyorsun sen?"

"Hiçbir şey," diyor çabucak. "*Biliyorum*. İkinizin... bir ilişkiniz olduğunu biliyorum."

"Beni suçlamaya nasıl cüret edersin-"

"İşaretleri biliyorum Andrei." Damien bileklerimi kavırıyor ve onu üzerinden çekip alıyor. "Babamız benimkini görmek için annene gizlice yaklaştığında... Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Değişkenliği. Geç saatlere kadar süren geceler. Kimsenin bakmadığını düşündüğünde gizli mesajlaşmalar. *Biliyorum* kardeşim."

Piç kurusunu itekledim. "Yanılıyorsun," diye tıslıyorum. "Ve bir *daha asla* annem hakkında tekrar konuş."

Damien ellerini kaldırdı. "Kavga çıkarmaya çalışmıyorum."

"İyi, çünkü kaybedersin."

"Burnumu sokmayacağım ve soru sormayacağım, tamam mı? Boş zamanlarınızda ne yaptığınız sizi ilgilendirir. Tek sorduğum ona bir mesaj iletmek isteyip istemediğiniz."

Ona uzun bir süre dik dik bakıyorum, motivasyonunu çözemiyorum. "Bunu benim için neden yaptın?"

Damien derin bir nefes alır. "Beni pek düşünmediğinizi biliyorum. Ben babamızın yaptıklarını hatırlatan biriyim. Ama siz hâlâ benim ailemsiniz. Ve eğer size yardım edebilirsem ve belki de işler kontrolden çıkmadan önce bu çatışmayı sona erdirmenin bir yolunu bulabilirsem, o zaman bunu yapacağım. Tamamen işe yaramaz biri değilim Andrei ve hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin ama gözlerinden o kadına ne kadar değer verdiğini görebiliyorum. Seni temasa geçirebilecek tanıdıklarım var."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum, suçluluk duygusu içimi parçalıyor. Damien'a karşı davranışlarımın her zaman mükemmel olmadığını itiraf ediyorum. Tüm bunlara rağmen bu kadar ileri gitmesi ve bana nezaket göstermesi... Belki de *o kadar* kötü değildir.

"Onu nasıl bulacaksın ki?" Ben soruyorum.

Bu adil bir soru. Antonov'lar birbirlerine sıkı sıkıya bağlı çevreleri ve gizlilikleriyle tanınırlar. Onlar için çalışan herkes muhtemelen en sadıklarından biri olacaktır, bu yüzden Damien'ın onlardan herhangi biriyle bir ilişkisi olduğundan şüpheliyim.

"Bildiğim kadarıyla Antonov Ailesi'nin Bratva'ya hizmet etmek dışında bir işi olan sadece bir üyesi var" diyor. "Ve bildiğim kadarıyla, bir doktorun Hipokrat yemininin bir parçası da ihtiyacı olan bir hastayı asla geri çevirmemektir."

Kaşlarımı çattım. "Sadede gel, Damien. Ne demek istiyorsun?"

Dişlek bir sırıtışı var. Bazı günler onun hepimizden çok babamıza benzediğini düşünüyorum. "Dr. Natalya Chekov'un şehrin ortasında küçük bir kliniği var. Gangsterlere dikiş atmakla meşgul olmadığı zamanlarda, ilgilendiği küçük bir avuç hastası var."

"Peki ya muhafızlar?" diye sordum. "Eğer kamu sektöründe çalışıyorsa, Antonov'lar ona bir koruma ordusu vermişlerdir."

Üvey kardeşim başını sallıyor. "Anladığım kadarıyla öyle değil. Kızlık soyadını korumasının bir nedeni var. Böylece Bratva'nın müdahalesi olmadan muayenehanesini işletebiliyor. Bir ya da iki koruması olabilir ama Sandra'ya bir mesaj iletmek istiyorsan en iyi seçeneğimiz o."

Sertçe yutkunuyorum. Bu çok riskli. Mesajımın Sandra'ya hiç ulaşmama ihtimali şaşırtıcı derecede yüksek. Tek başıma gidebileceğimden de değil. Çok fazla tanınabilirim ama mesajı iletmesi için kimi gönderirsem göndereyim yakalanabilir. Antonov'ların onlara neler yapabileceğini düşündükçe ürperiyorum.

Ama denemek

zorundayım. "Hadi ,"

dedim ona.

Damien başını sallar. "Bir kalem ve kağıt alacağım."

"Hayır. Ona ulaşamadan fark edilip yok edilebilir." "O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?"
zaman alıyor ama birden aklıma bir fikir geliyor. "Hiç AirTag diye bir şey duydun mu?"

OceanofPDF.com

CHAPTER 27

OceanofPDF.com

SANDRA

TRevnich yumruklarını masaya vuruyor, yüzündeki acımasız ifade tepedeki sert ışıkla çok daha acı bir hal alıyor.

"Dün gece adamlarımın sekizde birini o Nikolayeviç köpeklerine kaptırdım!" diye kükrüyor. "Ve işlerimi aksatıyorlar. Başlattığınız bu savaştan bu yana kârımda neredeyse yüzde elli azalma gördüm."

Yaşlı adamın sözünü bitirmesine izin verdim, açıkçası kendime sorumlu bir takip için güvenemeyecek kadar sinirliydim. Aile reisleri ve ben bugün ailemin restoranlarından birinin -yiyecek kasalarını zekice gizleyerek silah kaçakçılığı yapan bir paravan- özel arka odasında acil bir toplantı için toplandık. Amcalarım ve hatta babam da toplantıya katılmak için buradalar, bu da işlerin ne kadar ciddileştiğinin bir kanıtı. Andrei'nin bu kadar kısa sürede kaydettiği ilerleme karşısında hepimiz şaşkına döndük ve o hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyor.

"Bu senin hatan," diye devam ediyor Trevnich, suçlayıcı parmağını bana doğrulturken şakağındaki damar patlıyor. "Bu kavga sen ve Nikolayeviç arasındayken neden kayıplara katlanmak zorundayız?"

Masanın etrafında alçak bir anlaşıma mırıltısı var. Ben aptal değilim. Dört bir yanımda müttefikim olan ama kesinlikle dostum olmayan yaşlı, huysuz adamlarla çevrili. Birbirlerinin üzerine konuşuyorlar, şikayetlerini dizginlenemez bir kinle dile getiriyorlar.

"Silahlar için daha fazla paraya ihtiyacımız var."

"Böyle giderse, tüm bölgemi kaybedeceğim!"

"Vurulan *senin* kardeşindi. Neden *bizi* bu kavganın içine sürüklüyorsun?"

"Çatışmadan çekilmemiz daha iyi olur. Bırakalım savaşsınlar."

"Neden bir şey söylemiyorsun Antonova?"

"Muhtemelen ne yapacağını bilmediği için."

Gözlerim yukarı kayıyor, nefret ve öfke derimin yüzeyinin hemen altında fokurduyor. Sadece toplantının değil, genel olarak Bratva'nın kontrolünü kaybediyorum. Her şey kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Tutunmaya çalıştıkça, taneler bıçak gibi keskin bir şekilde beni daha çok kesiyor.

"Yeter," diye homurdanıyorum, kaşlarımı çatarak odadakilere sesleniyorum. "Kendimi açıkça ifade etmeme izin verin: birimize yapılan saldırı hepimize yapılmış demektir. Antonov'lara bağlılık yemini ettiniz, yani bu saldırıdan en az benim kadar siz de rahatsız olmalısınız."

Trevnich beni küçümsüyor. "Gördün mü? İşte bundan bahsediyorum, Antonova. Çok duygusal."

"Bunda duygusal bir şey yok."

"Emin misiniz? Nikolayeviç bizden birinin peşine düşseydi, kardeşiniz için yaptığınız gibi ayaklanır mıydınız?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Dediğim gibi. Birine yapılan saldırı hepsine yapılmış demektir." Trevnich kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden sana inanmıyorum?"

Yanımda, babam biraz daha dik oturuyor. Tüm bu süre boyunca sessiz kaldı ve bana işleri uygun gördüğüm şekilde yürütme fırsatı verdi. Hareket ettiği anda tüm gözler onun üzerinde oluyor. Neredeyse kıskanıyorum. Tek kelime bile etmeden herkesin dikkatini üzerine çekebilmesi hem etkileyici hem de korkutucu. Ben neden aynı sonuçları elde edemiyorum?

"Ona biraz saygı gösterin," diyor ciddiyetle. Babam olarak mı yoksa ailenin eski reisi olarak mı konuştuğunu anlayamıyorum. Her iki durumda da ses tonu masadaki erkekleri kıpırdatmaya yetiyor.

Lanet olsun. Bunu nasıl yapacağım?

Trevnich boğazını temizler. "Oğlunun başına gelenler için üzgünüm Mikhail, ama nereye geldiğimizi anlamalısın. Bir sıyrık için topyekûn bir savaş mı?"

"Kendi oğlun olsaydı," dedi babam, "sorumlu kişiyi bulmaları için kendi adamlarımı şehri aramaya göndermez miydin?"

"Yapacağından hiç şüphem yok-"

"Aynı şeyi sizden beklemek mantıksız mı?"

Trevnich koltuğunda kayar. "Hayır, ama-"

"Kızım genç ama yetenekli. Makul. Ve açıkçası, senin küstahlığına benim tahammül edebileceğimden çok daha fazla sabrı var. Sandra'nın söyleyeceklerini dinle ya da git. Eğer kendini

tek başına daha iyi, kapının nerede olduğunu biliyorsun. Nikolayeviç Bratva eninde sonunda senin de peşine düştüğünde yardım bekleme."

Masaya sessizlik çöktü. Babamın müdahalesi için minnettar mı yoksa üzgün mü olacağımı bilemiyorum. Zirvedeki yerime layık olduğumu kanıtlamak için çok uğraşıyordum. Onun beni kurtarması içimi yakıcı bir aşağılanmayla dolduruyor. Üzerime çöken bulantı dalgasıyla savaşıp ayağa kalkıyorum ve masanın üzerine serilmiş Moskova haritasını işaret ediyorum.

"Adamlarımızı güney okrugunun çevresine yoğunlaştırmak istiyorum," diyorum. Sesim kendi sesim gibi çıkmıyor. Uzak ve bitkin, olması gerekenin bir yankısı. Net konuşmaya, kendimi tutmaya çalışıyorum... Ama ne kadar zorlarsam o kadar yorgun ve yenik düşünüyorum. "Onları kontrol altına almalıyız. Saldırıp sonra da korkaklar gibi kaçıyorlardı ama artık buna bir son vermeliyiz. Şehre ilerlemelerini engellemek için hattı tutacağız. Bir duvar oluşturacağız. İş girişimlerimizin her birinde görevlendirilen adamları iki katına çıkaracağız ve ben de CCTV sisteminin onların tarafındaki herhangi bir hareketi bildirmek için bizim yararımıza çalıştığından emin olacağım. Anlaşıldı mı?"

Odanın her yerinde homurdanmalar var. Hevesli olmadıklarını belli ediyorlar. Müttefiklerimin güvenini kaybediyorum -başlangıçta sahip olduğum azıcık güveni- ve ya ayrılmaları ya da bana sırt çevirmeleri an meselesi. Çatlaklar oluşuyor, zayıflıklar örgütümüzün temeline kadar uzanıyor. Bu Nicolaevich Bratva'ya karşı bir savaştan çok daha fazlası. Bu savaş ailemin inşa ettiği her şeyi gözlerimin önünde parçalıyor.

"Dağılabilirsiniz," diye ve kapıdan ilk çıkan olmak için aceleyle dönüyorum.

Banyoya doğru bir B-line yapıyorum. Ne mutlu ki boştu, birazdan geçireceğim sinir krizi düşünüldüğünde bu mükemmeldi.

Kalbim hızla çarpıyor, öyle sert çarpıyor ki göğsümden fırlayacak diye korkuyorum. Kulaklarımdaki yüksek sesli çınlama acı verici sınırdadır. Aldığım her nefes ciğerlerimi lavla dolduracak kadar yanıyor. Ama içimdeki cehenneme rağmen tüm vücudum soğuk. Avuçlarım nemli, parmaklarım donuyor, lavaboya doğru tökezlerken vücudumu korkunç bir titreme sarıyor.

Yüzüme biraz su çarpıyorum ama faydası olmuyor. Ateş gibi yanan tenime vuran ani serinlik başımı ağrıtıyor. Bana neler oluyor böyle? Hasta mıyım ben? Tanrım, umarım değildir. Şimdi grip olmanın hiç sırası değil. Midemin farklı düşünmesi çok kötü.

Tuvalet kabinlerinden birine tam zamanında varıp midem bulanıyor ve klozete doğru şiddetle öğürüyorum. Bu muhtemelen benim için yeni bir dip noktası. Daha önce strese hiç bu şekilde tepki ama sanırım her şeyin bir ilki vardır.

Kapıdan üç yumuşak vuruş sesi geliyor. Menteşeleri gıcırıyor ama sonuna kadar açılmıyor.

"Sandy?" Babam koridordan seslendi. "İyi misin, tatlım?" Panik beni vuruyor. "Ben iyiyim."

Tekrar kusuyorum. Görüşümde siyah noktalar beliriyor. Nefes almaya çalışıyorum ama göğsümdeki ağrı çok fazla geliyor ve onun yerine boğazımda düğümlenen bir iniltiyle nefes veriyorum.

"Sandy?" Babam sesleniyor. Ağır ayak sesleri. Oda dönüyor. Ölmek böyle bir şey mi? "Tanrım, *Sandra!*" Göz açıp kapayınca kadar babam yanımda, elleri yüzümü kavırıyor. Onu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. "Sandy, konuş benimle. Neler oluyor? Neyin acıdığını söyle."

O kadar çok titriyorum ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Kafamın içinde kafatasımı binlerce küçük parçaya ayırmakla tehdit eden bir basınç var. Yüzümden akan yaşlar güneşten daha sıcak.

"Ben zayıf değilim," diye hıçkırıyorum. "Değilim, baba."

Babam banyo zeminine oturuyor ve beni kucağına çekiyor, tıpkı küçük bir kızken yaptığı gibi. Beni sıkıca tutuyor, nazikçe sallıyor. "Biliyorum, değilsin tatlım. Biliyorum."

"Sanırım bir hata yaptım." Avuçlarıma içine ağlıyorum.

Her şey parçalanıyor ve artık umurumda bile değil. Mükemmel bir evlat, babasını gururlandıracak bir veliaht olmak için çok çabaladım. Bunların hiçbirisi değilim ve bu beni içten içe öldürüyor.

"Neden bahsediyorsun Sandy?"

"Sanırım..." Boğuk bir inilti duyuyorum. "Freddy'nin vurulmasının sebebi benim. Benim yüzümden yaralandı ve-"

Babam beni susturdu. "Kes şunu. Bu senin hatan değildi." "Ama *öyleydi.*"

Elini alnıma bastırıyor ve dilini şaklatıyor. "Rutubetlisin. Bunca zamandır kendini iyi hissetmiyor muydun? Bir şeyler söylemeliydin."

"Ben iyiyim."

"Senin söylemen doğru olduğu anlamına gelmez." Başımı sallıyorum. "Özür dilerim.

Çok üzgünüm-"

"Ne için bebeğim?"

"Sadece seni gururlandırmak istiyorum." Sesim acınası bir ciyaklamadan başka bir şey çıkmıyor. "Sadece benimle gurur duymanı istiyorum, baba."

Bana biraz daha sıkı sarıldı. "Sandra Antonova, sen benim *kızımsın*. Sahip olduğum en büyük armağanlardan biri. Seninle *her zaman* gurur duyacağım."

Babamın nazik ve sağlıklı teşvikleri beni daha da kötü hissettiriyor. Yaptığım onca şeyden sonra, bunu nasıl söyleyebilir? Gerçeği öğrenirse, eminim farklı hissedecektir. Bu yüzden bu sırrı mezara götürmeye kararlıyım.

"Hadi tatlım. Seni eve götürelim. Natalya' gelip seni kontrol etmesini isteyeceğim."

Sahip olduğumu düşündüğüm enerji kısıntısı aniden beni terk etti. Tartışamayacak kadar yorgunum ve yerine babamın ayağa kalkmama yardım etmesine ve beni bekleyen arabamıza götürmesine izin veriyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 28

OceanofPDF.com

SANDRA

"Büyük ihtimalle stres ve yorgunluktan," diyor Nat Teyze yatağının kenarından kalkarken. "Bir aspirin ve Biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum, çalışıyorum. "Kalkamam. Yapacak çok iş var."

Annem ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni neredeyse yastıklara yapıştırıyor. İstediği zaman korkutucu derecede güçlü olabiliyor. "Hayır, . Nat'i dinleyeceksin, yoksa Tanrı şahidim olsun ki seni bağlar ve  eki le bayıltırım."

"Bu kadar dramatik olma," diye iç geçiriyor Charlotte. Makyaj masamın önündeki tabureye oturdu.

Freddy, "Yataktan kalkmaya çalıştığımda bana bu kadar sert davranmamıştın," diyor. Bir kolu askıdayken diğer kolu yaralı bacağını desteklemek için bir koltuk değneğinin üzerine atılmış.

"  nk  sen vuruldun," diyor annem.

Ailem kavga ederken başımı arkaya atıp inliyorum. şu anda biraz huzur ve sessizlik için neler vermezdim. Hepsini ölesiye seviyorum, ama ne yazık ki çok g r lt c y z.

"Sen kendini daha iyi hissedene kadar baban her şeyle ilgilenecek," diyor annem. " yle değil mi, Misha?"

Babam kapının eşiğinde, elleri cebinde çerçeveye yaslanmış. "Emin olabilirsin. Dinlen ve iyileş, Sandy. Ailen senin arkanda."

Gülümsemeye çalışıyorum ama gözlerime ulaştığını sanmıyorum. Hepsi benim için çok şey yapıyor. Onlardan sır saklamak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri.

"Herkes dışarı," diyor annem, insanları kapıdan çıkarırken. "Bırakın uyusun. Bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın. Tamam mı tatlım?"

Yorgunca başımı salladım. "Evet, tamam."

Teker teker çıkıyorlar. Önce Nat Teyze, gitmeden önce Frederick'in dikişlerini kontrol etmesi gerektiğinden bahsediyor. Annem omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış fırlatıyor, sonra babam elini onun sırtına koyuyor ve yumuşak bir "*İyi olacak*" ona yol gösteriyor. Charlotte oyalanıyor, gözleri derin bir endişeyle beni inceliyor.

"Babam panik atak geçirdiğini söyledi," diye mırıldandı ikizim. "Sana mı söyledi?"

"Hayır. Gizlice dinliyordum."

"Kulak misafiri olmak kabalıktır, bilirsiniz."

Kız kardeşim omuz silkiyor, özür dilemiyor. "Kulağa önemli geliyordu." Yatağımın başucuna geçmek için makyaj masasındaki yerini boşaltıyor. Yatak onun ağırlığı altında hafifçe çöküyor. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana."

"Hiçbir şey-"

"Benimle dalga geçme," diyor Charlotte güçle. "Ben senin kız kardeşinim. Son zamanlarda garip davrandığını fark etmediğimi sanma. Ve eğer yalan söylersen, bunu anlayabilirim. Sanki-"

"Eğer bunun *ikiz* bir şey olduğunu söylüyorsanız..."

"-ikiz gibi bir şey," diye bitiriyor. Charlotte elimi tutuyor ve parmaklarımı hafifçe sıkıyor. "Sandy... Küçüklüğümüzden beri *sen* daha cesurdun. Daha güçlüydün. Daha akıllı. Çok daha dirençli ve serttin. Bu yüzden bir şeylerin doğru olmadığını biliyorum. Babamın güneydeki küçük aksaklıklardan bahsettiğini duydum. Elbette berbat bir durum ama bunun seni bir sarmala sürükleyeceğini sanmıyorum." Kız kardeşimin gözleri yaşarma tehdidiyle parlıyor. "Aile şirketinin başına geçtiğinden beri aramızda bir duvar varmış gibi hissediyorum. Eskiden bana her şeyi anlatırdın..."

"Charlotte, ben..." Parmaklarını geri sıkıyorum. "Açıklaması çok zor."

"Konu Bratva olunca pek işe yaramadığımı biliyorum ama en azından *sana* yardım edebilirim. Lütfen beni kendinden uzaklaştırma. Seni çok seviyorum ve tek istediğim iyi olduğundan emin olmak."

Ben de ağlamaya başladım, duygularımız birbiriyle uyumluydu. içe, itiraf etmenin beni dünyalar kadar iyi hissettireceğini biliyorum, ama bu şüphenin içime sızmasını engellemiyor.

Charlotte'a Andrei ve benden bahsedersen ne düşünür? Babamıza söyler mi? Hepsi bana kızacak mı? Ama aynı , biliyorum ki

Bu sırrı kendime saklamak bir gün beni mahvedecek. Şanslıydım ki sinir krizimi özel olarak geçirdim. Ya bir dahaki sefere o kadar şanslı olmazsam ve diğer aile reislerinin önünde kendimi kaybedersem ne olacak? Bu sadece onların bana karşı olumsuz düşüncelerini pekiştirir. Beni *zayıf-duygusal* biri olarak görecekle.

Bu kelimeyi aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Kendime hissetmek için izin vermekte yanlış bir şey yok. Sonuçta ben de insanım. Neden duygularımı bana karşı silah olarak kullanmalarına izin vereyim ki?

"Charlotte..."

Dokun.

Yatak odamın penceresinin camına sert bir şey çarptı. Charlotte ve ben gürültüye doğru döndük, hiçbir şey göremeyince kafamız karıştı. Dışarısı karanlıktı, saat onu çoktan geçmişti. Bir kuş ya da böcek olabilir miydi?

Dokun, dokun.

"Ne oluyor be?" Charlotte mırıldanıyor.

"Burada kal," diyorum, yorganı üstümden atıp ayaklarımı yatağımın kenarından sarkıtarak. Yavaş adımlarla ilerliyorum, gözümü kısarak karanlığa bakıyorum, belki sesi çıkaran şeyi keşfedebilirim umuduyla. Arka bahçeyi görüyorum. Görünürde kimse yok, bu yüzden daha iyi bakmak için pencereyi açıyorum.

Siyahlar giymiş bir adam hızla içeri girdi. Kör noktamda saklanıyordu, kiremitli çatıda dengede duruyordu. Tam çılgılık atmak üzereydim ki kapüşonunu çıkardı-

Ve Andrei ile yüz yüze geliyorum.

"Merhaba prenses," dedi nefes nefese.

Charlotte çırpınıyor, Andrei'yi geldiği yöne doğru itmek için neredeyse kendini paralıyor. "Aman Tanrım, biri *hel-*"

Arkasından yaklaşıp çılgılık atmasını engellemek için elimle ağzını kapatıyorum. Vücudum kendi kendine hareket ediyor, tepkim tamamen otomatik. Kız kardeşimin iyi niyetli olduğunu biliyorum ama ailenin geri kalanı Andrei'nin varlığından haberdar olursa ortalık kan gölüne döner.

"Sessiz ol!" Onu susturuyorum. "Sessiz ol, Charlotte. Sadece sakın ol."

Andrei ellerini kaldırarak ona zarar vermek istemediğini gösterir. "Buraya seni incitmeye gelmedim. Sadece konuşmak istiyorum."

Ona sert bir bakış attım. Buna *ben* bile inanmıyorum. "Burada ne halt ediyorsun? Burayı nasıl buldun?"

"Teyzenin arabasını takip

ettim." "*Ne yaptın?*"

"Dr. Natalya Chekov. Sana bir mesaj iletmem gerekiyordu ve bulabildiğim tek ipucu teyzen oldu. Aracına bir takip cihazı yerleştirdim."
_"

Charlotte elimi yüzünden çekip alıyor. "Yani bizi öldürebilir misin?" feryat ediyor. "Her kimsen defol git!"

"Sesini alçalt, Cee," diye uyarıyorum. "Ama-"

"Vay be, ikiniz gerçekten de birbirinize benziyorsunuz."

Charlotte ona ters ters bakar. "Bana kim olduğunu söyle, yoksa çığlık atarım."

Derin bir nefes veriyorum. "Cee, bu Andrei Nicolaevich. Andrei, kız kardeşim Charlotte."

İkizimin çenesi yere düştü. "Sen- Ama o-"

"Buraya gelmek için çok taşaklı olmalısın," diye çıkışıyorum ona. "İşi bitirmeye mi geldin?"

"Dediğim gibi. Sana zarar vermek için burada değilim."

"Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyorum."

Silahını kılıfından çıkarırken "İyi," diye homurdanıyor. Charlotte tekrar çığlık atmak üzereyken Andrei bir adım öne çıkıyor ve silahını hızla elime tutuşturuyor. Andrei silahın ucunu göğsüne doğru tutarken bileğimi sıkıca kavriyor ama acı vermiyor.

"Ne yapıyorsun?" Kekeliyorum, uzaklaşmaya çalışıyorum. Hareket etmeme izin vermiyor.

"Bana güvenmiyorsun. Sorun değil. Eğer bir şey yapacağımı düşünüyorsan, tetiği çek."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü ben ciddiym Sandra. Sadece konuşmak istiyorum. Dinlemene ihtiyacım var ve eğer kendini güvende hissetmenin tek yolu buysa, öyle olsun." Aramızda hiç yer kalmadı. Silahı göğsüne, kalbinin üzerine dayamam için beni zorluyor. Tek bir yanlış hareketimde ölecekti.

"Andrei, kes şunu!"

"Çok fazla zamanım yok." Nefesi yanaklarımda geziniyor. O dudakları kendime almamak için tüm gücümü harcıyorum. "Kardeşine suikast emri vermedim. Adamlarımdan hiçbirine sana saldırmaları için talimat vermedim. Biri bana tuzak kurdu. Gregor Ivanovich adında biri."

Gregor Ivanovich.

Bu isim kafatasımın içinde yüksek sesle yankılanıyor, beynimin içinde acımasızca zıplıyor.

"Dedektif," diye mırıldandım.

Andrei kaşlarını çatıyor. "Onu tanıyor musun?"

"Elimde taksi durağınızdan ayrılırken çekilmiş görüntüleri var. Onunla çalışıyorsun, değil mi?"

Başını şiddetle sallıyor, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. "Ben asla bu kadar alçalmazdım."

"Ama *Andrei Nicolaevich*'in kardeşimi vurmadan hemen önce *en iyisini gönderdiğini* söyledi. Bana onunla hiçbir alakan olmadığını mı söylüyorsun?"

Andrei tamamen kırılmış görünüyor. "Asla yapmam. Akli başında hangi gangster polislerle çalışırken yakalanır ki? Bu bizim dünyamızda ölüm cezasıdır ve bunu sen de biliyorsun."

Sertçe yutkunuyorum, bu yeni bilgiyi tam olarak sindirmem sonsuza kadar sürüyor. Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Sadece bir hafta oldu ama sanki onu yıllardır ilk kez görüyormuşum gibi. Onu tahmin ettiğimden çok daha fazla özledim ve onsuz ne kadar üzgün olduğumu şimdi anlıyorum.

Ondan yayılan kararlılığı hissedebiliyorum. Gözlerinde bir kesinlik, beni duraksatan bir dürüstlük var. Andrei beni gerçekten öldürmek isteseydi, bunu şimdiye kadar yapardı. Tek silahını *benim* ellerime bıraktığına göre, ciddi olması gerektiğini biliyorum. Durumumuzun ne kadar değişken olduğunu bildiği halde neden böyle bir risk alsın ki? Ya pervasız davranıyor ki bu onun kişiliğiyle hiç uyuşmuyor ya da...

"Vur emrini sen vermedin," diye fısıldadım.

Andrei başını sallar. "Hayır, yapmadım. Sana *söyledim*."

"Neden buraya geldin?"

"Numaramı engelledin. Ben de telefonumu kırmış olabilirim. Ağımdaki hiç kimse size nasıl mesaj gönderileceğini bilmiyordu ve açıkçası mesajımın yanlış ellere geçmesini ve sizi ifşa etmesini istemedim."

Gözlerimdeki yaşların sızısını ve göğsümdeki ılık sızıyı görmezden geliyorum. "Yani bana yüz yüze söylemek için her şeyi riske mi attın? Ya korumalarımın biri tarafından yakalansaydın?"

"Buna değdi," diyor kararlılıkla. "Yine de uzun süre kalamam. Bu arada devriye programında bir boşluk var. Otuz saniyelik bir boşluk var."

Hem eğlenmiş hem de telaşlanmış bir halde ofladım. "Bunu aklımda tutacağım."

Andrei yavaşça uzanıp parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bu işin aslını öğreneceğim. Bunu nasıl düzelteceğimi bulacağım."

"Savaştayız Andrei. Bratva senin ölmeni istiyor. Çok fazla toprak aldın-"

"Önce senin adamların saldırdı. Benim halkım kendini savunuyordu." "Bu doğru değil. Önce *siz* saldırdınız."

Andrei iç çeker. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan seninle savaşmaya devam etmek istememem. Ateşkes ilan edebilir miyiz?"

"Ben... Ben istiyorum Andrei, ama..." "Ama ne?"

"Optikleri düşün." "Boş ver optikleri."

"Birisi kardeşime yapılan saldırının bedelini ödemeli. Aksi takdirde, diğer aile reisleri kavgadan çekildiğim için korkak olduğumu düşünecekler. Ve eğer teslim olursan seni de cezalandıracaklarını biliyorum. Birimiz her şeyini kaybetmeden bu işten kurtulmanın bir yolu yok."

Andrei dişlerini gıcırdatıyor, gözlerini yere dikeyyor. "Lanet olsun. Şerefsiz bunu planlamıştı. Birbirimizi parçaladığımızı görmek istedi."

"Ivanovich? Ama neden?"

"Karısı ve kızıyla ilgili bir şeylerden bahsetti... Araba çarpması sonucu öldürülmüşler. Masum görgü tanıkları yıllar önce bir Bratva çimenlik kavgasında yakalanmışlar."

"Bunun intikamla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Yoksa neden bu kadar ileri gitsin ki?"

Andrei yenik bir iç çekişle uzanıp parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve birkaç gevşek tutamı kenara fırçalıyor. Avucunun sıcaklığına gömülüyorum, bedenim ona doğru eğiliyor. Yörüngesinin çekiminden kaçış yok.

"Ne yapacağız?" Fısıldıyorum.

"Onu bulun ve halka açık bir itirafta bulunmaya zorlayın," diye söze giriyor Charlotte. Bu yorumu beni şaşırttı ve yüzümü ona döndüm. "Ne?"

"Eğer bu arkadaş doğruyu söylüyorsa, Ivanovich denen adamı bulmalı ve saldırıyı itiraf etmeye zorlamalısınız. Onun yalnız bir aktör olduğunu kanıtlayın. Bu ikinizin de yüzünü kurtarmanıza ve savaşı durdurmanıza yardımcı olur. Bunu büyük ve talihsiz bir yanlış anlamaya bağlayın. Eminim herkes bu çatışmanın zayıf halka gibi görünmeden sona ermesi için bir bahane arıyordur."

Andrei dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırır. "Satın alabilirler ama önce o piçi bulmam gerek."

Gözlerim büyüdü. "Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Saklanmaya gitti. Yine de onu arıyordum ve kokusunu almam çok uzun sürmez."

"Kaynaklarımızı onun izini sürmek için de kullanabilirim. Birlikte çalışırsak onu daha hızlı buluruz."

Andrei başını sallar. "Güzel. Birlikte olmak güzel."

Tanrım, onu öpmek istiyorum. Ona sarılmak ve özür dilemek istiyorum. Onu tekrar görmek çok güzel ama yanlış bir hareket yapmaktan korkuyorum. Burası mutlu bir kavuşma için uygun bir yer değil. Her yerde korumalarım varken ve ailemin geri kalanı beni kontrol etmek için her an gelmeye karar verebilirken olmaz. Kalmasını ne kadar istesem de, gitmesine daha çok ihtiyacım var. Onun güvenliği ve benim akıl sağlığım için.

Giderek artan aciliyetimi hissetmiş olmalı ki cebine uzanıp bir telefon çıkardı. "İşte," dedi. "Benimle iletişime geçebileceğin yeni bir telefon. Bu şekilde daha iyi koordine olabiliriz."

"Koordinat mı?" Şaşırmış bir şekilde yankıladım.

"Adamlarıma bölgeyi savunmalarını söyleyeceğim. İlerlemeyi durdurun. Antonovlar harekete geçmedikçe saldırmak için bir nedenimiz olmayacak."

Başımı sallayıp izleri takip ediyorum. "Ben de aynısını yapacağım. Umarım Ivanovich'i bulacak kadar oyalanabilir ve itibarımız zedelenmeden bu işi sonsuza dek bitirebiliriz."

Öne doğru eğiliyor ve alnını hafifçe benimkine değdiriyor. Çenemi yukarı kaldırıp onu öpmek çok kolay olurdu ama yeterince zamanımız yok.

"Gitmem gerek," diye

mırıldanıyor. "Biliyorum,"

diye fısıldıyorum.

"Dikkatli olun."

"Sen de."

"Ugh," diye inliyor Charlotte . "Pekâlâ Romeo, *anladık*. Şimdi babam seni yakalayıp kimsenin bulamayacağı bir yere gömmeden önce defol git buradan."

Andrei gözlerimin içine son bir kez bakarak geldiği yoldan gecenin karanlığına karışıyor. Gittiğini görmüyorum ama ürkmüş devriye nöbetçilerinin ve sessiz bekçi köpeklerinin yokluğu bana kaçmış olması gerektiğini söylüyor. Ağır bir kalple kapıyı kapatıp dönüyorum.

Charlotte kollarını göğsünde kavuşturmuş, hem öfkeli hem de şaşkın görünüyor. "Lanet olsun Sandra. Aklından ne geçiyordu?"

"Lütfen kimseye söyleme," diyorum.

"Seni *kaçıran* adam o!" "Bu biraz karışık."

Gözlerini deviriyor. "Evet, çünkü söz konusu aşk olduğunda her şey her zaman karmaşıktır."

"Biz-"

"Oh, *lütfen*, Juliet. Her şeyi gördüm. *Dikkatli ol. Sen de.* Tanrım! Bu o kadar romantikti ki sanırım kusacağım."

"Bunu şimdilik kendine sakla, Cee. Sana yalvarıyorum. Çözmemiz gereken çok şey var."

Charlotte uzun bir bana bakıyor, yüz ifadesini okumak imkansız "Tamam, sırrını saklayacağım. Ama bir şartla."

"Ne?"

Yaramazca gülümsedi. "Bana *her şeyi* anlatmalısın."

OceanofPDF.com

CHAPTER 29

OceanofPDF.com

F Gregor Ivanovich bir suçlu gibi nasıl saklanacağını iyi biliyor. Adamın nerede olduğuna dair bir fısıltı bile duymak için Moskova'yı karış karış aradım. Şehri tamamen terk etmiş olma ihtimali var ama içimden bir ses terk etmediğini söylüyor. Ivanovich, Bratva'nın kendini parçalara ayırdığını görmeye çok kararlıydı. Çılgınlığın ortaya çıkışını izlemek için yakınlarda olmak istemez miydi? Burada bir yerde olmalı; sadece olası saklanma yerlerini daraltma meselesi.

Ölen karımın ve kızımın intikamını almaya kararlı, gözden düşmüş bir dedektif olsaydım, nerede olurdum?

Savaş cephesinde göreceli bir barış var, geçici bir durgunluktan faydalanıyorum. Sandra'ya ulaşmaya çalışmak büyük bir riskti ama buna değdi. Onun güzel yüzünü tekrar görmek, devam etmek için ihtiyacım olan tüm motivasyondur. Ivanovich'i ne kadar çabuk bulursam, tüm bunları o kadar çabuk geride bırakabiliriz.

Ve belki -sadece belki- Sandra ve ben yeni bir sayfa açabiliriz. "Bir şey var mı?" Ofiste adımlarken Leo'ya sordum.

Kardeşim başını sallıyor. Dizüstü bilgisayarını karıştırıyor, sokaktaki tüm bağlantılarına ulaşmaya çalışıyor. "Henüz değil."

"Peki ya siz ikiniz?" Samuil ve Roman'a soruyorum.

İkisi de başını sallıyor. Hayal kırıklığımı kardeşlerimden çıkarmamaya çalışıyorum. Hiçbir ipucu olmadan, suda ölü gibiyiz. Tüm bu komplo yıllar öncesinden planlanmış olmalı, bu yüzden Ivanovich'in sadece kendisinin bildiği bir yerde güvenli bir evde saklanıyor olması beni şaşırtmazdı. Söyleyebildiğimiz kadarıyla, adamlarından hiçbiriyle temas kurmamış.

polis departmanındaki meslektaşları. Bu gidişle, sırf onu dışarı atabilmek için tüm Moskova'yı yakıp yıkmaya hazırım.

Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum. Karısını ve çocuğunu kaybettikten sonra kendini bu intikam yoluna soktu. Yaşadığı acıyı hayal etmek benim için çok zor.

Karısı ve çocuğu...

Kafamda bir ampul yandı. Düşük bir ihtimaldi ama bu noktada denemek istiyordum. Yeni kullan-at telefonumu çıkardım, parmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyordu.

Bir şey bulmuş olabilirim.

Sandra'nın tepkisi neredeyse anında oldu.

Konuş benimle.

Ivanovich'i ne kadar çabuk getirirsem, işler o kadar çabuk normale dönecek. Olabildiğince normal. Çünkü gerçek şu ki biz hâlâ düşmanız. Ivanovich'in itirafına rağmen insanlar birbirimizin boğazına sarılmamızı bekleyecek. Aramızdaki şeyler donma noktasından hafif bir soğuğa dönecek.

Bizim için bir gelecek olasılığını düşünmek bile çok tehlikeli. Umut, kendi kendini yaralayan bir silahtır. Ve yine de.

Onsuz bir hayatı hayal etmek gittikçe zorlaşıyor. Sürekli birbirimizin boğazına sarılmak istemiyorum. Sessiz anları, sadece ikimizin olduğu o nadir zamanları arzulamaya başlıyorum. Bratva'yı siktir et, bu savaşı unut ve dünyanın geri kalanını da siktir et. Tek istediğim Sandra'yla ittifaklar, düşmanca ele geçirmeler ve hayatlarımıza yönelik tehditler hakkında endişelenmek zorunda kalmadan geçireceğimiz bir gün, bir hafta, bir ay. Böyle bir şey için dua etmek faydasız mı? O bunu ister mi ki?

Ona mesaj attım.

Ivanovich'in karısı ve çocuğunun gömülü olduğu mezarlığı bulabilir misiniz?

Muhtemelen. Mezar soymaya , değil mi? Bu benim için bile aşırı.

Hayır, öyle bir şey yok. Mezarlarını bulabilirsem, mezarlık bekçisi aracılığıyla Ivanovich'in iletişim bilgilerinin izini sürebileceğimi düşündüm.

Sıkı durun. Amcamdan biraz araştırma yapmasını isteyeceğim.

Söylemesi yapmaktan kolay ama başka seçeneğim yok.

Mutfak masamın üzerine yayılmış, detaylı yolları ve kıvrımlı nehirleri olan şehir haritamı inceliyorum. Kırmızı çarpı işaretleriyle kaplı, olası saklanma yerleri olarak elediğim tüm bölgeler çizilmiş. Kuzeyde, doğuda ya da güneyde değil, geriye sadece Moskova'nın merkezi ve batısı kalıyor. Bratvalarımız arasındaki savaş şimdilik durmuş durumda ama bunun ne kadar süreceğini bilemeyiz. Tek gereken hafif bir çatışma, yanlış duyulmuş bir emir ve sonra tekrar başa dönüp dedektifin istediği gibi birbirimizi parçalamaya başlayacağız.

Kapım yumuşak, ürkek bir şekilde çalınıyor. Ziyarete gelen kardeşlerimden biri olamaz, çünkü içeri dalma olasılıkları çok daha yüksek. Merakla ayağa kalkıp dairemin önüne doğru ilerliyorum ve gözetleme deliğinden içeri bakıyorum. Çok şaşırdım.

"Sandra," diye nefes alıyorum. "Sen ne..."

Önümde dikilen kadından çekinerek sözümü kesiyorum. Onda bir gariplik var. Sandra'nın kızıl saçlarına ve aynı mavi gözlere sahip ama duruşu farklı. Özünde bir yanlışlık var. Benim Sandra'm vahşi, cesur ve kendinden eminken, bu kadın yumuşak, tatlı ve ürkek.

"Charlotte," diyor. "Benim adım Charlotte. Beni hatırladınız mı? İkiz kardeşimi iyi tanırsın."

Ses tonunda bir gerginlik var. Bir tedirginlik. Bir tartışmanın içinde miyim yoksa kaçıp gitmesine iki saniye kaldı mı emin değilim. Omzunun üzerinden bakıyorum. Yanında koruma getirmiş gibi görünmüyor, bu da şüphelerimi artırıyor.

"Konuşmamız gerek," diyor ve beni kenara iterek daireme dalıyor.

"İçeri gel," diyorum kuru bir sesle.

Charlotte'u omzuna attığı çantasının askısını tutarak evimin etrafına bakarken gözlemliyorum. Bütün bunlar bana inanılmaz garip geliyor. Sandra'yı seksi buluyorum. Karşı konulmaz. Tek yumurta ikizi olmalarına rağmen Charlotte'a karşı hiçbir şey hissetmiyorum.

"Konuşmak için geldiğini söyledin, o zaman ."

Bakışlarımı tutuyor. Sandra'da olduğu gibi göğsümde kıvılcımlar çakmıyor. Nefesimi tutmuyorum, kız kardeşi gibi söyleyeceği bir sonraki şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Açıkçası bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim.

"Kız kardeşimle ilgili niyetin nedir?" diye açık açık soruyor.

Sorusu beni şaşırttı. Sorabileceği onca şey varken bana *bunu* mu sordu? "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Birkaç gece önce birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. İnkâr çalışma. Bana senden bahsetti. Otelden ve gece geç saatlerde yaptığınız ziyaretlerden."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Sandra'yı görmek için Antonov'lara gitmek bir riskti. Onunla iletişim kurabildiğime sevindim ama kız kardeşinin odada olmasını beklemiyordum. Mikhail Antonov'un cesedimi çoktan bir çukura atmamış olması, Charlotte'un sırrımızı henüz kimseye söylemediği anlamına geliyor olmalı.

"Kız kardeşimi çok seviyorum," diye devam ediyor. "Onun incindiğini görmek istemiyorum."

"Ona zarar vermeyeceğim."

"Sözüne nasıl inanabilirim ki?" Charlotte rahatsız bir şekilde ayak ayak üstüne atıyor ve saldırmaya hazır bir kaplan gibi bana bakıyor. "Onu kaçırdın. Onu rehin tuttun. Ona ne tür bir Stockholm Sendromu saçmalığı yaptın?"

"Ben ona hiçbir şey yapmadım."

"Gerçekten inanmamı bekliyorsun-"

"Neye inandığın umurumda değil Charlotte. Sandra ve benim sahip olduğumuz ... Gerçek."

"Gerçek mi? Bekle, bu onu sevdiğin anlamına mı geliyor?"

O kelimeyi kullanınca duraksadım. Sandra'yı seviyor muyum? Hayır. Hayır, bu olamaz. Aramızdaki şeyler çok yeni ve kırılgan, bıçak sırtında dengede duruyor. İkimizden birinin atacağı tek bir yanlış adımın sonuçları felaket olabilir. Ama ona değer veriyorum. Muhtemelen itiraf etmek istediğimden daha fazla. Mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla. Ne zaman ya da nasıl olduğundan emin değilim, sadece gerçek bu.

Yeterince hızlı cevap vermeyince Charlotte devam ediyor. "Gördüğüm kadarıyla bu iş sadece iki şekilde bitebilir: kalp kırıklığı ya da ölüm. Ve yemin ederim, eğer kız kardeşimin ölümüne sebep olursan, bu dünyada peşine düşüp bedelini ödetmeyeceğim tek bir köşe bile kalmayacak."

Hah. Belki içinde biraz Bratva prensesi vardır.

"Ona zarar vermeyeceğim," diye kesin bir dille yemin ediyorum. "Onu asla kasten incitmem."

"Kasıtlı olarak," diye alay ediyor Charlotte. "Bunun neden yeterince iyi olmadığını anlayabiliyor musunuz? İkinizin de bu işin yürüyeceğini nasıl düşündüğünüzü anlamıyorum. Er ya da geç biriniz ölecek. Ve dürüst olmak gerekirse? Sen olsaydın bunu tercih ederdim."

Çenemi tuttum ve çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Charlotte bunu yüzüme söyleyecek kadar taşaklı biri. Garip bir şekilde, en azından yüzüme söylemesine ve arkamdan iftira atmamasına saygı duyuyorum.

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyor. "Hayatımız boyunca Sandra hiçbir şey istemedi. Ona ne söylenirse onu yaptı. Her zaman söz dinler, her zaman babamın emirlerine uyar. Kız kardeşim istediği zaman acımasız, istediği zaman da özverilidir. Ve sen bana ilk kez birini gerçekten istediğinde o kişinin *sen* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Beni mi istiyor?" Yankılanıyorum. Bu yeni bilginin neden içimde bir heyecan yarattığını anlamıyorum. "Öyle mi dedi?"

"Çok fazla kelimeyle değil. Aslında hiç de değil. Ama anlayabiliyorum. Seninle birlikte olarak çok şeyi riske atıyor."

"Beni ikna etmek için mi buradasın?" "Evet."

Dürüstlüğü açık sözlüdür ama takdir edilir. Sandra ve Charlotte lafı dolandırmama özelliğini paylaşıyor.

"Böyle bir şey ," diyorum.

Charlotte iç geçirir. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden buraya dostça bir uyarıda bulunmak için geldim. Kardeşim çoktan yaralandı. Saldırıdan sağ kurtulduğu için çok şanslısın. Doğrudan hatalı olup olmamanız önemli değil. Adınız geçti ve bu benim ve ailemin geri kalanının sizi silmesi için yeterli. Şunu bil: Bir hata daha yaparsan ben-"

"Beni öldürmek mi?"

"Hayır," diyor. "Ölüm senin için çok iyi olur. Yine de yaratıcı olabileceğime sizi temin ederim."

"Onca yolu bana bunu söylemek için mi geldin?"

"Önemli şeyler her zaman yüz yüze söylenmelidir."

Cebimde telefonum çalıyor. Sandra'dan bir mesaj.

Marlena ve Teresa Ivanovich. Resmi kayıtlara göre, birlikte gömüldüler ve batı okrugunun hemen ötesindeki St.

Çok hızlıydı.

Amcam mucizeler yaratır.

"Bu o mu?" Charlotte bana sordu.

Ona bakıyorum. "Fark eder mi?"

Gözlerini deviriyor ve . "Bunu evet olarak kabul ediyorum." "Bir şeyin tam ortasındayız."

Charlotte bir an bana bakıyor, çenesindeki kaslar gözle görülür şekilde geriliyor. "Tamam. Söylenmesi gerekeni söyledim. İnsan avında iyi şanslar." Omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak yanımdan geçti. "Sandra sende ne buluyor bilmiyorum."

Hayatımda ilk kez, hazır bir cevabım yok. Charlotte başka bir şey söylemeden kapıyı çarparak çıktı.

CHAPTER 30

OceanofPDF.com

SANDRA

St. Augustine Mezarlığı. Her şey düşünöldüğünde, gerçekten güzel bir yer. Çok sayıda ağaç, bol miktarda çiçek ve yukarıda masmavi bir gökyüzü. Mezar taşları düzgün sıralar ve sütunlar halinde dizilmiş, bazıları buketler ve mumlarla süslenmiş, diğçerleri ise boş ve unutulmuş. Mezarlığın uzak köşesinde küçük bir bina duruyor - muhtemelen bekçinin ofisi.

"Hanımefendi?" Vance boğazını temizleyerek seslenir. "Burada ne aradığımızı sorabilir miyim?"

"Sadece... birine saygılarımı sunuyorum," diye cevap veriyorum. "Arabanın yanında bekleyebilir misin? Çok uzun sürmez."

"Yanınızdan ayrılmanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum, Bayan Antonova."

Vance'in peşine takılmak ne kadar zahmetli olsa da, çalışkanlığı için onu suçlayamam. Tüm cephelerde tansiyon yükseliyor. Beni gözünün önünden ayırmak isteyeceğinden şüpheliyim.

"Pekâlâ," dedim. "Diğçer adamlara arabada kalmalarını söyle."

"Sizce burada ne kadar kalacağız hanımefendi?"

"Birkaç dakika. Çok uzun değil, merak etmeyin."

Telefonumu çıkarıp Luka Amca'nın bana gönderdiği bilgileri gözden geçiriyorum. Birkaç makale, bir ölüm ilanı. Okurken biraz üzüldüm. Kendileriyle hiçbir ilgisi olmayan bir çatışmanın ortasında kalan iki hayat kısa kesilmişti. Adaletsiz, hatta zalimce olduğunun farkındayım. Dedektife , aslında ona sempati duyuyorum. O sadece meseleyi kendi ellerine alan kederli bir adam. Bu süreçte benimle karşılaşmak zorunda kalması çok yazık.

Mezarların yerini bulmam biraz zaman aldı. Ortada, uzun bir ağacın yanında yer alıyorlar. Mezar taşları kalın mermerden yapılmış, ön yüzlerine düzgün harflerle kitabeler kazınmış. Aşağıya baktığımda taze çiçekler ve birkaç doldurulmuş oyuncak görüyorum. Yabani otlardan ya da diğer yapraklı döküntülerden eser yok, bu da bana yakın zamanda birinin mezarlarla ilgilenmek için buraya gelmiş olması gerektiğini söylüyor. Dedektif olabilir mi?

Arkamda, çimlerin üzerinde yumuşak ayak sesleri.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tanıdık bir ses geliyor.

Dönüyorum, Andrei'nin yaklaştığını görünce kalbim küt küt atıyor. Dudaklarımın kenarları gülümsemek için yukarı kalkıyor, ama ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan Vance arkasını dönüp silahına uzanıyor.

"Hanımefendi, arkama geçin!"

"Her şey yolunda!" Vance'in omzunu tutarak telaşla bağıriyorum. "Sakin ol. Bir şey yok."

"Anlamıyorum. Ne-" "Biz..."

bir toplantı yapıyoruz."

Vance aramızda şüpheyle bakışıyor, ağzı tiksinti ve şaşkınlık karışımı bir şekilde hafifçe açık. Sonunda doğruldu, eli belindeki silahın üzerindeydi ve bir kez başını salladı. "Komiklik yapma Nikolayeviç," diyerek Andrei'ye doğru hırılıyor. "Tetik parmağım ürkektir."

Andrei kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Bunu dikkate alacağım."

Korumam birkaç adım uzaklaşıyor ama menzili içinde kalarak Andrei'ye kin dolu bir vahşetle bakıyor. Andrei ise Vance'i görmezden geliyor ve mezar taşlarına bakarken yanımda yerini alıyor.

O kadar yakın ki. Elini tutma isteğimle savaştığım zorundayım. Kollarımı ona dolamak ve sarılmak için. Kaybettiğim zamanı telafi etmek için onu *öpmek*. Önceden çok öfkeliydim, vurduğum günkü öfkem gözümü kör etmişti. Şimdi kafamı toparlamak için zamanım olduğu için, Andrei'nin bunca zamandır bana gerçeği söylemeye çalıştığını fark ediyorum.

"Geleceğini fark etmemiştim," diyor Vance'in duymaması için nefesinin altından.

"Ivanovich kardeşimi vurdu. Ondan bir parça almadan kenarda oturacağımı sanıyorsanız yanıyorsunuz."

"Onu yakalayacağız. Ve sonra tüm bunları bırakabiliriz."

Boğazım düğümleniyor, midem bulanıyor. *Biz*. Bu kelimeyi kullanmasını hem seviyorum hem de nefret ediyorum. "Sonra ne olacak?" Ben soruyorum. "Onu hallettikten sonra,

Sonra ne olacak?"

Andrei sessiz. Düşünceli. İkimizin de bir cevabı olduğunu sanmıyorum.

Ne kadar uğraşırsam , onu düşünmediğim bir zamanı hatırlayamıyorum.

Beynimin her yarığını işgal etmeyi başarması çok garip. Gece gündüz ondan kaçamıyorum. Ondan kaçmak *istemiyorum*.

Ayrı geçirdiğimiz zaman bana sadece ona ne kadar ihtiyacım olduğunu kanıtladı.

Bu da başlı başına korkutucu bir düşünce.

"Bahçıvan içeride mi?" diye soruyor onun yerine, o da benim kadar rahatsız edici havada oturmak istemiyor.

"Henüz emin değilim."

"Birlikte mi gidelim, yoksa köpeğin beni kıcımdan mı ısıracak?"

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez gerçek bir gülümsemeyi başarıyorum. "Sen davrandığın sürece o da davranacaktır."

Andrei homurdanıyor ama yüzüne yayılan sırıtışı inkar etmek mümkün değil. "Sen neden bahsediyorsun? Ben bir azizim."

Gülmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Andrei'yle görülüp de dünyanın başıma yıkılmaması açıkçası bir mucize. Onunla herkesin önünde dostça davranarak paçayı kurtarabileceğimi sanmıyorum.

Ve *korkunç* hissettiriyor. Yabancıdan başka bir şey değilmişiz gibi davranmak. Vance burada her hareketimi izliyor olmasaydı, kendimi Andre'ye atmakta tereddüt etmezdim - yine de mezarlıkta olmak beni kesinlikle duraksatıyor. Ona dokunamamak canımı acıtıyor. Onunla konuşamamak. Ona gülememek ve onunla alay edememek. Keşke korumamı gönderebilseydim, ama bu sadece şüpheli görünürdü.

İdari ofise vardığımızda, Andrei kapıyı çalıyor. Yanıt yok. Çıt bile çıkmadı. Yan pencerelerden birinden içeri baktım. Işıklar sönüktü.

"Burada kimse yok," diye Andrei'ye bilgi veriyorum. İç geçirdi.

"Kahretsin."

"Sanırım başka bir zaman tekrar gelmemiz gerekecek ve-"

Andrei takım elbisesinin ceketini silkeler, yumruğunun etrafına sarar ve doğrudan cama yumruk atar. Parçalar kırılır ve yere düşer, birkaç sivri kenar tehlikeli bir şekilde dışarı çıkar.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Nefes nefese kaldım.

Vance öne doğru tek bir adım attı. " oluyor?"

Ona salladım. "Cidden, Andrei. Burada ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Geri dönecek vaktimiz yok," diyor ve kilide ulaşmak için kolunu dikkatlice kaydırıyor. Bir süre uğraştıktan sonra kilidi açmayı başarıyor ve pencereyi açmak için pervazı itiyor. "İvanoviç burada olduğumuzu tekrar kaçabilir. Ona bu şansı veremeyiz."

"Oradan sürünerek girmemi bekliyorsanız-"

"Zıpla prenses."

Andrei beni belimden tutup havaya kaldırıyor ve zarafetten eser kalmadan açıklığa doğru itiyor. Düşüyorum, momentumumun aniden ve acı verici bir şekilde durmaması için öne doğru yuvarlanıyorum. Elimi kaldırıp Vance'i durdurmak için tam zamanında ayağa kalkıyorum.

"değil," diyorum ona. "Konuşmak için özel bir yere ihtiyacımız var." "Bundan hoşlanmıyorum hanımefendi. Ona güvenmiyorum."

"İstiyorum."

Vance bu açıklamam karşısında şaşırmış görünüyor ama Andrei'nin şaşkınlıktan bir şeyi yok. Bana geniş gözlerle ve yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor, tarif etmeye bile başlayamayacağım eşsiz bir hayalle.

"Barış anlaşmasını tartışmak için sessiz bir yere ihtiyacımız vardı," diye yalan söyledim Vance'e. "Sadece ikimiz. Rahatsız edilmeyeceğimiz bir yer. Ve burası kutsal topraklar olduğu için, ikimiz de buranın olabildiğince tarafsız bir buluşma yeri olduğunu düşündük. Anladınız mı?"

Vance yavaşça başını sallıyor ama yüz ifadesinden ikna olmadığı anlaşılıyor. "Kapının yanında bekleyeceğim o zaman."

"Bu iyi olur. Teşekkür ederim, Vance." Elimi uzatıp Andrei'ye uzatıyorum. "Gel bakalım."

Andrei'yi pencereden çekmeye yardım ettim. Beceriksizce bir işti. Bir sürü kol ve bacak çırpınıyor ama sonunda içeri girmeyi başarıyoruz. İnce bir toz tabakası her yeri kaplıyor ve sürünerek girdiğimiz kırık pencere olmasa bile içeride korkunç bir hava akımı var. Bu binanın ya çok sık kullanılmadığından ya da ihmalkâr personel yüzünden bakımsız kaldığından şüpheleniyorum.

Etrafımıza bakıyorum. Endişelenecek kamera yok. Açılacak alarm sensörü yok. Sanırım böyle bir yerde çalmaya değecek pek bir şey yok. -bilgi dışında.

Binanın en arkasında, üzerinde sonsuz gibi görünen kâğıt dosyalar ve klasörlerin bulunduğu sıra sıra raflar görüyorum. Yüzüm

Bu bulgudan duyduğum hoşnutsuzluğu belli etmeliyim çünkü Andrei kıkırdıyor. "Seni bu kadar huysuz yapan ne?"

"Her şeyi elektronik olarak dosyalamıyorlar mı?"

Omuz silkiyor. "Bu araziler asırlık. Bekçiler iç dosyalama sistemlerini güncelleme zahmetine katlanmamışlarsa hiç şaşımam."

"Bu sonsuza kadar sürecek," diye mırıldanıyorum.

Andrei dirseğiyle beni dürtüyor ve arkadaki raflara doğru ilerliyor. "Daha başlamadan bırakıyor musun? Bu benim tanıdığım Sandra'ya hiç benzemiyor."

"Oh, beni *taniyorsun*, değil mi?" Utangaç bir şekilde soruyorum ama yine de onu takip ediyorum.

Omzunun üzerinden bana göz kırpmaya cüret ediyor. "Bahse girerim çoğundan daha iyidir."

Benden bir kahkaha kaçıyor, parlak ve kabarcıklı. O kadar uzun süre saklandıktan, onsuz mutsuz ve yalnız kaldıktan sonra rahatlamış gibi hissediyorum.

Marlena ve Teresa Ivanovich'in dosyalarını bulmak için bir ekip olarak çalışarak dosyaları birlikte gözden geçiriyoruz. Mezar yerlerini bulmak bir şeydi, ancak bununla birlikte gelen evrakları bulmak bir buçuk deneme. Buradaki belgeler *çoğunlukla* alfabetik sıraya göre dizilmiş, ancak on dakika sonra mezarlığı yöneten kişinin organizasyona pek de önem vermediğini anlıyoruz.

Andrei göz hizasındaki rafı karıştırırken yavaşça "Ee," diyor. "Nasılsın?"

Gülüyorum. "Ne biçim bir soru bu?"

"Sadece bilmek istiyorum. Seni özledim."

Ellerim hareketsiz. Ona daha iyi bakabilmek için çenemi yukarı eğiyorum. Andrei dosyaları karıştırmıyor ama gözlerinde yumuşak bir sıcaklıkla beni izliyor. Kalbim kısa, güzel bir an için duruyor. Yanaklarım nadir görülen bir utangaçlıkla kızarıyor.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum usulca. Göz temasını ilk kesen ben oluyorum, bir ipucu bulmaya kararlıyım.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Biliyor musun, düşünüyordum da..."

"Ne hakkında?"

"Tüm bunlar ne kadar
adaletsiz." "Sen neden
bahsediyorsun?"

Andrei uzanıp elimi tutuyor. Ayağa kalkmama yardım ediyor, parmaklarını şefkatle benimkilerle birleştiriyor. Alnı dik olsa da

Kaşlarını dikleştirerek beni büyük bir özenle okşuyor. Ona yaslanıyorum, sırtımı raflara dayıyorum, vücudunun sertliğini ve kolonyasının sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. Tekrar onun kollarında olmak *iyi* hissettiriyor.

Biz bir kilit ve bir anahtarız. Görüntüyü bütünleyen bir yapbozun köşe parçası. Kucaklaması evim gibi hissettiriyor ve hiç gitmemem gerektiğini anlamaya başlıyorum.

Uzanıp parmaklarımı kaşlarının arasına bastırıyorum ve kaşlarını düzeltiyorum. "Konuş benimle, Andrei."

Yavaşça nefes veriyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Olduğumuz kişi olmasaydık ne olurdu merak ediyorum. Sen sıradan bir kadın olsaydın ve ben de sıradan biri olsaydım. Sence yürütebilir miydik?" Başkası için böyle bir düşünce saçma gelebilir. Ama benim için neredeyse yürek parçalayıcı.

Acımasız şansımız doğduğumuz andan itibaren bizi birbirimize düşürdü. Bratva'sız hayatlarımızı hayal etmek acı veriyor. Babam görevi devralmak için Amerika Birleşik Devletleri'nden hiç ayrılmıyaydı ben nasıl bir insan olarak büyüdüm? İlk doğduğum andan itibaren bu sorumluluk bana yüklenmemiş olsaydı, hayatımda ne yapıyor olurdum?

Nefes mi?

Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. Gözlerinin derinliklerine bakarken aramızda bir santim bile yok. "Başka bir hayatta, normal insanlar olsaydık... Sence nasıl tanışırdık?"

Andrei genişçe gülümsüyor ama gözlerinde pişmanlık ve hüznün var. "Sanırım taksi şoförü olurdum.

Kıkırdıyorum. "Öyle mi?"

"Ve sanırım seni taksime alırdım. Bir toplantıya geç kalıyordun. Merkez bana seni nereden alacağımı söyledi ve seni gördüğüm anda, çağırımı cevapladığım için ne kadar şanslı olduğumu fark ettim."

Ona yaslanıyorum ve birlikte hayal kurarken zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. "Bu diğer hayatta ne yaptım?"

"Sen söyle prenses."

"Sanırım ben... Krav Maga eğitmeniydim."

Andrei gülüyor. "Bunu ben de kesinlikle hayal edebiliyorum." "Ve belki de konuşmalıyız?"

"Ne hakkında?" Benimle dalga geçiyor.

"Filmler mi? Bütün yol boyunca filmlerden bahsettik ve-" "Ve seni bir tanesini görmeye davet ettim. Bir gerilim filmi."

"Gerilim filmlerini severim."

Andrei ışınlıyor. "Olabileceğini düşündüm." "Ve belki sonra akşam yemeği?"

"Oh, kesinlikle. Giyindim . Seni güzel bir yere götürdüm. Bir taksi şoförünün maaşıyla karşılayabileceğimin en iyisi. Ve gecenin sonunda, sana ikinci bir randevu teklif edecektim. Sonra üçüncüyü, sonra..."

Gülümsemesi o kadar tatlı ve umut dolu ki kalbim ikiye ayrılıyor. Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor. Daha ne olduğunu anlamadan, beni sıkıca tutup parmaklarını saçlarımda gezdirirken usulca omzuna yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Neden bu kadar duygusal olduğumu anlamıyorum. Alternatif bir gerçeklikte normal bir akşam yemeği randevusu düşüncesinin bende neden hüngür hüngür ağlama isteği uyandırdığını anlamıyorum ama işte buradayız.

"Ağlama tatlım," diye mırıldanıyor yanağıma doğru, beni tatlı tatlı öperek. "Ağlama."

Gözlerimi siliyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten aramaya devam etmeliyiz."

"Doğru," diye mırıldanıyor, gözleri rafa kayıyor. Uzandı ve bir dosya çıkardı. Dosyayı. "Beş dakika önce buldum."

Nefesim kesildi. "Neden daha önce söylemedin?"

Andrei omuz silkiyor. "Seninle biraz daha zaman geçirmek istedim." Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Aç şu lanet şeyi."

Belgeler yıllarca uygunsuz bir şekilde saklandıkları için solmuş ama neyse ki hâlâ okunabiliyorlar. Gregor Ivanovich arsalarının parasını neredeyse yirmi yıl önce ödemiş ve kısa süre önce de kira kontratını yenilemiş. Neyse ki dosyada bir banka kartı ve makbuzda güncellenmiş bir adres var.

"Onu yakaladık," diye fısıldıyorum, heyecanımı zorlukla bastırarak. "Hemen harekete geçelim ve-"

"Bırakın onunla ben ilgileneyim."

Kaşlarımı çattım. "Sana söyledim. Kardeşimi vurdu, bu yüzden hak ettiğini bulduğunda yanında olmak istiyorum."

"İki adım sonrasını düşünün prenses. Şimdi peşine düşüp cezasını verebiliriz ya da bunu bir şeyleri kurtarmak için bir fırsat olarak kullanabiliriz."

"Nasıl yani?"

"Gidip onu getireyim," diyor Andrei. "Barış anlaşması kisvesi altında halka açık bir toplantı düzenleyeceğiz. İvanoviç'i sana teslim edeceğim."

Herkesi, itiraf etmeye zorlayın ve böylece ben adımı temize çıkarayım, siz de itibarınızı kaybetmeden intikamınızı alın."

Kalbim küt küt atıyor. Bu en az diğerleri kadar sağlam bir plan ve kesinlikle tüm bunları geride bırakmaya yönelik ilk adım.

"Dikkatli ol," diyorum ona.

Andrei başını sallar. "Bana bırakın prenses."

OceanofPDF.com

CHAPTER 31

OceanofPDF.com

SANDRA

I Güneş ufku ötesinde batarken odamda bir ileri bir geri adım atıyor, tırnaklarımı kemiriyorum. Hava kararıyor. Ev hareketsiz, herkes akşam yemeğinden sonra odalarına çekilmiş. Bu büyük sırrı ailemden saklamak giderek zorlaşıyor. Charlotte dışında tabii ki, ama o benim ruhumun diğer yarısı, bu yüzden Andrei'yi öğrenmesi gerçekten sadece bir zaman meselesiydi. Keşke öğrenme şekli farklı.

Telefonumda geziniyor, geleceğinden emin olmadığım bir güncelleme bekliyorum. Andrei'nin Ivanovich'i bulması biraz daha uzun sürebilir, ama sabırsızlığım beni gerçekten yenmeye başlıyor. Dedektif kaypak bir orospu çocuğu olduğunu kanıtladı. Daha önce de bizi alt etmişti, işte bu yüzden Andrei için endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Ya Andrei bir tuzağa doğru yürüyorsa? Ona yardım etmek için orada olmalıyım ama Bratva'nın geri kalanına ya da aileme haber vermeden *nasıl yapacağımı* bilmiyorum.

On dakika daha oyalandıktan sonra derin bir nefes alıp veriyorum. Biraz uyumam gerekiyor. Midem son zamanlarda bana ciddi sorunlar yaşıyor ve açıkçası çok yorgunum. Bir çeşit grip olduğunu düşünmüştüm ama gerçekten geçmedi. Belki yarın Nat Teyze'yi arayıp tavsiyesini alırım, ama bunu yaparsam annemle babamın benim için olduğundan daha fazla endişeleneceklerinden eminim.

Yatağa girip yorganın altına giriyorum ve yorganın bedenime verdiği ağırlığa odaklanıyorum. Tenim hassas, alnım sıcak. Uyumak mı istiyorum yoksa her *ihtimale* karşı birkaç saatimi banyoya yakın bir yerde mi geçireceğim bilemiyorum.

Telefonum alıyor.
Neredeyse derimden sıçrayacaktım.

Onu buldum. Yerimize geçip tuzakları gözlemleyeceğiz. Günün ilk ışıklarıyla harekete geçeceğiz.

Kavurucu bir yaz gününde çok ihtiyaç duyduğum bir yağmur gibi içimi bir rahatlama kaplıyor. Bunun bitmesi için sabırsızlanıyorum. Durumu kendi başıma halletmemek yanlış geliyor ama arada sırada yardım eli uzatmanın yanlış bir şey olmadığını anlamaya başlıyorum. Dünyanın yükünü tek başıma taşımak zorunda değilim ve bana yardım edeceğine gerçekten güvendiğim tek kişi Andrei.

Seni özledim. Aramak güvenli mi?

Kalbim küt küt atıyor. Kapalı yatak odamın kapısına bakıyorum. Herkes yatmış. Kimsenin içeri dalacağından şüpheliyim ama sesimi alçaltmam gerekiyor. Bana verdiği telefonu kulağıma dayayarak numarasını arıyorum. Andrei sadece bir kez aldıktan sonra cevap veriyor, muhtemelen birbirimizin sesini duymak için benim kadar hevesli.

"Uyuyor olmalıydın prenses."

Usulca gülüyorum, yanıma kıvrılıyorum. "ok konuşkansın," diye fısıldıyorum gülümseyerek.

"Bugün seni görebildiğim için çok mutluyum." "Ben de."

"Koruman sonra sana zor anlar yaşattı mı? Umarım çok fazla soru sormamıştır."

"Vance için endişelenmene gerek yok." "Sana karşı çok korumacıdır."

"Evet, hepsi öyle. Yıllardır ailem için çalıyor. Neredeyse büyümemi izledi."

Konuşmamızda bir duraklama oluyor ama rahatsız edici olmaktan çok uzak. Aradaki sessizlik sakinleştirici, ikimiz de boş kelimelerle doldurma ihtiyacı hissetmiyoruz.

"Seni görmek istiyorum," diyor bir süre sonra. "Hemen şimdi mi?"

"Gizlice kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Homurdanıyorum. "Andrei, sanırım benim kim olduğumu unutuyorsun. İstedğim yere gitmekte özgürüm."

"Kimsenin haberi olmadan mı?"

Yanağımın içini çiğniyorum. Maalesef haklı olduğu bir nokta var. "Nerede buluşacağız ki?"

"Pencerenin dışına ne dersin?"

Sorusuna yatak odamın penceresinin camına iki yumuşak vuruş eşlik ediyor. Yatağımda sıçrayarak doğruldum ve dışarıda kamburlaşmış gölgeli bir figür görünce irkildim. Başka biri olsa çılgılık atabilirdi ama ben korkmadım. Aslında, o tanıdık koyu kahverengi saç tutamını ve Andrei'nin kara gözlerinin parıltısını görmek beni heyecanlandırmıştı.

Üzerimdeki örtüleri atıp koşuyorum, pencereyi açıyorum ki çıkıntıyı daha kolay kavrayabilsin.

"Etrafta gizlice dolaşırken kendimi ergen gibi hissediyorum," diye itiraf ediyor sırtarak.

Çatıdan düşmesin diye onu omuzlarından tutuyorum. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Etrafıma bir göz attım. "Buraya nasıl geri döndün ki? Muhafızlarıma devriye boşluğunu tamir ettirdim. Bekçi köpeklerini uyarmadığına şaşırdım."

"Seni görmeye gerçekten kararlıydım."

"Onlara rüşvet , değil mi?" Bunu bir soru gibi değil, ifade gibi söyledim.

Andrei gülümsüyor, gülümsemesi beni tamamen nefessiz bırakıyor. "Resmen onların yeni en iyi arkadaşım."

Hafifçe gülüyorum, o kadar sert sırtıyorum ki yanaklarım acıyor. "Gerçekten burada olmamalısın. Yarın için hazırlandığını söylediğini sanıyordum."

"Hazırlığı kardeşlerim hallediyor. Patron olmanın avantajlarından biri de bu prenses. Nasıl delege edeceğimi biliyorum." Elini uzatıp parmaklarıyla saçlarımı nazikçe tarıyor. "Ayrıca, ben..."

Avucunu yanağıma bastırıyorum, teninin sıcaklığını içime gözlerimi kapatıyorum. "Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Benimle yürüyüşe çıkar mısın?" diye soruyor.

Mantık bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor. Mevcut durum çok tehlikeli. Ama kendimi hayır demeye edemiyorum.

Andrei pencereden çıkıp çatıya çıkmama yardım ediyor. Akşam havası biraz serin ama tamamen katlanılabilir. Arka bahçedeki bir ağacın dalını kullanarak aşağı inerken çatı kiremitlerine takılmamak için ayağıma dikkat ediyorum.

"Haklısın," diye fısıldıyorum zorlukla bastırdığım bir neşeyle. "Bütün bu gizlice dolaşmalar kendimi ergen gibi hissettiriyor."

"Sana söylemiştim." Elimi tutuyor, parmaklarımız kolaylıkla birbirine kenetleniyor. "Gel hadi. Buradan geçeceğiz. İki blok ötede park etmiş bir taksi var."

"Buraya taksiyle mi geldin?"

"Akıllıca. Kimse gözünü bile kırpmıyor."

Devriye nöbetçilerini atlatmak beklediğimden çok daha kolay oldu - itiraf etmeliyim ki bu hem endişe verici hem de rahatlatıcı. Sabah ilk iş babamla oturup daha iyi bir çevre stratejisi belirlemem gerekecek ama bu gece için bunu kendi avantajıma kullanacağım.

Oraya vardığımızda Andrei yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı. "Bu taraftan. Bu akşam taksi şoförünüz ben olacağım."

En son ne zaman bu kadar gülümsediğimi hatırlamıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Çok uzak değil, söz veriyorum. Kimse şüphelenmeden seni eve götüreceğim."

"Sürprizleri pek sevmem Andrei," diyorum ama yine de koltuğa kayıyorum. "Beni tekrar kaçırmasan iyi edersin."

Kapıyı kapatıp ön tarafa dönmeden önce "Dersimi aldım say," diye takılıyor.

Söylediği gibi çok uzağa gitmiyoruz, sonunda bir tepenin zirvesine ulaşıyoruz. Etrafımız uzun ağaçlarla çevrili ve buraya geldiğimiz servis yolu gecenin bu geç saatinde pek işlek gibi görünmüyor. Uzakta, ufukta Moskova'nın ışıltısını görüyorum - ailemin imparatorluğu, gecenin içinde bir lekeden başka bir şeye dönüşmemiş.

Beni daha çok parıldayan yıldızlar ve yukarıdaki ayın gümüş ışıltısı büyülüyor. Anormal derecede açık bir akşam, bana uçsuz bucaksız hiçbir şeyin ve tüm görkemli takımyıldızlarının manzarasını sunuyor. En son ne zaman yıldızları seyretmek için bir an ayırdım? En son ne zaman istediğim herhangi bir şeyi yapmak için bir an ayırdım?

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum. Teyit için Andrei'ye baktığımda, onu kararlı bir şekilde bana bakarken buluyorum, dudaklarında nazik bir gülümseme var.

"Evet öylesin," diyor.

Çok klişe ama aynı zamanda kalbimi kabartacak kadar da tatlı. Kıkırdarak bacağımı orta konsolun üzerinden atıyorum ve onun kucağına tırmanıyorum. Bana daha fazla yer açmak için koltuğu arkaya kaydırıyor, vücudum onunla direksiyon arasında sıkışıyor.

Andrei beni özür dilemeden öpüyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarımı yavaşça ve şefkatle okşuyor. Bana karşı daha önce hiç bu kadar nazik olmamıştı ama umursadığımı söyleyemem. Aslında, bunu ilk fark ettiğimden çok daha fazla seviyorum. Onun sıcaklığının ve ilgisinin tadını çıkarmaktan memnun bir şekilde dokunuşuna karşı koyuyorum. Onu yavaşça içime çekiyorum, dudaklarının tadının ve dilinin benimkinin üzerinde kayma hissinin gerçekten tadını çıkarıyorum. Onu ne kadar özlediğimi, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Gitmeme izin verme," diye fısıldıyorum. "Asla," diye söz veriyor.

Ateş damarlarıma doluyor ve beraberinde daha fazlası için ezici bir istek getiriyor. Kollarının beni sarmasına ihtiyacım var. Tenimin her santiminde onun dokunuşuna ihtiyacım var. Sanırım o da bunu hissediyor olmalı, çünkü tatlı öpüşmelerimizin kaotik bir hal alması çok uzun sürmüyor.

Ben parmaklarımı saçlarında gezdirirken Andrei ellerini gömleğimin altından geçiriyor. Kalçalarımı ona doğru döndürdüğümde inliyor, sikinin sert uzunluğunu iç uyluklarıma bastırırken bulmaktan memnun.

"Burada mı?" diye . "Üzerimde prezervatif yok prenses."

"Umurumda değil," diyorum telaşla, çaresizliğim artıyor. "Lütfen Andrei. Sana içimde ihtiyacım var."

"Emin misin?"

Alt dudağını ısııyorum, kalçalarımı ereksiyonuna doğru çeviriyorum. "Olumlu."

Soyunmak için hiç vakit kaybetmiyoruz. Neredeyse çılgınca, bir çılgınlık. Andrei gömleğimi çıkarıyor, ellerim sütyenimi açmak için kayarken o da aç bir şekilde göğüslerimin tepelerini ağzına alıyor. Parmaklarım hızlıca düğmelerini açıyor ve geniş, yontulmuş göğsünü santim santim ortaya çıkarıyor.

Ellerim kemerine, pantolonunun fermuarına doğru kayıyor ve sonunda sikini serbest bırakmasına yardım edebiliyorum. Andrei elime karşı sert ve katı, lezzetli bir şekilde kalın ve istekle damlıyor. Onu yavaşça, sıkıca okşuyorum, yüzünün mutlu bir ıstırap içinde kıvrılmasının tadını çıkarıyorum.

"Kahretsin, Sandra-"

"Hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Siktir, evet." Kalçalarındaki tutuşu sıkılaşıyor. "Ama eğer amını bana sokmanı izleyebilseydim on kat daha fazla severdim."

Dudaklarımı yalıyorum, aniden acıkıyor ve ağrıyorum. "Üstte olmayı severim." "Göster bana prenses. Bana neler yapabileceğini göster."

Uyku şortumu yoldan çekmek biraz zor, ama bir kez başardığımda, tek yapmam gereken külotumun köşebentini kenara fırçalamak. Kendimi onun üstüne yerleştiriyorum, yavaşça kucağına inmeden önce sikinin başını giriş yerimle hizalıyorum. Gerilmenin verdiği yanma harika hissettiriyor, sürtünme varlığımın her lifini ateşliyor.

"Ooh, *siktir*," diye

inliyorum. "İyi

hissediyor musun?"

"Evet... Beni çok tok hissettiriyorsun."

Andrei çenemi kavıyor ve beni sertçe öpüyor, dudaklarımız pratik bir hassasiyetle birbirine geçiyor. Ona karşı hareket ediyorum, ellerim kendimi kaldırıp indirirken denge için omuzlarında, amımın duvarları kalın şaftının etrafında çırpınıyor. Durgun inlemelerimin her birini yutuyor, açgözlü elleri göğüslerimi, kıkımını ve aradaki her yeri sıkıyor.

"Amin çok güzel ve sıkı," diye hırlıyor boynumun kıvrımına doğru. "Kızım sikimin üzerine boşalmak ister mi?"

"*Evet!*" İnliyorum. "Evet, boşalmak istiyorum."

Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, ki bu noktaya kadar büyük ölçüde görmezden gelinmişti. Bana karşı sıkı daireler çizmeye başlayana kadar ne kadar hassaslaştığımı fark etmemiştim, zevk dalgaları duyularımı mutlu bir delilik noktasına kadar alay ediyor. Çekirdeğimin derinliklerinde artan baskı baş edilemeyecek kadar yoğunlaşırken, havliyle omuzlarını kavıyorum. Ne olduğunu anlamadan uçuyorum, onun adını haykırırken ağzım bir karış açık, vücudumun geri kalanı saf bir coşkuyla titriyor.

Andrei kollarını bana doluyor ve bizi ters çevirmeyi başarıyor. Dirseğini cama vurduğunda gülüyorum ve başımı arabanın tavanına çarpıyorum. Hem komik hem de tatlı.

"Neden kıkırdıyorsun?" diye soruyor ve yanağıma bir öpücük .

"Daha önce hiç arabada seks yapmadım," diye itiraf ediyorum sırtarak.

"Daha maceralı olacağımıza söz veriyorum," diyor kalçalarımı tutup kendini yeniden hizalarken. "Seni becerebileceğim günü iple çekiyorum

sabah, öğlen ve gece saklamak zorunda kalmadan."

İçimden keyifli bir ürperti geçiyor. "Ciddi misin?"

Andrei başını sallıyor, gözleri derin derin benimkilere bakıyor. "Eğer sen de istersen."

Kollarımı boynuna doladım. "Gerçekten seviyorum." "Artık senden nefret ettiğimi sanmıyorum."

"Senden nefret ettiğimi de sanmıyorum."

Yavaşça hareket ediyor, kalçalarını son derece dikkatli bir şekilde yuvarlıyor. Andre bir kez daha her şeyiyle nazik ve sabırlı ve bu tamamen ilahi bir his. Bir zamanlar vahşi ve çaresizken, şimdi birbirimize bağlı ve telaşsızız. Bu seks değil, sevişme.

Ben onun adını inlediğimde, o da benimkini fısıldıyor. Onunla hareket hareket buluşuyorum, her saniyemi dokunarak, tadarak, taparak geçiriyorum. Hayatım boyunca başka bir insana hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim. Bu adam beni birden fazla şekilde anlıyor. Bu gece onun kollarında yatamayacağım gerçeği beni öldürüyor.

"Siktir, çok yaklaştım," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "İçine boşalabilir miyim?"

"Evet!" Törpüledim. "Evet, içime gir, Andrei. Bana her şeyi ver!"

İkinci doruk noktamda beni öpüyor, tutkulu bir homurtuyla içime boşalıyor. Sanki bir şey bizi ayıracakmış gibi birbirimize tutunuyoruz, kalplerimiz ve nefeslerimiz yoğunluk ve ritim olarak eşleşiyor.

"Andrei," diye mırıldandım. "Yarın dikkatli ol." Bir söz verir gibi dudaklarıma yapışıyor.

"Olacağım."

CHAPTER 32

OceanofPDF.com

ANDREI

"E Kimse ne yaptığını biliyor mu?" Şehrin en ucundaki yalnız eve yaklaşırken kardeşlerime soruyorum. Yolda Dışarıdan bakıldığında terk edilmiş görünüyor. Muhtemelen tasarım gereği.

Leo homurdanarak bagajdan tüfeğini alır. "Bir sorun haline gelmeden önce onu ortadan kaldırmalıydık. Etrafı koklayan bir polis asla iyiye işaret değildir."

Roman kıkırdar ve omzuna vurur. "Şimdi sızlanmanın bir anlamı yok. Hadi şu işi bitirelim."

Samuil parmak eklemlerinin yanı sıra boynunu da kırıyor, tüm eklemleri ani bir balonlu naylon patlaması gibi patlıyor. "Onu neden canlı getirmemizi istediğinizi anlamıyorum. Antonov'larla barış yapmayı gerçekten bu kadar mu istiyorsunuz? Son iki haftada o piçlerden kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok toprak aldık. Neden şimdi duralım?"

"İnsan gücümüzün tükenmekte olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," diye homurdanıyorum içimden. "Çok zayıf düşüyoruz. Sınırlarınızı bilmek utanılacak bir şey değil."

Damien'ı bana yan gözle bakarken yakalıyorum ama bir şey söylemiyor. Tüm bunların sona ermesini istememin gerçek nedenini gizlediğim için kendimi iyi hissediyor muyum? Elbette hayır, ama açıkçası onlara her şeyi anlatmak için endişelenemeyecek kadar çok işim var. Gerçeği bilen tek kişi Damien. Söylediğim sebepler hâlâ geçerli. İşler değişene kadar da öyle kalacak.

"Hadi şu işi bitirelim," diye bağırarak bagajdan eşyalarımı aldım. "Roman, arabanın yanında kal. Motoru çalışır durumda tut. Geri kalanınız benimle gelin."

Eve yaklaşıyoruz. Acınacak büyüklüğü göz önüne alındığında aslında daha çok bir kulübe. Kalın bir ağaç sırasının arkasında iyi gizlenmiş, tek bir odunluk, kesme taşı ve çakıllı bir araba yolundan başka bir şeye sahip değil.

Ön tarafta yapraklarla kaplı eski püskü bir araba duruyor. Muhtemelen bir süredir orada olduğuna dair bir ipucu. Kirli pencerelerden hiçbir hareket algılamıyorum. Ivanovich içerideyse, dikkatli olmamız gerekecek. O kaypak bir piç. Her yere bubi tuzağı kurmuş olabilir. Leo ve Samuil'e sinyal gönderiyorum,

Dedektifin pencerelerden birinden sıvışmaya çalışması ihtimaline karşı onlara arkadan dolaşmalarını söylüyorum. Damien benimle kalıyor, hazır ve saldırmaya hazır.

Beretta'mı sıkıca kavrayarak kapıyı tekmeledim. Çerçeve parçalanıyor, kapı o kadar şiddetli geri sallanıyor ki arkasındaki duvara çarpıyor ve tüm evi sarsıyor. Amaçlı bir şekilde hareket ediyorum, önüme çıkabilecek her şeye hazırım. Bir dövüş için tamamen hazırım.

Dedektifi orada öylece *otururken* bulduğumda yaşadığım hayal kırıklığını hayal edin. Sıcak havaya rağmen mütevazı bir kot pantolon, bol bir kazak ve kalın, eski bir iş ceketi giymişti.

Evin içi de dışı gibi köhne. Duvar kâğıtları sararmış ve soyulmuş, parke zeminler yıllarca ayak altında kaldığı için pürüzsüz ve havada neredeyse küflü bir hava var. Tuğla şöminenin üzerindeki küçük çerçeve dışında hiçbir aile fotoğrafı bulunmuyor. Yakından incelediğimde bunun Ivanovich, karısı ve küçük kızının bir fotoğrafı olduğunu fark ediyorum. Muhtemelen birlikte çektikleri son fotoğraflardan biriydi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Ivanovich kadehinin kenarından soruyor. Votka, kokusuna bakılırsa. Çok da sert.

"Ayağa kalk. Bu acı verici olmak zorunda değil." "Bir erkek son bir içkinin tadını çıkaramaz mı?"

"Başıma açtığın onca dertten sonra mı? Seni oracıkta öldürmediğim için şanslısın."

"Rahatla Nikolayeviç," der dedektif derin bir iç çekerek. "Karşı koymayacağım. Gel, otur. Bunu erkekler gibi konuşalım, olur mu?"

Damien ve ben bakıştık. İkimiz de yavaşça da olsa silahlarımızı indiriyoruz. Dedektifin karşısındaki sandalyeye oturdum ve onu yakından inceledim. Gerginim, her an sıçramaya hazırım. Bu deli adamı daha önce hafife almıştım; aynı hatayı tekrar yapmayacağım. Silahımın kabzasını dizime dayayıp ona doğrultuyorum, bir uyarı.

"Vurduğun çocuk," diye mırıldandım. "Anladığım kadarıyla Bratva'yla neredeyse hiçbir ilgisi yok. O masum bir genç adam."

Ivanovich alay eder. "O Mikhail Antonov'un oğlu. Bu da onu suçlu yapar."

"Bu dünyaya bakmanın korkunç bir yolu."

"Ahlaki açıdan yüksek bir yerden vaaz verme, Andrei. Bu sana yakışmıyor. Bana kalırsa sen de en az senin kadar kötüsün ve başına gelecekleri sen de yaşayacaksın."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Telefonlarımızı hackledin ve bizi otelin dışına çektin. Ne zamandır bizi izliyordun?"

"Haftalar. Bir ayı zorluyor." Ivanovich votkasından ağır bir yudum alır. "Düşündüğünüz kadar ketum değilmişsiniz. Antonov'ların gece randevunuzu öğrenmemesi açıkçası bir mucize. Ya da, belki de, ne kadar özensiz olduklarının bir kanıtıdır. Hamlemi yapmam için bir sebep daha."

"Yani Frederick Antonov'u bilerek mi vurdunuz?"

"Kısa bir süre Sandra'yı öldürmeyi düşündüm. Bilirsiniz, bir kız için bir kız? Ama çocuğun daha kolay bir hedef olacağını düşündüm. Kişisel güvenlik ekibi çok daha yoğun. Ona bir metre bile yaklaşabileceğimi sanmıyorum. Tek yapmam gereken senin ortaya çıkmanı sağlamaktı, böylece yangına körükle gidebilecektim."

"Karınıza ve kızıınıza olanların trajik olduğunu kabul ediyorum, ancak bu kadar ileri gitmek..."

Ivanovich bardağını masaya çarpıyor, sıvı şıprdayarak ahşap yüzeye dökülüyor. "Teresa hayatımın aşkıydı," diyor, sesindeki acı net ve sert. "Ve kızımın doğduğu gün, Marlana benim dünyamdaki en önemli şey oldu. Sen hiç böyle bir sevgi hissettin mi Nikolayeviç?"

Çenemi tuttum. Düşüncelerim hemen Sandra'ya dönüyor. Eğer ona bir şey olursa ne yapardım bilmiyorum. Eğer İvanoviç o gece kardeşi yerine ona zarar vermiş olsaydı, onun cezasını vermek için dünyanın öbür ucuna gitmez miydim?

"Sana acıyorum," diyorum sakince. "Tüm bu zamanı nefretinle yaşayarak geçirdin. Karın ve çocuğun hayatına devam etmeni tercih etmez miydi?"

"Konuşmalarınızı kendinize saklayın," diye yorgunca cevap veriyor. "Bir suçludan ders alacak değilim."

"Çatışmadan sonra neden Moskova'yı terk etmediniz? Amacınız bir Bratva savaşı başlatmak olsaydı, ayrılmanız daha akıllıca olurdu."

"Ve tam olarak nereye gideceksin? Başka hiçbir şeyim yok, Nicolaevich. Ailem yok, geleceğim için planlarım yok. Hepsi bu kadar. Hepinizin yanışına tanıklık etmek için burada olacağım."

Gözlerine bir kez baktığımda dedektifin ne kadar dengesizleştiğini görebiliyorum. Gözlerinin arkasında ışık yok, umut yok. Ölüme hazır ve ölümü bekleyen bir adam bu, ne bir gram korku ne de pişmanlık var.

Ona nezaket gösterip içkisinin kalanını bitirmesine izin veriyorum. Yavaşça ayağa kalkıyor, arkasını dönüyor ve ellerini arkasına koyuyor. Damien'a başımla selam veriyorum, o da öne çıkıp bileklerini bir çift kalın siyah fermuarla bağlıyor.

"Onu bagaja atın," diye talimat verdim. "Antonov'ları arayacağım. Bu savaşı sona erdirmenin zamanı geldi."

OceanofPDF.com

CHAPTER 33

OceanofPDF.com

ANDREI

I Tansiyonun yükseldiğini anlamak için vücut dilini okuma konusunda uzman olmaya gerek yok. Bu, gelenek olduğu üzere halka açık bir toplantı. tamamen olan bir restoranda.

Işık loş. Her yerde silahlı adamlar var. Sadece Antonov'lara değil, kızdırmayı başardığım diğer ailelere de aitler. Bunu neden pis bir odanın arkasında yapamadık? Çünkü bu bir iyi niyet, onur gösterisi, dile getirilmemiş bir davranış kuralıdır. Burada saklanacak hiçbir yer yok, saklanacak hiçbir sır yok.

Bu odadaki herkesin benden nefret ettiğini ve silahlarına uzanıp bunu göstermek için can attıklarını da bu şekilde biliyorum.

Sandra -muhteşem, güzel, vahşi Sandra- masanın başında oturuyor. Babası ve amcaları sessiz taş nöbetçiler gibi arkasında duruyor. Masanın etrafında diğer Bratva başkanları oturuyor. Bazı yüzler tanıdık. Diğerleri değil. Yine de hepsinin ortak bir noktası var, o da İvanoviç'le birlikte odaya girdiğimizde bana ve kardeşlerime hançer gibi bakmaları.

Cebimde sakladığım ince ses kayıt cihazını masanın üzerine fırlatıyorum. Sandra uzanır ve oynat tuşuna basar.

"Yani Frederick Antonov'u bilerek mi vurdunuz?"

"Kısa bir süre Sandra'yı öldürmeyi düşündüm. Bilirsiniz, bir kıza karşılık bir kız? Ama çocuğun daha kolay bir hedef olacağını düşündüm."

İvanoviç'in sözlerinin odaya yerleşmesi için biraz zaman tanıyarak durdurma düğmesine basıyor. İtirafımızı aldık. Şimdi barış teklif etme zamanı. Tek yapmam gereken Samuil'e başımı sallamak, o da dedektifi öne doğru sertçe iterek tüm odaya tanıtıyor.

"Aramızdaki bu çatışmaya bir son verelim," diyorum, yüksek sesle ve net bir şekilde. "Karşılığında sana her şeyi başlatan adamı vereceğim."

Sandra parmaklarını önündeki masaya vuruyor. Kabul etmek için onun da benim kadar istekli olduğunu biliyorum ama neden küçük bir gösteri yapmak zorunda olduğunu da anlıyorum. İtibarımızın ve saygımızın yerle bir olmasını istemiyorsak, buradaki hiç kimse planımızı ya da ilişkimizi öğrenmemeli.

"Bizden çaldığınız topraklar ne olacak?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Onu geri istiyoruz."

"Bunu daha sonra tartışabiliriz," diyorum, çünkü açıkçası kazandıklarımızdan vazgeçmek istemiyorum. Bu, Ivanovich'in icabına baktıktan sonra halletmemiz gereken bir şey. Her seferinde bir sorun, yavaş ve istikrarlı.

Sandra dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. Bütün gözler onun üzerinde. Omuzlarına yüklenen sorumluluğun ağırlığını kıskanmıyorum. Kafasında dönen çarkları, bir sonraki hamlesini düşündüğünü görebiliyorum. Yatıştırmaları gereken müttefikleri var ama elindeki daha da acil bir mesele var.

"Peki," dedi oturduğu yerden kalkarak. "Önce bu hainin icabına bakacağız, sonra da ben bölgemi geri alacağım."

Sandra dedektife doğru adım atarken, gözleri onu tepeden tırnağa süzerken cesaretine hayran olmamak elde değil. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Ivanovich şimdiye kadar on kere ölmüş olurdu. Sandra etkileyici bir hızla geri dönüyor ve orospu çocuğunun burnuna hızlı bir sol kroşe indiriyor.

Ivanovich acı içinde inleyerek yere yığılır. Kimse ona yardım etmek için harekete geçmez. Neden yapsınlar ki, neden olduğu onca acı ve ıstıraptan sonra?

"Bu küçük kardeşim için," diye homurdanıyor. Sandra hızla dönerek odanın geri kalanına hitap ediyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım: Bu savaş sona erdi. Asla olmaması gereken bir çatışmanın içine çekildik. Ailem ve ben bu sıçanla uygun şekilde başa çıkacağız. Geri kalanınız, her zamanki gibi işinize dönün. Telafi etmemiz gereken çok kâr var. Bay Nicolaevich ve ben bölge ile ilgili detayları görüşeceğiz ve sizi temin ederim ki devam eden müzakerelerde hepinizin çıkarlarını en iyi şekilde savunacağım. Bu iş bitsin ve arkamızda kalsın."

Bir anlaşma homurtusu var. "Evet, hanımefendi."

Ivanovich yerde yüzüstü yuvarlanır ve gülmeye başlar. Hırıltılı bir kıkırdama olarak başlıyor, yavaş yavaş manyakça ve karanlık bir şeye dönüşüyor. Her zaman o adamın birkaç vidasının gevşemiş olması gerektiğini düşünmüşümdür.

ama bu benim deli imajımı pekiştirdi. Aklını kaçırmış, açık ve net.

Ayağımla kolunu tekmeledim. "Kapa çeneni, göt

herif." Sadece daha çok gülüyor.

"Onun sorunu ne?" Sandra nefesinin altında homurdanıyor.

"Ben-"

BANG! BANG!

Odadaki herkes irkilir, kafalar o kadar hızlı döner ki kimsenin boynunu kırmaması bir mucizedir. Dışarıda silah sesleri patlar. Restoranın dışında nöbet tutan muhafızlar yoğun bir şekilde bağırmaya başlar, birkaç acı ve şaşkınlık çığlığı duyulur.

Saldırı altındayız.

İvanoviç kıkırdar, yüzü kıpkırmızıdır ve deli gibi gülümser. "Gerçekten de desteksiz geleceğimi düşünmedin mi?" diye soruyor yanağının cebinden bir şey tükürürken. Şimdiye kadar gözlerden saklanmış olan küçük bir metal disk. Lanet olası bir AirTag.

Bütün bunlar başından beri bir tuzaktı. Çok kolay pes ettiğini bilmeliydim.

Sandra ve ben kıyamet kopmadan önce ancak bakışacak kadar zaman bulabildik.

Camlar kırılır. Duvarlar sallanıyor. Bir manga polis memuru silahlarını kaldırmış içeri dalıyor. Onlar ateş açtığında, biz de karşılık veriyoruz. Masalar devrildi. Kurşun yağmuru fırtınası. Karışıklık ve kargaşadan başka bir şey yok. Solda, sağda ve ortada, Moskova'nın en önde gelen Bratva başkanları ve teğmenlerinden bazıları diz çökmeye zorlandı ve tutuklandı. Bir hareket bulanıklığı ve ses kakofonisi, ama zihnim sadece bir kişiye odaklanabiliyor.

Sandra.

Onu bulamıyorum.

Leo beni omzumdan tutup restoranın arka çıkışına doğru çekti. "Çekil!"

Kardeşlerim ve ben koridora doğru çılgınca bir koşu yaptık ve arka sokağa daldık, ancak Antonov'ların zaten orada olduğunu, polis üzerlerine ateş açarken park halindeki SUV'lerine ulaşmak için çabaladıklarını keşfettik. Sandra ve babası araçlarının arkasında sıkışmış, ilerleyemiyorlar. Bir kurşun neredeyse ıskalayarak yanındaki fren lambasını söndürür. Cam parçaları ona doğru uçuyor.

Beni harekete geçiriyor. İçimde karanlık ve vahşi bir şey kopuyor.

Ona ateş edip hikayeyi anlatmak için yaşayabileceklerini mi sanıyorlar? Benim gözetimimde olmaz.

Silahımı çekip karşılık veriyorum ve saldırgan memurlardan birini omzundan vuruyorum. Kalbine nişan alacaktım ama ellerim adrenalin ve öfkeden titriyordu.

"Ne yapıyorsun?" Samuil arkamdan bağıyor. "Buradan çıkmamız lazım!"

Sandra'nın gözleri bana kaydı. Beni *geçti*. Benim göremediğim bir şey görmüş olmalı, çünkü bir bakıyorum, son sürat bana doğru koşuyor. "Andreï!" diye bağıyor. "Yere yat-"

Bir silah sesi havayı yırtıyor. Çatıda bir keskin nişancı var. Sandra beni tam zamanında yoldan itti... Ama kurşun onun yerine ona isabet etti.

İkimiz de yere düşerken o kollarıma yığılıyor. Kulaklarımda bir çınlama var. Nefes alamıyorum, kör paniğim ve korkumla boğuluyorum. Artık keskin nişancının görüş alanından çıkacak kadar alçaktayız ama polisler tarafından kuşatılmamız an meselesi. Kaçmalıyım ama Sandra'yı arkamda nasıl bırakabilirim?

Gömleğinde kırmızı çiçekler açıyor. Baskı uygulamaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Onu yakınımda tutuyorum, çaresizlik içimi parçalıyor.

Gözleri bir açılıp bir kapanırken ona "Her şey yoluna girecek," diyorum. "Bana bak Sandra. Her şey yoluna girecek."

"Andreï..."

Kaydığını hissedebiliyorum. Yüzü korkutucu derecede solgun, vücudu gevşek ve bana karşı giderek soğuyor. Böyle bir şey olamaz. Her şey nasıl bu kadar ters gitti?

"Gücünü sakla," diyorum onu kendime doğru çekerek. "

Sadece nefes

al."

"Acıyor..."

"

"Bunu neden yaptın, tatlım? Neden-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Zihnimin kavrayamayacağı kadar hızlı gerçekleşiyor. Bir saniye, Sandra uyanık kalmak için mücadele ediyor. Sonra, gözleri dalgalanarak kapanıyor ve bir daha açılmıyor.

"Sandra?" Törpüledim. "Sandra, lütfen-"

"Kızımдан uzak dur!"

Mikhail Antonov beni öylesine bir güçle itiyor ki sarsılıyorum. Sandra'yı kollarımdan tutup kaldırıyor, yüzü saf nefretle kazanmış. Ona yalvaracak zaman yok. Ona son bir kez bakmak için zaman yok. Babası Sandra'yı , amcaları da arabalarına binerken onları yakından takip ediyor. Hızla uzaklaşıyorlar, lastikler gıcırıyor, önlerine çıkacak kadar aptal bir ya da iki memura çarpıyorlar.

Roman beni ayağa kaldırdı. Damien aracımızı çekti. Yan taraflar ve tavan delik deşik. Hızla içeri giriyoruz, biz daha kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan araba çoktan hareket etmiş oluyor.

Kardeşlerim bana bağılıyor ama ağızlarından çıkan kelimeleri anlayamıyorum. Tek odaklanabildiğim ellerimi ve gömleğimi boyayan kan, damarlarımda dolaşan uyuşuk vızıltı. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyor. Gerçek *olamaz*.

"Arkanı dön," diye mırıldandım.

"Ne?" Leo yolcu bağılıyor. "Geri dönmek zorundayız."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"İhtiyacım var... Onun iyi olduğunu bilmeliyim."

"Siktir," diye tıslıyor Samuil. "Şu anda okşuyor musun?"

"Senin içine ne girdi böyle?" Roman direksiyonun arkasından talep ediyor. "Geri dönemeyiz. Şu anda sıcaklık çok yüksek!"

Damien kardeşlerim arasında sesini yükseltmeyen tek kişi. Bunun yerine beni acıma ve anlayışla izliyor. "Yaralandın mı?" diye soruyor, sesi açıkçası hak ettiğimden çok daha yumuşak. Yıllar boyunca üvey kardeşime kötü davrandığımın fazlasıyla farkındayım. En zayıf anımda bile bana karşı nazik olması onun karakterinin bir kanıtı.

"Onu görmem gerek." Sesim kesik kesik çıkıyor, o kadar titriyorum ki heceleri zar zor çıkarabiliyorum. "Onun iyi olduğunu bilmem gerek."

"Kim?" Leo talep ediyor. "Sandra Antonova mı? umurunda!"

"Benim umurumda! Sikimde!"

Ardından gelen sessizlik sağır edici ama hak edilmiş. Kardeşlerim ne diyeceklerini bilemiyor olabilirler ama ben de öyle. Kendimi hiç bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim, etrafımdaki dünya her geçen saniye daha da kötüye gidiyor.

Leo ciddiyetle, "Bize neler olduğunu anlatmalısın," dedi. "*Şimdi*."

CHAPTER 34

OceanofPDF.com

SANDRA

I Bir başlangıçla uyandım.

Göğsümde, sol omzumun hemen altında kör edici, zonklayıcı bir ağrı var. Etrafıma anlam veremiyorum. Her şey çok gürültülü, çok parlak. Kafa karışıklığı odayı döndürüyor ve korku kanımı donduruyor. Az önce ne oldu? Buraya nasıl geldim?

"Sakin ol Sandy," diyor Natalya Teyze beni kan torbasına bağlarken. Ön tarafına yapıştırılmış etikete göre 0 pozitif. "Yüksek kalibreli bir mermiydi, bu yüzden kurşun tam içinden geçti. Çok kan kaybetmişsin ama önemli organlarını ıskaladığı için şanslısın. Beş santim daha aşağıda olsaydı kalbini delip geçerdi."

Nat Teyze gayet net konuşuyor ama ben ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile anlamıyorum. Şok yüzünden mi? Acıdan mı? Muhtemelen ikisi de.

İnledim. "Ne oldu?"

"Sakin ol tatlım," diyor babam. Başucumda duruyor, kaşları ciddi bir endişeyle birbirine kenetlenmiş.

Amcalarım burada. Annem, Charlotte ve Frederick de öyle. Odamın hepimizi ağırlayacak kadar büyük olması bir mucize.

Oturmaya çalıştım. Büyük hata. Milyonlarca iğne gibi bir acı tüm sistemime vuruyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Her şey yanıyor. Daha önce hiç böyle bir işkence yaşamamıştım. "Nerede-"

," diyor Dima Amca. "Hepimiz güvendeyiz."

Kalbim midemin çukuruna batıyor. "Hayır... Andrei nerede?"

Odadaki herkes bana bakıyordu. Muhtemelen sormamı bekledikleri bir soru değildi. Kimin daha çok dehşete düştüğünü bilmiyorum.

Tüm gücümü harcamama rağmen dirseklerimin üzerinde durmayı başarıyorum. Ter alnımı kaplıyor. Ciğerlerim ağrıyor. "Bana onun iyi olduğunu söyle," diye mırıldanıyorum. "Andrei iyi mi?"

Charlotte bir adım öne çıkar. "Sandra, yapma..."

Babam dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Neler oluyor burada? Neden o orospu çocuğunu öğrenmek istiyorsun?"

Dağılmama iki saniye kaldı. "Neden kimse lanet soruma cevap vermiyor?"

"Önce sen benimkine cevap ver. Neden bilmek istiyorsunuz?" "Andrei ve ben... Biz..."

"Andrey Nikolayeviç ile bir ilişkin mi var?" Pyotr Amca sorar, sesi ciddi ve alçaktır. Charlotte'a sert bir bakış fırlatır. "Bundan haberin var mıydı?"

İkizim ağırlığını rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Yani, ben..."

"Bir saniye bekleyin," diye araya giriyor Dima Amca. "Bu ne zamandır devam ediyor? Sakın bana o piçin sen onun esiriyken sana bir şey yaptığını söyleme-"

"Hayır!" Çığlık atıyorum. "Hayır, o bana hiçbir şey yapmadı. Biz sadece-" "O öldü."

Babama bakıyorum, sözlerini anlayamıyorum. "Ne?" "O öldü," diye tekrarlıyor, ciddi ve tereddütsüz.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Dünyanın geri kalanı aniden kayboluyor ve beni sonsuz bir soğğun içinde boğulmaya terk ediyor. Başımı uyuşukça sallıyorum. Bu nasıl olabilir? Çatıda o keskin nişancıyı gördüğümde Andrei'yi yoldan ittiğimi hatırlıyorum. Onu *kurtarmıştım*, o halde nasıl ölmüş olabilir? Bu hiç mantıklı değil.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldıyorum, binlerce iğne gibi yaşlar gözlerime batıyor. "Yalan söylüyorsun."

Babam kaşlarını çatı. "Yalan söylemiyorum Sandra.

Bunun olduğunu gördüm." "Hayır-"

Odanın geri kalanına döner. "Herkes dışarı."

"Hayır!" Çığlık atıyorum. "Hayır, bana ne olduğunu anlatmalısın! Andrei tam oradaydı. O-"

"Vuruldu," diyor babam soğuk bir şekilde. "Amcaların ve ben seni arabaya bindirirken, çatıdaki keskin nişancı tarafından vuruldu. İkinci kez ıskalamadılar. Kendi gözlerimle gördüm."

Midem çalkalanıyor, bulantı beni şiddetle sarıyor. Böyle bir şey olamaz. Babam bana daha önce hiç yalan söylememişti, ama gerçeği bildiği için kızgın olduğu için bu kadar ileri gider mi? Zihnimin parçalandığını, kederimin ve zayıflatıcı kafa karışıklığının üstesinden geldiğimi hissedebiliyorum. Eğer babam doğruyu söylüyorsa, bu kalbimi kıracak.

Amcalarıma dönüyorum, zor tutuyorum. "Hayır, ben... *Hayır!*"

Annem dehşete düşmüş görünüyor. Charlotte ağlıyor, gözlerini silerken hıçkırıklarını tutmakta zorlanıyor. Frederick iğrenmiş ve öfkeli görünüyor. Amcalarım dehşete düşmüş. Ve babam... O sadece hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Sonunda beni yıkan da bu oldu.

Avuçlarımın içine feryat ediyorum, yaralanmamın acısına ve kaybımın ıstırabına karşı inliyorum. Bunu anlayamıyorum. Andrei *az önce* buradaydı, beni kollarında tutuyor ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Ivanovich'i teslim etmek bizim için yeni bir sayfa, yeni bir başlangıç fırsatı olmalıydı.

Nat Teyze iç çeker ve herkesi dışarı çıkarır. "Kahretsin, dikişi patladı. Hepiniz dışarı. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Belki de kalmalıyım," diyor annem alt dudağını sıkarak usulca.

Babam ayağa kalkıyor ve daha önce hiç görmediğim sert bir ifadeyle bana bakıyor. "Ne istersen yap," diyor. "Geri kalanınız benimle."

"Hepiniz nereye gidiyorsunuz?" Çaresizce nefes alarak soruyorum. "Antonov Bratva'nın lideri yok."

"Ben buradayım."

"Babam, "Yaptığın bu pisliği düzeltmek için emeklilikten ayrılıyorum," dedi. Raporlar geliyor. Tüm müttefiklerimiz ya olay yerinde ölmüş ya da tutuklanmış. Şu anda savunmasız durumdayız ve sen de liderlik edecek konumda değilsin."

"Ama baba-"

"Buna değer miydi?"

Sorusu beni bir bıçaktan daha keskin kesiyor. Suçlayıcı. Acı. Ve içinde bulunduğum ıstırabı artırıyor.

Annem ellerini kalçalarına koydu. "Misha! Götlük yapma."

Başka bir şey söylemeden, amcalarımı da yanına alarak gitti.

Yorgunluk çöküyor. Yaralanmam ve üzüntüm arasında, gözlerimi açık tutacak iradeyi zar zor bulabiliyorum. Kalbimin olması gereken yerde bir boşluk var. Rahatsız, soğuk ve kendimi eksik hissediyorum.

Annem ve Charlotte bana her şeyin yoluna gireceğini söylemek için koştururken bile... Nat Teyze acımı dindirmek için bana ağı kesici vereceğini söylerken bile... Uzanıp dünyanın etrafımda parçalanmasına izin verirken bile... Birdenbire ona sahip olamazsam hiçbir şeyin önemli olmadığını fark ediyorum.

Gözlerimi sıkarak hızlı düşüncelerimi bastırmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Tek düşünebildiğim tüfeğin gürültülü çatırtısı. Vurulduğunda nasıl yalnız olduğunu. Hızlı mıydı, yoksa yavaş mıydı? Bir şey yapabilir miydim? Artık bir önemi var mı?

Sevdiğim adam öldü.

Ve ona söyleme şansım bile olmadı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 35

OceanofPDF.com

ANDREI

PAntonov'un özel konutuna gitmek infaz edilmek için yalvarmak anlamına geliyor ama başka seçeneğim yok. Sandra'yı görmem gerek, Beni öldürse bile onun iyi olduğunu bilmem gerek.

Araba evin önünde gıcırdayarak dururken etraf silahlı korumalarla dolup taşıyor, hepsi de silahlarını bize doğrultmuş durumda. Dışarı atladığım anda en az dördü üzerime doğru geliyor. Hayatımın dayacağını yemeye tamamen hazırlıklı gelmişim ama sonrasında olanlar çok daha kötüydü.

"Geri çekilin!" Mikhail Antonov adamlarına bağıyor. O, yumruklarını öyle sıkmış, parmak eklemleri bembeyaz olmuş bir halde ön patikadan aşağıya doğru ilerlerken, onlar da hazırola geçiyorlar. Onda Sandra'dan çok şey görüyorum.

İşte bu yüzden geri dönüp çeneme yumruk attığında tepki vermedim. Yere yığıldım, kulağım çınlıyor ve yüzüm zonkluyordu. Bunu hak etmişim. Hepsini hak ettim.

Karşılık vermenin bir anlamı yok. İstesem bile Mikhail Antonov benim neredeyse üç katım yaşında. Yaşlı bir adamla dövüşmenin onuru yok, bu yüzden en azından kızı hakkında bana cevap vereceğini umarak öfkesini benden çıkarmasına izin verdim.

"Andrei!" Leo yaklaşmaya çalışarak bağıırır.

Elimi uzatıp onu durduruyorum. "Bırak onu. Sorun yok."

Demirin acı tadı dilimi kaplıyor. ve endişeli bir haldeyim. Mikhail gömleğimin yakasından tutup beni yukarı kaldırdığında karşı koymuyorum.

"Seni orospu çocuğu!" diye kükrer, kuduz hırıltısını gösterir. "Bunların hepsi senin suçun, seni sıçan piç!"

"Lütfen-" diye soluk soluğa kaldım. "Lütfen, onu görmeme izin verin."
Mikhail'in koyu kahverengi gözlerinin ardında şiddetli bir şey parlıyor. "Asla."
Titreyen bileğini kavıyorum. "En azından bana onun iyi olduğunu söyle.
Sandra iyi mi?"

"Kızım seni ilgilendirmez."

"Her şeyi yaparım," diye mırıldandım. "Sana yalvarıyorum. Sadece bana onun iyi olduğunu söyle." Omzunun üzerinden bir tutam koyu kıvılcık saç görüyorum. Kalbim boğazıma doğru fırlıyor, ayaklarım beni kendi başlarına ileriye taşıyor. "Sandra, ben-"

"Charlotte!" Mikhail tersledi. "İçeri geri dön."

Çiğerlerim kendi içine çöküyor. Bu benim Sandra'm değil. "Nerede o?"
Kız kardeşine soruyorum. Elbette Charlotte bana yalan söylemezdi.
"Charlotte, söyle bana!"

Babasına bakıyor, gözlerinde endişe var. Cevap vermesi ne kadar uzun sürerse, ruhum o kadar çok ölüyor, parça parça.

Mikhail çenesini sertleştirdi, yüzü buzdan daha soğuktu. "Kızım öldü."

İlk başta onu duymuyorum, çünkü beynim duymak istemiyor. Dört kelime. Dört basit kelime ve birden tüm dünyam ayaklarımın altından kaydı.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Hayır... O sadece-"

Vurulduğu anı düşünmeden edemiyorum. Beni nasıl ittiğini. Tek görebildiğim kırmızı, yüz ifadesindeki acı, bilincini kaybederken teninin solgunluğu. Buna inanamıyorum. İnanmak *istemiyorum*.

Mikhail dişlerini sıkarak, "Kalbine bir kurşun yedi," diyor. "Onu doktora götüremeden kan kaybından öldü."

Kırıldım. Çığ. Daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştım. Vücudumda ne kadar güç kırıntısı kaldıysa aniden beni terk etti. Dizlerimin üzerine düştüm, tamamen uyuşmuştum.

Sandra gitti.

Ve hepsi benim hatam.

Kardeşlerim beni kucağına alıp ayağa kaldırmaya fırsat bulamadan, bir silahın emniyetinin açılıp kapanma sesi kulağımda çınlıyor. Soğuk metalin keskin ısırtığı alnıma bastırıyor. Mikhail Antonov kafama silah dayamıştı ve bu hiç umurumda değildi.

"Bırak onu!" Leo kendi silahını çekerek bağırır.

Bir domino etkisi başlatır. O silahını kaldırıncı Mikhail'in tüm adamları da aynısını yapıyor. Kardeşlerim de aynı şekilde karşılık veriyor, silahlar silahlara doğrultuluyor. Otuz kişilik bir çatışmanın içindeyiz. Böyle devam ederse, birileri ölecek.

Ruhumun küçük bir parçası bunun ben olduğumu umuyor.

"Seni daha önce öldürmeliydim," diye öfkeleniyor Mikhail. "Eğer yapsaydım, kızım..."

Silahının ucuna doğru eğildim. Korkusuzca. *İsteyerek*. Eğer gözlerimin arasına bir kurşun sıkarsa, bunu bir merhamet olarak kabul edeceğim. Sandra'nın öldüğünü bilmenin acı verici, parçalayıcı acısıyla uğraşmaktansa ölü ve duygusuz olmayı tercih ederim.

"Yap," diye yalvarıyorum. Kelimeler ağzımdan kendiliğinden çıkıyor. Beynim bu düşüncüyü kaydetmiyor bile, bir anda oluveriyor. "Lütfen."

Mikhail'in dudağı alaycı bir şekilde kıvrılır. "Ne olacağını sanıyordun? Tüm bu arkamızdan iş çevirmeler-"

"Dalga geçmiyorduk." Boğazım paramparça oldu. "Onu seviyorum."

Mikhail alaycı bir şekilde homurdanıyor ve silahı yere fırlatıyor. Metalin kaldırımdaki şakırtısı her nasılsa sıkıntımın içinde bin kat daha yüksek sesle duyuluyor. "Onu seviyor musun? Sana inanmıyorum."

"Lütfen-"

"Hepimize bir iyilik yap ve bunu kendin yap."

Titrek bir elle silahını aldım. Bir revolver. Hazneyi kontrol ettim, tek mermi vardı. Mesajı açık ve netti. Sandra'nın hayatına karşılık benim hayatım.

Mikhail bana son bir kez bakma lütfunda bile bulunmadı. Adamlarına doğru bir el sallıyor, basit bir hareketle hepsine geri çekilmelerini işaret ediyor. Burada bir dövüş olmayacak ve Tanrı biliyor ki içimde hiç dövüş kalmadı.

Sessiz bir dalgınlıkla silaha bakıyorum, kardeşlerimin bana seslendiğinin belli belirsiz farkındayım. Düşüncelerim var olduğunu bilmediğim bir yere, karanlık ve kaçınılmaz bir yere dalıyor. Tüm suçluluk duygum tüm öfkemle karışıyor. Bununla ilgili her şey kafa karıştırıcı ve acımasız. Beni annemin öldüğünü öğrendiğim zamana geri götürüyor. Birdenbire çocuk olduğum, yalnız olduğum, korktuğum ve bunun olmasına izin verdiği için dünyaya öfkeleniğim bir zamana ışınlanıyorum.

Acımı tarif edecek kelime yok. İyileşmemi sağlayacak makul bir süre yok. Sandra burada değilse ne anlamı ki?

"Kardeşim."

Samuil ve Roman iki yanımdalar, beni kollarımdan tutup ayağa kaldırıyorlar. Leo bana hayal kırıklığı ve acıma karışımı bir duyguyla bakıyor. Küçük kardeşlerimi yüzüstü bıraktığımı bilmek iyi bir duygu değil. Onların örnek alabileceği biri olmak benim işim.

Şimdi, kalbi kırık bir başarısızlıktan başka bir şey değilim. "Gidelim," dedi Roman. "Cevabını aldın."

Arka koltuğa kayarak Samuil ve Damien'in arasına sıkıştığımı hiç hatırlamıyorum. Moskova'ya dönüş yolunu da hatırlamıyorum. Polis her yerde, ama bize aldırıyorlar, taksi kamuflijımız her sihrini yapıyor. Soğuk, karanlık daireme adım attığımı hatırlamıyorum, ne de duşa girip tüm kan ve kirden arındığımı.

Düşün spreyinin altında ne kadar kalacağımı bilemiyorum. Bir şeyler hissetmeme yardımcı olacağı umuduyla suyun sıcaklığını haşlanma sınırına gelene kadar yükseltiyorum. Ama olmuyor.

Nihayet kurulacak ve giyinecek gücü bulduğumda kardeşlerim hâlâ . Kendi aralarında sessizce konuşarak mutfağında dolaşıyorlar. Görüş alanına girdiğim anda tüm konuşma izleri sona eriyor. Leo, Samuil, Roman ve Damien, gelmeyecek emirleri bekleyen iyi küçük askerler gibi beni izliyorlar.

"Bize ne yapacağımızı söyle," diyor Damien. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bu bizim için büyük bir fırsat," diye yanıtlıyor Leo. "Düşmanlarımızın çoğu öldüğüne ya da hapse girdiğine göre, toprakları kapanın elinde kalıyor. Şimdi harekete geçebilir ve neredeyse hiç direnişle karşılaşmadan hepsini ele geçirebiliriz. Bu mükemmel."

"Adamlarımızı toplayabilirim," diye teklif ediyor Samuil. "Onları bir saat içinde yola çıkmaya hazır hale getiririm."

Hepsine inanamayarak bakıyorum. İşe gitmek mi istiyorlar? *Şimdi* mi? Sanırım söyledikleri doğru -suç asla uyumaz- ama Nicolaevich Bratva'yı zafere taşıyacak kafa yapısında değilim.

Leo'ya elimi sallayarak "Hallet," diyorum. "Beni rahat bırak."

Roman kaşlarını çatır. "Andrei, kadının için üzgünüz ama o bir Antonov'du. Asla işe yaramayacaktı."

Sessizlik havayı ağırlaştırıyor. Buna dayanamıyorum, kardeşlerimin gözlerinin içine zar zor bakabiliyorum. Onların acımasını istemiyorum ama acımanın tüm tenimi sardığını hissedebiliyorum.

"Andrei..." Damien yavaşça başlar. "Neye ihtiyacın var?"

"Sadece... biraz zamana ihtiyacım var."

Elimdeki silaha temkinli bir şekilde bakıyor. Mikhail'in tabancasını tekrar elime aldım. "Belki de bu gece seninle kalmalıyız."

"Aptalca bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?" Öfkem uyarıda bulunmadan öne doğru fırladı. "Beni rahat bırak."

Anlaşılr bir şekilde, patlamam kardeşlerimi taşınmaya ikna etmek için çok az şey yapıyor. Hangisi beni daha çok sinirlendiriyor bilmiyorum; beni dinlememeleri mi, yoksa değerli nefes alma alanımı işgal etmeleri mi? Duvarlar çöküyor ve tüm bu fazladan bedenler beni klostrofobik yapıyor.

"Çık dışarı!" Tıslıyorum. Yemin ederim, kendimi kaybetmeme iki saniye kaldı. "Defol. Çık. Siktir. Dışarı!"

"Seni bu şekilde bırakmayacağız," diyor Samuil ciddiyetle. "Silahını indir, Andrei. Bunu konuşarak halledelim."

Samuil mantıklı konuşmaya başlayınca berbat durumda olduğumu anladım. O her zaman önce yumruk at, sonra soru sor tarzında bir adam olmuştur - bu da bana fena halde boku yediğimi söylüyor.

Burada olmak istemiyorum. Boşluğa ihtiyacım var. İntikama ihtiyacım var.

Tüm dünyada suçlanmayı hak eden tek bir kişi varsa, o da Dedektif Gregor Ivanovich'tir. O ve kurduğu tuzak olmasaydı, Sandra hâlâ hayatta olacaktı. Bu onun hatası. Mikhail Antonov bana bir mermi hediye etti ve her yerinde dedektifin adı yazıyor.

Kardeşlerim sayıca benden üstün olabilirler ama benim sarsılmaz bir kararlılığım var. Hiçbiri ne anlamaya fırsat bulamadan sandalyemden kalkıp doğruca kapıya yöneliyorum. Leo arkamdan sesleniyor. Samuil'in elinden zor kurtuluyorum. Roman ve Damien beni koridora kadar kovaladılar ama ben çoktan gitmişim.

Tabancam elimde, gecenin karanlığına karışıyorum.

Bu Sandra için.

CHAPTER 36

OceanofPDF.com

ANDREI

I Eğer takıntı bir hastalıksa, o zaman ben hastayım ve acı çekiyorum. Uyanıkken düşüncelerim Sandra ve Ivanovich arasında gidip geliyor, beni sonu gelmeyen bir sebep-sonuç döngüsüne hapsediyor. Onu düşünmeden edemiyorum, gözlerindeki ışıklar sönerken kollarımda ne kadar soğuk ve küçük olduğunu. Onu bir daha öpemeyeceğimi, onunla bir daha konuşamayacağımı fark edince göğsüm sıkışıyor. Ivanovich ödemek zorunda, ödemek *zorunda*.

Bu sefer adamın izini sürmek çok daha kolay. Lanet bir savaş kahramanı gibi ortalıkta dolaşıyor, röportajlara ve halka açık ödöl törenlerine katılıyor. Mütevazı bir kot pantolon, siyah bir sweatshirt ve beyzbol şapkası giymiş bir şekilde kalabalığın arkasından izleyerek pusuya yatıyorum. Kapüşon yüzümü gizlemek için çekilmiş. Meraklı muhabirler ve bir avuç üniformalı polisle birlikte bir dizi TV kamerası burada. Ona öylece yaklaşamam. İntikam istiyor olabilirim ama intihara meyilli değilim. Burası çok kalabalık, çok fazla tanık var. Adamı yalnız yakalayana kadar beklemeliyim.

"Dedektif Ivanovich sıkı çalışmanın ve kararlılığın parlak bir örneği," diyor polis şefi mikrofon standında. "Geçen haftaki baskının başarısı Rus Bratva'sının yok edilmesini sağladı. Hizmetlerinden ötürü kendisine bu onur madalyasını takdim etmek istiyoruz."

Dedektif karakolun önünde sahneye çıktığında kibar bir alkış tufanı kopuyor. Kına yakmasını, dünyanın tepesindeki bir adam gibi görünmesini bekliyorum... Oysa her zamanki gibi bitkin, boş ve kederli. Yüzünde renk yok, gözlerinde kıvılcım yok. Bu adam yürüyen bir kabuk, sadece işlevsel olarak yaşıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor mikrofona. Dedektif o kadar uzak ve mesafeli ki gerçekten kime hitap ettiğini anlamak zor. "Yirmi yılı aşkın bir süre önce karımı ve çocuğumu Bratva'nın Moskova'ya ve halkına uyguladığı anlamsız şiddet yüzünden kaybettim. Onların ruhlarının nihayet huzura kavuşacağını bilmek bana büyük bir mutluluk veriyor."

Konuşmasını yaparken, kendi sözlerine inanmadığını söyleyebilirim. Ses tonu soğuk ve düz. Neşenin, sıcaklığın ya da onu insan yapan diğer şeylerin herhangi bir izi ondan çekilip alınmış. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir adam bu. Nihai amacına ulaşmıştır ve artık kalması için bir neden yoktur. Dediği gibi: ailesi yok, geleceği için planları yok. Ivanovich hepimizin yanışını gerçek zamanlı olarak izledi ve şimdi elinde hiçbir şey yok.

Şimdi hiçbir şeyim yok.

Hiç böyle bir aşk yaşadınız mı, Nicolaevich?

Yaptım, ama çok geç fark ettim.

Uzun soluklu bir el sıkışma ve fotoğraf çekirme alayı var. Tören birkaç dakika içinde sona eriyor. Birkaç muhabir soru sormak için geride kalıyor ama kalabalığın çoğunluğu dağılıyor. Ben de onlarla birlikte gidiyorum, geride kalıp fark edilme riskini göze almak istemiyorum. Ivanovich'in tüm hareketlerini takip ediyor, konuştuğu herkesi not ediyorum. Yine de sonunda, fazla yaygara koparmadan ayrılıyor ve polis karakoluna girip içeride kayboluyor. Onu takip etmek istiyorum ama doğrudan aslanın inine girmek aptallık olur.

Er ya da geç ortaya çıkacaktır.

Ve benim zamandan başka bir şeyim yok.

Şehrin sokaklarında onu takip ediyorum, bir gölge gibi. Aramızda yaklaşık on beş adım var, şüphe çekmemek için yeterli bir mesafe, ama onu kaybetmemi gerektirecek kadar da değil. Günlerdir onu izliyorum, bir haftaya yaklaşıyor. Dedektifin üzerinde o kadar çok dikkat vardı ki, ona ulaşmak neredeyse imkansızdı, ama havada bir değişiklik seziyorum.

Başarıları artık yavaş yavaş eski haber haline geliyor. İnsanlar finans sektöründeki yeni bir skandala -içeriden bilgi ticareti ya da üst düzey bir devlet görevlisinin karıştığı bir skandala- odaklanmış durumda. Dürüst olmak gerekirse, bu benim lehime. İnsanlar dedektifi ve yaptıklarını ne kadar çabuk unutursa

kahramanca işler yaparsa, onu ne kadar çabuk ortadan kaldırılabirsem... Kimse daha akıllı olmayacak.

Günlük rutini açıkçası acınası. Dedektif tüm gününü iş yerinde masasının başında geçiriyor. Öğle yemeği öğleden sonra saat birde, sonra da güneş batmadan çok önce işten çıkıyor. Parka gitmeyi ve saatlerce oturup insanların hayatlarını seyretmeyi sevdiğini hemen keşfediyorum. Konuşacak kimsesi yok, güvenebileceği bir arkadaşı yok.

Kahretsin.

Belki de ona acıyorumdur. Sadece birazcık.

Çünkü belki de anlamaya başlıyorum.

Hissettiğim bu delilik... Hiç bitmeyen bu öfke ve ıstırap döngüsü... İşkenceden başka bir şey değil. Sandra'yı kaybettiğimden beri halsizim. Akıl sağlığıma zar zor tutunuyorum. Onu tanımadan önce hayat nasıldı? Onun gülüşünü duymadan ya da gülümsemesini görmeden önce mutlu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor muydum? Sandra'nın olması gereken yerde kocaman bir boşluk açıldı ve tek yapabildiğim o boşluğu yakıcı nefretimle doldurmak. Nefes almak çok zor, düşünmek çok zor. Ivanovich'in son yirmi yıldır katlanmak zorunda kaldığı şey bu muydu?

Onun önünden gittim ve dairesine girdim. Biraz araştırma yaptıktan sonra, onu bulduğumuz evin daha önce ailesi hayattayken onlara ait olduğunu öğrendim. Evi hiç satmamış ama orada yaşayamıyor. Acısının bir başka yönü.

İçeri girmek, bir teslimatçı hızlı bir teslimat yaparken, kapıyı ayağıyla destekleyerek binaya sızmak gibi basit bir mesele. Asansöre binip onun katına geldiğimde kimse beni sorgulamıyor. Gözlerimi yere indiriyorum, yüzümü binanın kameralarından gizliyorum. Bu gece sonunda Ivanovich'e bedelini ödeteceğim.

Kapısının yanındaki sahte bitkide yedek bir anahtar sakladığını bilecek kadar uzun süredir onu izliyorum. Tek yapmam gereken onu almak ve içeri girmek. Orada, mutfağında oturuyorum, silahımı kapıya doğrultmuş, tıpkı aylar önce *beni* ziyaret ettiği zamanki gibi hazır ve nazır bekliyorum. İşlerin nasıl tersine döndüğüne gülerdim ama açıkçası enerjim yok.

Ivanovich ancak yaklaşık bir saat sonra, hava karardıktan çok sonra geldi. Işığı açıp beni gördüğünde hiç şaşırılmış gibi görünmüyor. Adam gayet rahat bir şekilde ceketini silkeliyor ve ayakkabılarını çıkarıyor, herhangi bir aciliyet ya da korku belirtisi göstermeden mutfakta bana katılıyor.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," diyor dolaptan iki bardak ve dondurucudan bir şişe votka alırken. "Senin ve kardeşlerinin nereye gittiğini merak ediyordum. Adli tabipler cesedinizi incelediklerini rapor etmediler ve meslektaşlarımdan hiçbiri sizi kaydetmiş gibi görünmüyordu."

Ivanovich karşıma oturuyor ve ikimize de birer içki dolduruyor. Bardağımı uzatıyor ama ben sıvıya şüpheyile bakıyorum.

"Eğer endişelendiğin buysa, zehirli değil." Doğruyu söylediğinin kanıtı olarak kendi bardağından büyük bir yudum almaya devam ediyor. Ne olursa olsun, ben katılmıyorum. "Bok gibi görünüyorsun."

"Hiç aynaya baktın mı?" Isırarak karşılık veriyorum. "Tam olarak güneş ışıkları ve gökkuşaklarının tüküren görüntüsü değilsiniz, Dedektif."

Sözlerim onu korkutmuşa benzemiyor. "Peki seni benim mütevazı evime getiren nedir?"

", " diyorum ona sessizce. "Onu vurdular."

Ivanovich gözünü bile kırpmıyor. Nasıl bir tepki bekliyordum bilmiyorum. Kesinlikle empati değil, ama bana hiçbir şey vermemesi canımı daha çok yakıyor. Onun yerine votkasını yudumlarken "Güzel," diyor. "Sokakta bir Antonov daha eksildi."

Çenemi tuttum. Eğer beni kızdırmaya çalışıyorsa, işe yarıyor.

"Sakin onun hakkında bu şekilde konuşayım deme," diye homurdanıyorum.

"Söyle bana, acıyor mu?" Günler sonra ilk kez dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Ama bunun dostça bir yanı yok. Zalimlik ve acımasızlık damlıyor. Ivanovich öne eğilmiş, gözlerinde saf bir sadizmle beni inceliyor. "et," diye kışkırtıyor. "Tetiği çek Nikolayeviç. Bunu istediğini biliyorum. Vur beni."

Bir an için bunu düşündüm. Buraya gelmemin tek nedeni buydu. Sandra'ya olanları ona ödetmeye kararlıyım ama şimdi gerçekten buradayım... İç çekerek silahı masaya bıraktım. Her şey çok anlamsız. Onu öldürmek hiçbir işe yaramayacak. Gerçekten sevdiğim tek kişi öldüğüne göre.

"Hepimize bir iyilik yap ve bunu kendin yap," diyorum, Mikhail'in sözlerini yankılayarak masadan kalkıp giderken.

Ivanovich'in beni sırtımdan vurma ihtimali oldukça yüksek ama umurumda değil. Her iki durumda da, bu gece birimiz ölecek ve bu ben olsam da umurumda değil. Önce koridora, sonra asansöre, sonra da binanın önüne ulaştığımda gerçekten şaşıyorum. Takip edilmiyorum.

Yolun karşısına geçerken-
BANG!

Yürümeye devam ediyorum. Ruhum daha hafif hissetmiyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 37

OceanofPDF.com

SANDRA

I Sonsuzluk gibi gelen bir süre yatalak kaldım.

Nat Teyze bana hayatta kalmamın bir mucize olduğunu söyleyip duruyor. Çok az kişi göğsüne bir kurşun yiyip de hikayeyi anlatacak kadar yaşayabilir. Bu ilahi müdahaleden başka bir şey değil. Ama yataktan kalkacak enerjim olsaydı bile kalkamazdım. Zihnimi ağır bir sis kaplıyor ve bunun kullandığım ağrı kesicilerle hiçbir ilgisi yok.

Andrei'yi düşünmeden duramıyorum. Gözlerime iğneler batmadan adını bile zar zor *düşünebiliyorum*. Ne yaparsam yapayım, ne kadar zaman geçerse geçsin, onun öldüğünü kabullenemiyorum. Yaşadığımız hayat tehlikeli bir hayat. Ölüm ve yaralanma işyerinde kabul edilen bir tehlikedir. Sadece bunun gerçekten olacağını düşünmemiştim.

"Sandy," diye fısıldıyor Charlotte başucumda. Kucağında bir kase tavuklu şehriye çorbası . Son zamanlarda tek mideme indirebildiğim şey bu. Başka her şey midemi bulandırıyor.

"Bir şeyler yemelisin," diye ekliyor annem usulca. Yatağımın diğer tarafında oturmuş, endişeyle battaniyemi bugün milyonuncu kez kabartıyor. "Belki de Natalya'yı tekrar aramalıyım. Gerçekten endişelenmeye başlıyorum."

"Yapma," diye mırıldandım. "Sadece pek iştahım yok." "İşte bu yüzden endişeliyim, tatlım."

"Sadece uyumak istiyorum."

"Bütün gün uyudun, kardeşim. Nat Teyze yaran kapandığına göre hareket etmenin iyi bir fikir olduğunu söyledi. Bilirsin, bacaklarını esnetirsin." Kız kardeşimi görmezden geliyorum, dilimi ısırđığım gerçeğini gizlemek için dudaklarımı sıkıca bastırıyorum. Canım çok yanıyor ama bilinçaltımda, bu acıdan kurtulmak için can atıyorum.

Ceza. Yaklaşan bu hissizliğin beni ele geçirmesine izin vermektense acı çekmeyi tercih ederim.

"Sonra yerim," diye homurdanıyorum. "Babam nerede?"

Annem Charlotte'a bakar. "Şehirde. Birkaç şeyle ilgileniyorum."

İçime bir suçluluk duygusu saplanıyor. Ya da belki de yaralanmamdan kalan bir ağrıdır. Gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey, babamın son birkaç gündür eve neredeyse hiç gelmediği, çünkü benim büyük başarısızlığımdan sonra temizlik yapıyor. Hayal kırıklığına uğradığını hiç söylemedi ama ben bunu hissedebiliyorum. Havada asılı duruyor, konuşulmuyor ve ürkütücü; Andrei'yle olan ilişkimin tüm aile tarafından biliniyor olması bunu on kat daha kötü hale getiriyor.

Kimse onu gündeme getirmedi. Minnettar mıyım yoksa ayakkabının düşmesini mi bekliyorum bilemiyorum. Ailem o hiç var olmamış gibi davranmaya kararlı mı? Sanki biz bu işe karışmasaydık her şey farklı olabilirmiş gibi?

Midem sıkışıyor. Mide bulantım geçmedi ama yemek yemediğim için mi, kullandığım ilaçların bir yan etkisi mi, yoksa vücudumun adı konmamış kederlere verdiği tepkiler mi bilemiyorum. İnleyerek yan tarafıma dönmeye çalışıyorum. Bu beni daha da sersemletiyor, oda aniden bir topağ gibi dönmeye başlıyor.

"Sanırım hasta olacağım," diye sızlanıyorum.

Annem hemen yakındaki bir çöp kutusunu kaptı. Çöp kutusunu tam zamanında kaldırıyor ve ben de kuru kusmaya başlıyorum, o kadar sert kusuyorum ki görüşümde beyaz lekeler oluşuyor.

"Bu yeter," diyor Charlotte bir ifadeyle. "Nat Teyze'yi arayacağım." "Hayır, yapma. Sorun değil-"

İkizim beni görmezden geliyor ve telefonunu çıkarıyor. "Hey, benim... Evet, sana burada gerçekten ihtiyacımız var. Bir şeyler yolunda değil. Kusuyor. Ve yemek yemiyor. Ona en sevdiği ton balıklı sandviçlerden vermeye çalıştım ama daha da kötü hissettirdi..." Charlotte bir an için sessizleşiyor, kaşları dik bir şekilde çatılıyor. Ne söylediklerini merak ediyorum.

"Oh," diye soluk soluğa kalıyor annem, gözleri irileşiyor. "Neyin var?"

Mırıldanıyorum.

Bir elini benimkinin üzerine koyuyor ve nazikçe gülümsüyor. "Dürüstçe cevap vermeni istiyorum Sandy... Açık sözlülüğümü bağışla ama sen ve Andrei korundunuz mu?"

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Anne."

"mı?" Charlotte devam eder. Bağırsaklara gerçek bir yumruk.

"Tabii ki yaptık."

"Peki en son ne zaman regl oldun?" Annem soruyor.

Havada garip bir gerginlik var, aniden iğne düşse duyulacak kadar sessizleşiyor. Zihinsel hesaplamalar yapıyorum. Antonov Bratva'ya gitmek ve ölüme yakın deneyimimden kurtulmak arasında, regl dönemimi takip edecek zamanım olmadı. Regl dönemim beni en son ziyaret ettiğinde...

Aman Tanrım.

"En az bir ay önce," diye mırıldanıyorum inanamayarak. "Aslında bir aydan biraz fazla. Ve bir keresinde..."

Charlotte keskin bir nefes alır ve telefonunu kulağına dayar. "Evet, Nat Teyze? Hamilelik testi getirmek isteyeceksin."

Banyoda kilitli kaldığım sürenin ne kadar olduğundan tam olarak emin değilim ama sürekli beni kontrol etmeleri sinirlerimi bozmaya başladı. Ailemin umursadığını biliyorum, ama ben işimi yapmaya çalışırken kulaklarını kapıya dayadıklarını bilmek... Şey, bu çok fazla.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Nat Teyze bana soruyor. "*Hayır*," diye cevap veriyorum bikkınlıkla.

Diğer taraftan, fısıldaşmaların geldiğini duyabiliyorum. Charlotte anneme, "Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum," diyor.

"Sus artık. Bu babanın emri."

"Ne zamandan beri babamın dediklerini yapıyorsun?"

Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim ama umursayabilir miyim bilmiyorum. Şu anda daha büyük sorunlarım var. Sorun derken, telefonumdaki zamanlayıcının çalmasını beklerken banyo tezgahının üzerinde duran bir gebelik testinden bahsediyorum. Sonunda çaldığında.

İki düz çizgi.

Pozitif.

Ben hamileyim.

Biri kapıyı çalıyor. "Tatlım?" Annem sesleniyor. "Nasıl gidiyor?"

Başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırdığım küçük çubuğa bakıyorum, ağzım hayretle açık. Sonunda aklımı mı kaçırdım? Bu inanılmaz detaylı bir rüya mı?

Elim içgüdüsel olarak karnıma düşüyor, damarlarıma kabaran bir sıcaklık doluyor. Umutlu ve hafif bir şey. Banyo lavabosunun önünde durup yansımama bakıyorum ve asla gelmeyecek bir çıldırma anını bekliyorum. Aslında, hiç bu kadar sakin olmamıştım. Artık hamile olduğumu bildiğim için garip bir şekilde annelik hissediyorum.

Benim bebeğim. *Andrei'nin* bebeği. Onu koruyamadım ama belki... Belki çocuğumuzu koruyabilirim.

Nefesimi tutuyorum, kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor. Ailem öğrenirse ne düşünür? Bana ne yaptıracaklar? Hamile olduğumu bilmek işleri kesinlikle zorlaştırıyor. Çocuğu büyötmeye çoktan karar verdim, sonuçları ne olursa olsun - ama şu an bu haberi herkese vermek için ideal bir zaman değil. Durumumuz hassas, atmosfer kırılğan. Gerçekten bir plana ihtiyacım var ama ancak yeterince zamanım olursa bir plan yapabilirim.

"Abla?" Charlotte nazikçe seslenir. "Abla, beni korkutuyorsun. Lütfen dışarı çıkar mısın?"

Ayaklarımlın üzerinde düşünüyorum. Kimse hamile olduğumu bilmemeli. En azından şimdilik. Eninde sonunda hepsine söyleyeceğim ama bebeğimin güvenliğini sağlayana kadar değil. Bizi dünyaya çok erken ifşa etmek, Moskova'daki Bratva şüphesiz paramparça olmuş ve parçaları toplamak için çabalarken *sırtıma* -sırtımıza- bir hedef koyabilir. Düşmanlarımız her yerden çıkabilir ve ben kendi adıma bir daha asla yem olmayı reddediyorum.

Natalya Teyze'nin bana verdiği kutudan kalan iki hamilelik testini çıkardım ve lavaboya koşarak her iki şeridi de suyun altına tuttum. Banyodan üçüyle birlikte çıktım ve herkesin görmesi için onları havaya kaldırdım.

"İlkinde pozitif çıktı," diye mırıldanıyorum. "Ben de kontrol etmek için iki tane daha aldım. İkisi de negatif çıktı."

"Yanlış pozitifler olabilir," diyor Nat Teyze yargılamadan. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Mümkün olduğunca rahat bir şekilde omuz silkiyorum. "İyiyim. Güzel. Meraktan soruyorum..." "Evet, canım?"

"Bana ağrı kesiciler... Eğer hamile olsaydım, onlar..." Nat Teyze, "Sana verdiğim gibi değil, hayır," diyor.

"Anlıyorum."

Charlotte bana kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Söylediklerimi anlayabilecek biri varsa, o da odur. Daha dikkatli olsam iyi olur.

Nat Teyze'ye, "Bunca yolu bir hiç uğruna gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diyorum.

"Saçmalama, Sandy. Aile bunun için vardır. Aurora bana fazla yemediğini söyledi?"

"Sadece stresliyim. Ben iyiyim."

Onlara tekrar yalan söylemek iyi hissettirmiyor. Yalan söylemek beni bu karmaşanın içine sokan şeydi. Riskler zaten çok yüksekti, şimdi hamile olduğumu öğrendiğime göre tavan yaptı.

"Uzanmak istiyorum," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. "Dinlenebilmem için beni biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

"Elbette," diyor annem, yanağıma bir öpücük kondururken sırtımı okşuyor. "Hadi, Charlotte. Nat. Sanırım Freddy aşağıda kitap okuyor. Bize öğle yemeği hazırlayabilirim."

Nat Teyze gülümsüyor. "Kulağa hoş geliyor."

Yatağıma geri dönüyorum, dünyadan saklanmak için yorganımı bedenimin üzerine atıyorum. Kapı aralığından bana bakarak oyalanan tek kişi Charlotte.

"Hey, Sandy?"

"Hm?"

Yanağının içini çiğniyor. Kız kardeşim bir şeyden şüpheleniyorsa bile bunu söylemiyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Ben de seni seviyorum."

"Andrei'ye olanlar için üzgün olduğunu biliyorum." "Lütfen, bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Sadece..." Charlotte ağırlığını bir ayaktan diğerine kaydırıyor ve bariz bir rahatsızlıkla ensesini ovuşturuyor. Söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyor. Kapıdan çıkmadan önce tek söylediği, "Çorbanı üzerine bıraktım," oluyor.

Yatakta doğrulup dizlerimi göğsüme çekiyorum ve yemeğimi alıyorum. Şu anda ılık ama yemeye kararlıyım. Artık iyileşmek için çaba göstermeliyim, sadece kendim için değil, bebek için de. İlk birkaç lokmayı hazmetmek zor oluyor ama yavaş yavaş tuzlu et suyu ve cömert tavuk lokmaları iştahımı kabartıyor.

Karnımı ovuyorum, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. "Annen sana sahip çıktı," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Bütün kaseyi bitiriyorum. Ne de artık iki kişilik yiyorum.

CHAPTER 38

OceanofPDF.com

ANDREI

H Moskova'nın yarısı Nicolaevich Bratva'ya aittir.
Çok mutlu olmalıyım.

Ben başka bir şeyim.

Leo masamın diğer tarafından bana "Şaşırtıcı kârlar elde ediyoruz," diyor. Tabletinde ayrıntılı hesap tablolarından biri açık. "Bölgede kalan Antonov'lardan neredeyse hiç direniş görmedik. Hepsi şehrin kuzeyine doğru kaçtı. Baskın onları şaşkına çevirdi, ama şimdi zorlamanın zamanı olduğunu sanmıyorum. Bölgede hala yoğun bir polis varlığı var."

"Elbette," diye mırıldanıyorum. Kısmen Leo'nun her şeyi kontrol altında tuttuğunu bildiğim için, kısmen de kendimi umursamaya ikna edemediğim için sadece yarı yarıya dinliyorum. İstedığımız her şeye sahip olmamıza rağmen ihtiyacım olan hiçbir şeye sahip olmamam neredeyse zalimce.

"Taksi işi bu noktada neredeyse kendi kendine yürüyor," diye devam ediyor Leo. "Dedektif Ivanovich *öldüğünden* beri polisin etrafta dolaşması için bir neden kalmadı. Bizi suç çıkarlarımızla ilişkilendirebilecek tek kişi oydu ve herhangi bir bilgi aktarmış gibi görünmüyor."

Başımlla . "Güzel. Bu iyi." "Andrei?"

"Hm?"

Leo tabletini yere bırakır ve sandalyesinde dik oturur. "Senin için endişeleniyorum kardeşim. O zamandan beri kendinde değilsin... O zamandan beri."

"Ben iyiyim."

"Buna inanmamı gerçekten bekleyemezsin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne söylememi istiyorsun, Leo?" "Dürüst olduğun sürece ne söylediğin umurumda değil."

Aklıma hiçbir kelime gelmiyor. Sadece boşluk. Sandra hakkında konuşmamı mı istiyor? Kabuslarımda onun son anlarını tekrar tekrar yaşadığım için üç saatten az uyuduğum gerçeğinden mi? Ya da belki de kendimi nasıl toparlamam gerektiği hakkında konuşmak istiyordur - biliyorum ama bunu yapacak gücü ya da isteği kendimde bulamıyorum.

Keder, bataklıktan oluşan sonsuz bir çukurdur. Ne kadar çırpınırsam, ondan ne kadar kaçmaya çalışırsam, o kadar dibe batıyorum. Güvenlik ağı yok, cankurtaran halatı yok. Leo bunun hakkında konuşmak ister mi? Her şeyimi kaybetmişken kelimeler ne işime yarayacak? Ivanovich'le uğraşmanın kapanmama yardımcı olacağını düşünmüştüm ama bu sadece içimde bir yara açtı. Karada boğuluyorum ve kimsenin bana yardım edebileceğini sanmıyorum.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, çünkü gerçekten yapabildiğim tek şey bu. Yeterince söylersem gerçekmiş gibi hissetmeye başlayacağımı umuyorum. Çocukların dediği gibi, başarıya kadar numara yap. Elbette bunda bir bilgelik olmalı.

"Onu gerçekten sevmiş olmalısın," diyor Leo, hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle. Küçük kardeşimin kelimelerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştır. O sayılarla uğraşır. Formüllerde ve somut sonuçlarda rahatlık bulur. Tüm kardeşlerim arasında çözülmesi en zor olanın o olduğunu iddia edebilirim. Bu yüzden ses tonu şok edici. Enerjim olsa çıldırırdım.

"Yaptım," diye mırıldandım. "Ve çok geç fark ettim." "Neden bize daha önce söylemedin?"

"Fark eder miydi? Eğer sana Antonov'un varisine aşık olduğumu söyleseydim, kararımı destekler miydin?"

Leo homurdanır. "Yok artık. Senin deli olduğunu düşünürdüm."

"Kesinlikle-"

"Ama," diye vurguluyor, "eminim eninde sonunda anlayacaktık."

Koltuğuma çöküyorum. "Artık bir önemi yok."

Leo kalkıp ofisimin kapısına doğru ilerliyor ve gömme pencereden dışarı bakıyor. Durdu. "Sana son bir soru."

Baş ağrımın geçmesi için sessizce dua ederek burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ne?"

"Eğer seçim yapmak zorunda kalsaydın - Bratva ya da Sandra - hangisini seçerdin?" Kaşlarımı çatıyorum. "Buna nasıl cevap vermemi bekliyorsun?"

"Birini ya da diğerini seçerek."

Bu imkansız bir soru ve bence o da bunun farkında. Kardeşlerim için, kurmaya çalıştığımız imparatorluk için yapamayacağım şey yok. Sıfırdan geldik ve şimdi şehrin yarısını mı yönetiyoruz? Açıkçası başardıklarımızla gurur duyuyorum.

Ama içi boş geliyor. Başarılarımı gerçekten kutlamak istediğim tek kişi artık burada olmayan tek kişi. Sandra ile aramızdaki şeylerin asla bu şekilde gerçekleşmemesi gerekiyordu ama bulduğumuz şey umduğumdan çok daha iyiydi.

"İdeal bir dünyada," diye cevap veriyorum, "ikisine de sahip olurdum. Ama seçim yapmak zorunda kalsaydım... Onu seçerdim."

Gözlerinde ne bir yargılama ne de savunmaya geçecek bir neden görüyorum. Leo sadece başını sallıyor, kapıyı açıyor ve birinin içeri girmesi için kenara çekiliyor. Bir kadın. Akan kıvılcı saçları ve şaşırtıcı mavi gözleri olan biri. Ya bir hayalet görüyorum ya da doğru yere bakıyorum.

"Charlotte?" Nefes alıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Fazla zamanım yok," diyor hemen. "Babam burada olduğumu öğrenirse, kendimi vurabilirim."

" oluyor?"

"Sandra yaşıyor. Babam size ve ona yalan söyledi. Bir şey söylemek istedim ama hepimize söylemememi emretti. Bunun Sandra'nın iyiliği için olduğunu düşündüğünden eminim ama ben... ben aynı fikirde değilim. Bu yüzden buradayım."

Kulaklarımdaki aralıksız çınlamadan onu zar zor duyabiliyorum. *İmkânı yok*. Bana doğruyu mu söylüyor? "Ama o... O beni korurken vuruldu."

"Evet," diyor Charlotte iç çekerek. "Tam göğsünden girmiş ama kurşun kalbini ıskalamış. Bir süre çok zorlandı ama şimdi iyi. Sandra senin öldüğünü düşünüyor."

Ayağa kalkıyorum, masamın kenarını öyle sert kavıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. "Ne?"

"Seni aramasını engellemek için. Babam ona-"

"Neden bana daha önce söylemedin?"

"Bana kızma, göt herif," diye tersliyor Charlotte. "Açıkçası ikinize de hâlâ çok kızgıyım. Ona zarar gelirse sizi asla affetmeyeceğimi söylemiştim."

"O zaman neden buradasın? Ne değişti? Bunca zaman düşündüm ki..."

Charlotte zorlukla yutkunur. "Sandra kendini iyi hissetmiyor. Geçen gün... Hamilelik testi yaptı."

Kafamdaki tüm kan boşalıyor ve ayaklarımda birikiyor, ani bir içime doğru çığlık atıyor. Çenemin yere çarptığından oldukça eminim. "Ve?"

"Negatif olduğunu söyledi ama bence yalan söylüyordu."

Şaşkınlık ve dehşet karışımı bir duyguyla Charlotte'a bakıyorum. Bunca zaman... Bunca zaman Sandra hayatta mıydı? Ve sadece benim çocuğum olduğunu varsayabileceğim bir şeye hamile olabilir miydi?

"Neden..." Sesimi bulmam bir anımı aldı. "Neden yalan söylesin ki? Nereden biliyorsun?"

"O benim ikizim. Neredeyse aklını okuyabiliyorum. *Neden* yalan söylediğine gelince..." Charlotte omuz silkiyor. "Dışarının nasıl olduğunu biliyorsun. Dünyamız istikrarsız. Güvensiz. Sanırım bundan sonra ne yapacağını anlamaya çalışıyor ve bunu yapmak için zamana ihtiyacı var, bu yüzden..."

"O zaman bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Senden nefret ediyorum ama Sandra sensiz kesinlikle perişan oldu. Onu hiç bu kadar kırılmış görmemiştim. Ben sadece..." Charlotte derin bir iç çeker. "Kız kardeşimi çok seviyorum. Ve dünyanın onu seyirci kalabileceğimi sanmıyorum. Seni ne kadar sevdiği çok açık ve eğer ikinizin birlikte olması onu yeniden bütün hissettirecekse..."

"Nerede olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Gizlice çıktım. Dürüst olmak gerekirse, yakında geri dönmem gerekiyor. Bu yüzden sana sadece bir kez soracağım: benimle geliyor musun?"

Sözleri kafatasımın içinde yankılanıyor, el ve ayak parmaklarımdan uçlarından hafif bir vızıltı yayılıyor. Hâlâ kapının eşiğinde duran Leo, beklentiyle beni izliyor. Tıpkı Charlotte gibi o da cevabımı bekliyor.

"Beni Sandra'ya götür."

CHAPTER 39

OceanofPDF.com

SANDRA

I sadece çok fazla zamanım var. Çok geçmeden bebeğimin yumruları görünmeye başlayacak ve o zaman iş işten geçmiş olacak. Babama kalp krizi geçirirmeden bu haberi nasıl vereceğimi bulmam gerekiyor. O ya da ailemin geri kalanı ne derse desin benim kararım kesin. Ben Bu bebeği ve onu varlığımın her zerresiyle koruyacağım.

Babamın gerçeği öğrendiğinde beni evlatlıktan reddedeceğini düşünüyor muyum? Muhtemelen hayır. O her zaman akli başında bir adam olmuştur. Bu kadar sert bir şey yapacağından şüpheliyim... Ama bu beni bir B, C ve D planı yapmaktan alıkoymuyor

-Her ihtimale karşı.

Tam telefonumu çıkarıp anneleri nelerin beklemesi gerektiğine dair bazı temel bilgilere bakmak üzereydim ki dışarıdan gelen garip bir ses duydum. Araba tekerleklerinin gıcirtısı, öfkeli bağırışlar. Kalbim otomatik olarak boğazıma fırlıyor ve orada kalıyor. *Oh, Tanrım.* Saldırı altında mıyız? Tüm bu heyecan ve paranoya bebek için iyi olamaz.

Küçük kardeşim kapı çerçevesine tutunarak topallaya topallaya içeri girdi. "Abla!" "Neler oluyor?" Aceleyle sordum. "Her şey yolunda mı?"

"Uh... Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum." "Sadece söyle."

Frederick yüzünü buruşturur. "Muhtemelen bunu kendiniz görmek isteyeceksiniz. Haydi!"

Hâlâ yaralarımızı sarmaya çalıştığımız için kardeşimle merdivenlerden inmek için pek de çabalamıyoruz. Korkuluklara tutunup basamakları birer birer çıkıyorum, ikimiz de ana kata ulaşana kadar birbirimizi dengelemek için kullanıyoruz. Oradan havalandım, ne olduğunu görmeye kararlıydım.

gürültü hakkında. Eğer gerçekten saldırı altında olsaydık, eminim şimdiye kadar silah sesleri duymuş olurum. Durum böyle değil, bu da merakımı daha da arttırıyor.

Dışarı çıktığımda, tam bir kaos ortamına girdim. Babam görüş alanımın hemen dışında birine bağırıyor. Korumalar sarmış, silahlarını çekmişler. -Ama nedense ateş etmiyorlar. Annem yanında, sakinleşmesi için kolunu çekiştiriyor. Öne çıktığımda Charlotte'u gördüm. Başı dertte mi? Neler oluyor? Önünde durduğu adamla bir ilgisi var mı, kollarını onu korumak için mi uzatmış?

Sonunda adama baktığımda...

Gözlerimiz birleşti.

Zaman .

Koyu siyah saçlar ve aynı derecede koyu gözler. Sağlam bir çene ve kararlı bir kaş çatma. Güçlü kollar ve sağlam bir göğüs, silueti bana o kadar tanıdık geliyor ki onu karanlıkta bile tanıyabilirim.

"Andrei?" Törpüledim. Boğazım düğümleniyor. Bu bir çeşit ateşli rüya mı? Beynim onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye fırsat bulamadan ayaklarım beni ileri taşıyor. "*Andrei!*"

Sonra ne olacağından emin değilim. Ona koşacak mıyım? Yoksa o bana ulaşmak için babamı ve muhafızlarını mı geçecek? Bunun bir önemi yok. Tek umursadığım kollarını açıp bana sıkıca sarılması, bedenlerimizin uzak yıldızlar gibi çarpışması. Sıcaklığını içime çekiyorum, kokusunu soluyorum. Haftalardır çektiğim eziyet ve keder bir anda silinip , yerini kalbinin sabit atışı ve saçlarımı tarayan parmaklarının hissi alıyor.

Adımı bir dua gibi tekrar tekrar fısıldarken tüm bedenim titriyor. Sanki altımızdaki toprak her an çökecekmiş gibi ona yapışıyorum. O nasıl burada? Öldüğünü sanmıştım. Babam dedi ki-

"Bana yalan söyledin," diye mırıldanıyorum, Andrei'nin omzunun üzerinden babama bakarak. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve görüş alanımın köşelerini bulanıklaştırıyor. "*Bana yalan söyledin!*"

"İkimize de yalan söyledi," diye homurdanıyor Andrei ama beni bırakmıyor. Aksine, kolları bana daha sıkı sarılıyor. Sanırım o da bir şeyin bizi ayırmasından en az benim kadar korkuyor.

"Seni korumaya çalışıyordum," diyor babam. Yüzü özür dilemiyor ama ses tonundaki ıstırapı hissediyorum. "Bu adam... O senin için iyi değil Sandra."

"Buna ben karar veremez miyim?"

"Antonov'ların Moskova'nın kontrolünü kaybetmesinin nedeni o!"

"Umurumda değil. Onu seviyorum!"

Andrei yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gülümsüyor. "Öyle mi?"

Gülümsemesini yansıtıyorum, o kadar sevinçliyim ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Gerçekten istiyorum."

"Ben de seni seviyorum Sandra."

Bunu söylediğini duymak bile nefesimi kesiyor. Gülmek mi, ağlamak mı yoksa rahatlatma gözyaşları dökmek mi istediğimi bilemiyorum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini anlatmaya başlayamam bile. Onun kolları benim sığınağım, evim.

"Andrei, sana söylemem gereken bir şey var-"

"Hamilesin."

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpıyorum. "Evet, ama... Sen nasıl-"

"Ona bir şeyden bahsetmiş olabilirim," diye itiraf etti Charlotte. "Yalan söylediğini biliyordum Sandy. Ve boş boş duramazdım."

"Sen *nesin*?" Babam haykırıyor. Bütün yüzü öfkeden mosmor kesilmişti. Neyse ki annem onu nasıl sakinleştireceğini çok iyi biliyor.

"Sanırım bunu içeri götürmeliyiz, hm?" diye öneriyor ve babamın koluna vuruyor. "Hadi canım, anevrizma geçirmeden önce."

"Bu şerefsizin evime girmesine izin vermeyeceğim-"

"Gel canım," diyor annem Andrei'ye, babamı görmezden gelerek. "Bir demlik çay ister misin? Belki bir soda?"

"Bir bardak su harika olur."

"Bekle bir dakika!" Babam haykırıyor.

Annem elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Bekleyebilirsin, Misha. Bize katılmadan önce biraz sakinleş, tamam mı?"

Böyle anlarda annemin ne kadar soğukkanlı olabileceğini hatırlıyorum. Babam Bratva söz konusu olduğunda sert, soğuk ve belalı biri olabilir ama onu evcilleştirmek için çok iyi bir kadın olmak gerekir.

Titrek bir nefesle Andrei'nin elini tutup onu içeri yönlendiriyorum. Burada hiçbir şey yok.

Garip aile yemeklerinin tüm tarihinde, bunun pastayı aldığına eminim.

Babamın silahı yemek masasının üzerinde, açıkça görülebilecek bir yerde, bir tehdit unsuru olarak duruyor. Charlotte ve Frederick, Andrei ve benim iki yanımda oturmuş, birbirlerine bakıyorlar.

Sanki ikisi de çekimin başlamasını bekliyormuş gibi rahatsız bir şekilde. Annem küçük, çekingen bir gülümsemeyle akşam yemeğini servis ediyor, işleri ilerletmek için elinden geleni yapıyor. Denediği için ona şükürler olsun, ama gerçekten işe yaramıyor.

Kimin kime daha kızgın olduğundan emin değilim. Bana yalan söylediği için babama kızgıyım. Babam da Charlotte'a emirlerine karşı gelip Andrei'ye gerçeği söylediği için kızgın. Frederick, Ivanovich'in itirafı onu temize çıkarmış olsa da, Andrei'ye ateş ettiği için hâlâ kızgın. Bu noktada, kardeşimin sırf kızgın olmak için kızdığını düşünüyorum. Ve doğal olarak Andrei de baskın günü öldüğüme inandırdığı için babama kızgın.

Özetle, destansı boyutlarda bir saçmalık.

Şimdi tek sorun hangi zavallı enayinin ilk konuşmaya kalkışıp sessizliği bozacağı. Görünüşe göre, o benim.

"Bu kadar ileri gitmene gerek yoktu baba."

Çenesi titriyor. "Bu senin iyiliğin içindi."

"Tüm ailenin bana yalan söylemesini sağladın." "Yine, kendi güvenliğin için."

"Bak, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama ben artık yetişkin bir kadınıyım. Bana Bratva'yı devralacak kadar güvendir, sevmeyi seçtiğim kişi konusunda nasıl güvenmezsin?"

Andrei masanın altından elimi tutuyor ve parmaklarımı hafifçe sıkıyor. "Tüm saygımla, efendim-"

"Sen kapa çeneni," diye homurdanıyor babam, parmağıyla onu işaret ederek. "Ağzından tek kelime çıkmıyor."

"Baba," diye başlar Charlotte usulca. "Bırak da söyleyeceklerini söylesin."

Andrei biraz daha dik oturuyor, gözlerinde ateşli bir kararlılıktan başka bir şey yok. "Yanlış bir başlangıç yaptığımızı biliyorum-"

"Yılın yetersiz ifadesi."

"Ve benim işimin sizinkini ciddi şekilde etkilediğini biliyorum." "Bu doğru mu?"

Annem iç çekti. "Misha, canım, bırak bitirsin."

Babamın burun delikleri genişliyor ama başka bir şey söylemiyor.

Andrei bana baktı. "Kızınızı seviyorum. Her şeyden çok. Bunu düzeltmek istiyorum."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsunuz? Çaldığınız tüm toprakları geri mi vereceksiniz?"

Andrei sessiz.

Babam dilini şaklatır. "Ben öyle düşünmemiştim."

"Bunun yerine bir birleşme teklif etmek istiyorum. Eğer evlenirsem, Sandra-"
Nefesim kesiliyor, heyecanım damarlarımdan büyük, baş döndürücü bir dozda fışkırıyor. "Bekle, benimle *evlenmek* mi istiyorsun?"

"Her şeyden çok." O kadar kararlı konuşuyor ki, sesi o kadar emin ki... Bulutların üzerinde uçuyormuşum gibi hissediyorum ve asla aşağı inmek istemiyorum. "Sandra, senin öldüğünü düşündüğümde... Neredeyse ölüyordum. Sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum. Benimle evlenir misin?"

"Evet-"

"Buna izin vermeyeceğim."

Kalbim midemin çukuruna batıyor. "*Baba*. Böyle yapma." "Buradaki kötü adam ben değilim. Öyle. Felç mi geçirdim, yoksa bu adam Ailemizin yirmi yılı aşkın bir süredir kazanmak ve elinde tutmak için çalıştığı toprakları elimden almak için bir anlaşma yapmam konusunda bana şantaj yapmak için birkaç ay önce seni kaçırdı mı?"

"Ben değiştim," diye ısrar ediyor Andrei. "Sandra'ya asla zarar vermem."

"Ama yine de burada, *yaralı*. Senin dikkatsizliğin yüzünden o gün ölebilirdi. Ivanovich'in bizi bir tuzağa sürüklediğini bilmeliydin."

Yumruklarımı sıkıyorum, öfkem derimin yüzeyinin altında fokurduyor. "Baba, lütfen-"

"Kızım için yeterince iyi değilsin Nikolayeviç. Neden onunla evlenmen için sana onay vereyim ki? Sen sadece onun gücünün peşindesin, şehrin geri kalanını kontrol etmek onun hakkı."

Andrei başını sallar. "Eğer bu sizi niyetim konusunda ikna edecekse her şeyden vazgeçerim."

"Peki ya kardeşlerin? Sen görevi bıraktıktan sonra onların görevi devralmayacağına söz verebilir misin?"

"Şey, hayır, ama-"

"Evimden defol," dedi babam. "Sana karşı çok sabırlı davrandım ama kızımı sana asla vermeyeceğim."

Öfkeyle yerimden kalktım. "Ciddi misin? Karanlık çağlarda değiliz baba. Sen ne dersen de Andreiyle evleneceğim. Hadi, Andrei, gidelim."

Ayağa kalkıyor. "Nerede?"

"Senin yerin. Meksika. Nerede olursa olsun, yeter ki birlikte olalım."

"Peki ya Bratva?" Babam soruyor. "Sen gidersen, kim liderlik edecek? Bu senin doğuştan hakkın Sandra. Onu öylece terk edemezsin."

Derin bir nefes alıyorum. "Hayatım boyunca beni senin izinden gitmem için eğittin. Andrei ile tanıştıgımda ne istediğimi düşünmeye başladım. Hayatımda ilk kez, sonunda bunun neye benzediğini biliyorum. Bratva olsun ya da olmasın, onunla bir hayat istiyorum."

Andrei saçımın birkaç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken sırtıyor. "Bunu ben de istiyorum. Her şeyden çok."

Bütün gözler babamın üzerinde. Orada bir heykel gibi hareketsiz ve soğuk oturuyor. Bir an için, bunca yıldır neden bu kadar iyi bir lider olduğunu anlıyorum. İnanılmaz stres altında bile, hiçbir çatlama belirtisi göstermiyor.

Bu benim için pek hayra değil ama yine de etkileyici.

Nereden geldiğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Babam sadece tüm iyi babaların istediği şeyi istiyor - çocuklarını güvende tutmak. Ama bir gün hepimizin yuvadan ayrılacağı bir zaman gelecek. Eğer hata yaparsam, en azından benim hatam olur. Yine de kesin olan bir şey var: Andrei'yi sevmek asla bir hata olamaz.

Ağır bir iç çekişle, "Onu mutlu edeceğine söz veriyor musun?" diye sorar.

Andrei başını sallar. "Uyanık olduğum her anı harcayacağım."

"Ve eğer onu bir daha incitmeye cüret edersen, seni bizzat hadım ederim." Annem onun koluna hafifçe vurur. "Kes şunu, Misha."

Babam ayağa kalkıyor ve elini masaya uzatıyor.

CHAPTER 40

OceanofPDF.com

ANDREI

Bir Ay Sonra

S ayrı ayrı, ve Nicolaevich ve Antonov Bratvas vardır yetenekli inanılmaz şeyler. İkisi de demir yumrukla ve hayranlık uyandıran bir verimlilikle yönetiyor. Antonov'lar akranlarının saygısını kazanırken, kardeşlerim ve ben inatla hırslıyız. Bir *araya* geldiğimizde

hesaba katıldı.

Birleşmemizin üzerinden sadece bir ay geçti ama tüm Moskova iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor. Antonov'ların bağlantıları ve benim ulaşım ağımla neredeyse durdurulamaz durumdayız. Yeraltı suç dünyasının daha etkileyici bir organizasyon gördüğünü sanmıyorum. Leo rakamları yönetiyor, Samuil yasalarımızı uyguluyor, Roman anlaşmalarımızı müzakere ediyor ve Damien herhangi bir muhalefet fısıltısı için kulağını yere tutuyor, tüm şehir parmaklarımızın altında.

Ama şu anda düşünmek istediğim son şey iş. Maalesef Sandra'nın başka planları var.

"Hatırlat da Samuil'den Güney İdari Okrugu'nu ziyaret etmesini isteyeyim. Birkaç işletme zamanında komisyon ödemiyor ve bunu alışkanlık haline getirmemelerini tercih ederim."

Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Bunu konuşmuştuk prenses. İş bekleyebilir."

Ona elimi uzatarak Sandra'nın muayene masasına oturmasına yardım ediyorum. Hiçbir ekipmana ya da alete dokunmamaya dikkat ediyorum. Buranın teyzesinin kliniği olması, ortalığı dağıtabileceğim anlamına gelmiyor.

"Sadece biraz fazla rahat olduklarını söylüyorum" diye devam ediyor. Samuil'in herhangi bir kafaya vurmasına gerek yok. Sadece bölgedeki varlığı bile onları korkutmaya yetecektir."

"Peki canım. Sen nasıl ." "Beni ciddiye al, Andrei."

"Her zaman yaparım, ama şimdilik rahatlamalısın. Anın tadını çıkar, anlıyor musun?"

Sandra iç çekerek ellerini karnının üzerinde gezdiriyor. "Sanırım biraz gerginim. Charlotte bana hep gergin olduğumda gevezelik etmeye meyilli olduğumu söyler."

"Bu sadece bir ultrason, aşkım. Sana zarar veremez."

"Hayır, biliyorum. Daha çok gergin ve heyecanlı." Sandra gülümsüyor, gülümsemesi güneşten daha parlak ve ıslıl ıslıl. "Sence erkek mi? Yoksa kız mı? Hangisini tercih edersin?"

"Mutlu ve sağlıklı oldukları sürece benim için fark etmez."

Sandra çenesini yukarı kaldırıyor ve bana ona tatlı bir öpücük vermem için mükemmel bir fırsat sunuyor. Birkaç saniye sonra Dr. Chekov odaya girdiğinde sözümüz kesiliyor. Natalya bize gülümseyerek masanın yanındaki büyük ultrason makinesini işaret ediyor.

"Nasıl hissediyoruz?" diye soruyor. "Başlamaya hazır mısınız?"

Sandra hevesle başını sallıyor. "*Çok* hazırım."

Dr. Chekov kayganlaştırıcıyı karnına uygularken elimi sıkıyor ve çubuğu cildine bastırmak için yukarı kaldırıyor. Bebek yumruları görünmeye başladı. Sadece onu görmek bile içimi garip bir gurur duygusuyla dolduruyor. Orada *bizim* çocuğumuz var.

Sandra ve ben ekranı izliyoruz. İtiraf etmeliyim ki neye baktığımdan tam olarak emin değilim. Tüm bu siyah beyaz çizgiler... Hiçbir belirgin şekil çıkaramıyorum. Bebeklerin bu gelişim aşamasında ne kadar küçük olması gerekiyor?

"Ve işte buradayız," diyor Dr. Chekov neşeyle. "İşte birinci bebek... ve bu da iki numaralı bebek."

Beynim kekeliyor. "Özür dilerim. Az önce *iki* mi dedin?"

Sandra kıkırdıyor. "Neden bu kadar şaşırдың? Ailemde ikizler var." "*İki* mi?" Şaşkınlıkla ekrana bakarak haykırıyorum.

Dr. Chekov kutsayarak onları ekranda gösteriyor.

"Bunlar kız mı erkek mi?" Ben soruyorum.

Natalya başını sallar. "Henüz bir şey söylemek için çok erken. Ama ikisinin de sağlıklı olduğunu söyleyebilirim."

Daha gelmediler bile ama şimdiden dünyanın en gururlu babasıyım. Sandra'yı yanağından öpüyorum, birlikte ekrana bakarken hayretler içinde kalıyorum. Bir yıl önce, bir yuva kurmayı ve bir aile kurmayı hayal bile edemezdim. Şimdi ise tek düşünebildiğim bu. Her şeyi istiyorum - banliyöde güzel bir ev, onlara bisiklete binmeyi öğretmek, ikisini de sevdiğim kadınla birlikte büyütmek.

"Mutlu musun?" Sandra gözleri parlayarak bana soruyor.

"Prenses, mutluluktan havalara uçuyorum."

Randevumuz bittiğinde Sandra'yı arabaya kadar geçirdim, elim sırtının küçük bir bölümündeydi. Son zamanlarda neden bu kadar korumacı olduğumu bilmiyorum ama çok tuhaf şeylere takılmış durumdayım. Önümüzde uzanan zemine odaklanmış durumdayım, ayağımı yere sağlam basıp basmadığına dikkat ediyorum. Pusuya yatmış olabilecek her türlü tehlikenin aşırı farkındayım. Korumalarımızın tepesindeyim, düzeni bozduklarına dair en ufak bir ihtimal bile olsa onları *azarlıyorum*. Sandra ve çocuklarımız benim için dünyalara bedel ve Tanrı yardımcım olsun, hepsinin güvende olduğundan emin olacağım - bunu yapmak için biraz aşırıya kaçmam gerekse bile.

"Aç mısın?" Ona sordum. "Eve gitmeden önce bir şeyler atıştırabiliriz."

"Aslında annemle babama uğramayı düşünüyorum. Tavan arasından tüm eski bebek kıyafetlerimi çıkarıyorlar. Ayrıca, eminim ultrason sonuçlarını duymak için heyecanlıdırlar."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Sandra kaşlarını çatıyor ve sırtıyor. "Emin misin? Bana sürekli babamdan korktuğunu söylüyorsun."

"Adam benden hoşlanmıyor. İyi geçineceğimizden şüpheliyim. İstemeyerek de olsa beni kutsadı ve bunu bir an bile unutmama izin vermedi."

"Kayınpederler ."

"Ne olursa olsun, seni mutlu edecekse onunla bir öğleden sonraya katlanmaya hazırım."

Sandra yanağını okşuyor ve kıkırdıyor. "Çok tatlısın ama..."

"Ama ne?"

"Sanırım kardeşlerinin senin için planları olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Tam o anda köşeden bir taksi gıcırdayarak geçti. Kaldırımında tam yanımıza yanaştı. Göz açıp kapayınca kadar, kardeşlerim

araçtan dışarı. Samuil ve Roman beni kollarımdan tutarken Damien bagajı açıyor. Direksiyonun arkasından Leo camı indirdi.

"Sürpriz!" diyor. Bu konuda çok mutlu görünüyor.

"Ne yapıyorsunuz lan siz?" Onlara yarı yüreklilikle karşı koyuyorum.

"Bırakın beni."

"Geç kalıyoruz," diye açıklıyor Damien.

"Ne için?"

Samuil gülererek, "Bekârlığa veda partiniz tabii ki," diyor. "Düğüne birkaç hafta kaldı. Seni düzgün bir şekilde uğurlamalıyız."

"Beni bagaja koyarak mı?"

Sandra başını arkaya atar ve güler. "Bu benim fikrim olabilir. Resmi olarak evlenmeden önce biraz ödeşmek istedim."

Kardeşlerim beni arabanın arkasına iterken kuru bir sesle "Beni yaraladın kadın," diyorum. "Sakın o kapağı kapatayım deme."

"Ya da ne?" Roman alay eder.

"Ben senin patronunum. Seni kovarım."

"Sanki sen bizim yerimizi alabilirmişsin gibi."

"İyi eğlenceler tatlım," diyor Sandra, bana arsızca göz kırpmaya cüret ederek. "Çok fazla sorun çıkarmamaya çalış."

"Sandy, bekle bir saniye-"

Kapağı üzerime kapattılar. Birden karanlığa gömüldüm. Normalde kendi ilacımın tadına baktığım için acı çekerdim, ama tüm bu çilenin neredeyse mizahi bir yanı var. Şaka kaldıramadığım asla söylenmesin.

CHAPTER 41

OceanofPDF.com

SANDRA

I hiç büyük bir düğün istemedim. Büyürken, uçuşan beyaz elbiseler, bir çiçekçi dükkânı açmaya yetecek kadar çiçek ya da aşırı pahalı, çok katlı pastalar hayal eden bir kız değildim. Sahip olduklarımdan son derece memnunum - ailemin katılımı ve erkeğimin gururla nikah masasında durması Sunak.

Şehrin daha sakin, daha huzurlu köşelerinden birine sıkışmış küçük bir şapeldeyiz. Annemin babamla evlenirken giydiği gelinliğin aynısını giymişim, başımda da aynı duvak var. Bunu giymekten ne kadar onur duyduğumu anlatacak kelime bulamıyorum. Umarım bir gün bunu kendi kızıma düğününde giymesi için verebilirim, hatta belki ondan sonra torunuma da. Duygu ve sevgi dolu bu gibi küçük şeyler, geleneklerin nasıl doğduğunu gösterir.

Babam ve ben kilisenin ana girişinin hemen önünde duruyoruz. Herkes yerini almış ve müzik yükselmeye başlamıştı. Andrei'yle evlenmeyi ilk kabul ettiğimde çekinceleri olduğunu biliyorum ama babam bana burukluk yerine gururla gülümsüyor.

Bana dirseğini uzatırken, "Annenin düğün günündeki kadar güzelsin," diyor.

"Teşekkürler baba. Bu gerçekten çok anlamlı."

"Dinle, bu noktaya gelene kadar işlerin biraz zor olduğunu biliyorum..."

"Baba..."

"Ama seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Cesur, kararlı ve dirençlisin. Ve Andrei'nin de yanında olmasıyla, ikinizin harika işler başaracağını biliyorum."

Babama sıkıca sarıldım ve yanağından öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Koridordan aşağı yürüyüş gerçeküstü. Tüm gözler benim üzerimdeyken, benim bakışlarım sadece Andrei'ye sabitlenmiş durumda. Her zamanki sade takım elbisesini keskin, mükemmel bir şekilde uyarlanmış bir smokin için yükseltti. Dünya üzerinde ondan daha yakışıklı bir erkek olmadığına ikna oldum. Son nefesime kadar ona benim diyebileceğim gerçeği, kelimelere dökemeyeceğim kadar heyecan verici.

Ön tarafa geldiğimizde babam beni yanağımdan öpüyor ve Andrei'nin elini sıkmak için dönüyor. "Ona çok iyi bakıyorsun."

Andrei gülümser. "Yapacağım, yemin ederim."

Tören kısa ve tatlıdır. Annem yemin töreni boyunca mutluluk gözyaşları döktü. Frederick hiçbir zaman duygusal biri olmadı, bu yüzden Andrei ve ben birbirimizin parmaklarına yüzük takarken onun da ağladığını görmek çok dokunaklı. Sonunda karı koca olarak ilk öpücüğümüzü paylaştığımızda, kardeşleri haykırıyor, ailelerimiz arasındaki ortak alkış patlaması küçük şapeli dolduruyor.

Sonrasında her şey sanki uçuyormuşum gibi geliyor. Daha önce hiç böyle bir mutluluk yaşamamıştım. Gelecek belirsizliklerden başka bir şey barındırmıyor; sadece oraya vardığımda yolumu bulmayı umabileceğim kıvrımlar ve dönemeçler. Ama Andrei'yle birlikteyken korku ya da endişe hissetmiyorum. Ne olursa olsun birlikte üstesinden gelebiliriz. İkimiz yeni bir çağın uçurumunda duruyoruz, Antonov-Nicolaevich Bratva'nın hiç görmediği türden bir şafağın. Dedikleri gibi, iki kafa bir kafadan iyidir ve Moskova'nın yeni yeraltı kral ve kraliçesi altında gelişeceği kesin.

Ancak bu gece iş konuşulmayacak. Suçlular uyur, özellikle de bunun gibi nadir durumlarda.

Gece yarısına kadar ziyafet çekeriz. Sabahın erken saatlerine kadar dans ederiz. Ve parti sonunda bittiğinde, Andrei beni eve götürdü. Evimize.

"Bir düğün hediyesi," diye açıklıyor banliyödeki sevimli küçük evin önüne geldiğimizde. Kırmızı bir çatısı, bej tuğlalı duvarları ve önü ve arkası yeşil çimenlerle kaplı geniş bir bahçesi var.

Kulaktan kulağa gülümsüyorum. "Benim için mi?"

"Bizim için," diye düzeltiyor, bir eli karnımda. "Beğendin mi?"

"Oh, Andrei... *Bayıldım.*"

"Gelinimi eşikten geçirebilir miyim?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu kadar gelenekçi olduğunu bilmiyordum." "Sadece sana sarılmak için bir bahane arıyorum."

Andrei beni kollarına alıp kaldırdığında, birlikte eve adım atarken elbisemin kuyruğu arkamdan akarken içimden sevinçli bir çığlık kopuyor. Bunu zahmetsizce yapıyor, sanki bir tüyden daha hafıfmişim gibi. Mobilyalı evimizi aydınlatan ışığa uzanıyorum.

"İşte burada," diyor gözlerinde gururlu bir parıltıyla. Andrei beni büyük bir özenle yere bırakıyor. "Mobilyaları beğenmezseniz, yeniden dekore edebiliriz."

"Bunu yapmak için ne zaman vaktin oldu ki?" "Geçen hafta, 'bekarlığa veda' partimde."

İnanmayarak başımı sallıyorum, o kadar sert gülümsüyorum ki yanaklarım acımaya başlıyor. "Ciddi misin? Bu tür şeylerde puro içmeniz, bifttek yemeniz ve yüzünüz morarana kadar içmeniz gerekmiyor mu?"

Omuz silkiyor, özür dilemiyor. "Kardeşlerim ellerinden geleni yaptılar ama beni bilirsin. Ne istersem onu yaparım. Onları yıpratmam biraz zaman aldı. Özellikle de Samuil'i. Ama başardım. Güzel karım ve çocuklarım için evimi hazırlamayı tercih ederim."

Kollarımı boynuna doluyorum ve ona kocaman bir öpücük veriyorum. Dudaklarımız birbirine kayıyor, mükemmel bir uyum; cennette yapılmış bir eşleşme. Uzun, dolambaçlı, kaotik bir yol kat ettik ama hiçbir şeyi değiştirmedim. Derinlerde bir yerde, Andrei ve ben hep birlikte olmalıydık.

O gece sevişirken hiç acelemiz yok. Keşfederiz, tadını çıkarırız, değer veriz. Hiçbir şey bir insanın içini ve dışını, her gücünü, her kusurunu gerçekten bilmenin ve yine de onu sevmeyi seçmenin samimiyetine rakip olamaz.

Sabah, güneşin ufukta altın sarısı yükselişle uyanıyoruz, perdelerdeki bir aralıktan yatak odamıza sıcaklık yayılıyor. Ruhum rahat, zihnim memnuniyetle uğulduyor. Kıpırdanıyor, uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Günaydın karıcığım," diye mırıldanıyor.

Kocaman gülümsedim. "Günaydın, kocacığım."

EPILOGUE

OceanofPDF.com

ANDREI

"I son çeyreğin kâr raporlarına ihtiyacımız var," diyor Sandra kulağıyla omzu arasına sıkıştırdığı telefona.

oğlu Yevgeny'yi kalçasına yaslamıştı. "Dördüncü Cadde'deki kumarhaneye uğramanı istiyorum. Sürekli müşterilerinden birinin hile yaptığına dair bir ihbar aldım. Kimse evden bir şey çalmaz."

Arkadan takip ediyorum, küçük Anya kollarımda. Mışıl mışıl uyuyor, omzumda sevimli bir şekilde salyalarını akıtıyor. Bir hava saldırısı boyunca uyuyabileceğine ikna oldum. Taksi durağının sesleri ve tamircilerin vınlayan aletleri onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Sandra iş konuşurken ben de filomuzdaki tüm taksilere göz atıyorum. O zamandan beri yollardaki araç sayımızı üç katına çıkardık ve mal giriş çıkışlarının düzenli olmasını sağladık. Son birkaç ayımı Roman ve Damien ile birlikte bagajları daha gizli kargolarımızı taşıyacak şekilde yeniden tasarlayarak geçirdim. Şimdiye kadar polisin haberi olmadı.

"Evet, o burada," diye devam ediyor Sandra konuşmasına. "Tamam, ona haber veririm. Sonra görüşürüz, Tek Göz."

Telefonu kapatırken kıkırdıyorum. "Neden hala ona öyle diyorsun?"

Sandra sırtarak Yevgeny'yi göğsüne yaslaması için kaldırıyor. "Leo buna bayılıyor. Sanırım bunun onu havalı gösterdiğini düşünüyor."

"Eski kod adından daha iyi sanırım."

"Neydi o? Daha önce kullandığınızı hiç duymamıştım." "Ona Muhasebeci diyorduk."

"Çok sıkıcı." Karım gözlerini deviriyor ama dudaklarının kenarları kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu arada selam söyledi ve Letonyalılarla yaptığı toplantıdan birkaç dakika içinde dönüp bize bakıcılık yapacağını söyledi."

"Charlotte ya da Frederick'ten çocuklara bakmalarını isteyemeyeceğimize emin misin?"

"Leo'ya güvenmiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Ama iş çocuklara gelince... Yani, adamı gördünüz mü? Gülümseme kavramını anladığını sanmıyorum."

Sandra parmaklarıyla Anya'nın saçlarını nazikçe taramadan önce beni yanağımdan öpüyor. "İlk tanıştığımızda sen de öyle düşünmüştün. Ayrıca kardeşlerim meşgul, annem ve babam da İtalya'da tatilin tadını çıkarıyor. Sanırım Samuil'e her zaman sorabiliriz-"

"Kesinlikle hayır," diye araya giriyorum aceleyle. "Onu ölesiye seviyorum ama bu sabah eline aldığı bir fincanı kırışını izledim. Çocuklarımızı tuttuğunu düşündükçe ürperiyorum."

Sandra başını sallayarak gülüyor. "Tanrım, ne zaman bu kadar endişeli biri oldun?"

"Bu ikisine sahip olduğumuzdan beri," diye mırıldanıyorum, Anya'nın başının üstünü öperek. "Bu dünya ya da kardeşimin dikkatsizliği için fazla değerli."

"Umarım benim hakkımda konuşmuyorsundur," diye derin bir ses geliyor köşeden. Leo taksi durağına adım atar, kravatını ayarlarken metal garaj kapılarından birinin altına eğilir. En fazla bu kadar rahat olabilirdi.

"Toplantı nasıldı?" Ona sordum.

"Sıkı bir pazarlık yaptılar, ancak yeni tedarikçimiz bu paylaşımı takdir ediyor. İşe başlamak için onlar da bizim kadar hevesliler." Leo kollarını uzattı. "Şimdi, çocukları teslim edin."

Homurdanıyorum. "Sesin biraz daha az robot gibi çıkabilir mi?"

"Hayır," diye homurdanıyor ağabeyim, Anya ve Yevgeny'yi birer koluna alıp dengede tutarken. "Gidin akşamınızın tadını çıkarın. İkizler doğduğundan beri hiç boş vaktiniz olmadı."

Sandra kolunu benimkine doluyor. "Hadi Andrei. Onlar iyi." "Bir şeye ihtiyacın olursa," diyorum kardeşime, "beni ara."

Karım beni sürükleyerek götürdü. "Teşekkürler, Leo! Bu gece tekrar geleceğiz."

Milyon yıl geçse de bu tür şeyler için endişelenecek bir adam olmayı beklemiyordum. Kendime bunun da işin doğasında olduğunu söylemeye çalışıyorum. Kim olduğumuzu düşünürsek, tedbirli olmak önemli. Sandra ve ben tüm Rusya'da en çok aranan iki kişiyiz, bu yüzden kendimizi ve çocuklarımızı halkın gözünden uzak tutmak için büyük çaba sarf ediyoruz.

Bekleyen cipimizin arkasına çocuklar olmadan binmek çok zor, ama Sandra yanımdaki koltuğa geçip parmaklarını benimkilerin arasından geçirdiğinde kendimi daha iyi hissediyorum. "İyi olacaklar, aşkım."

"Aptalca davrandığımı düşünüyor olmalısınız."

"Çok şirin aslında. Onları bu kadar çok sevmene bayılıyorum."

"Çünkü onlar bana verdiğin en büyük hediye."

Sandra gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. Bana dişlek bir sırıtış fırlatıyor, bebek mavilerinin ardında yaramaz bir şey parlıyor. "Ne kadar aç olduğunu söyleyebilirsin?"

"sayılmaz. Neden?"

Elini dizime koyuyor ve avucunu kalçamda gezdiriyor. "Düşünüyordum da... Restoranı tamamen atlayıp doğrudan Barovsky'ye gidebiliriz. Bilirsin, eski günlerin hatırına?"

Onun sırıtışını yansıtıyorum, içimde bir heyecan kıpırdanıyor. "Barovsky mi dediniz?"

"Var mısın?"

"Yüzde bin. Giriş yaparken resepsiyon görevlisine karım olduğunu söyleriz."

"Ben senin karınım."

Çenesini şefkatle kavıyorum ve bir öpücük için eğiliyorum. "Evet, ama bu sefer söylediğimde gerçekten doğru olacak."

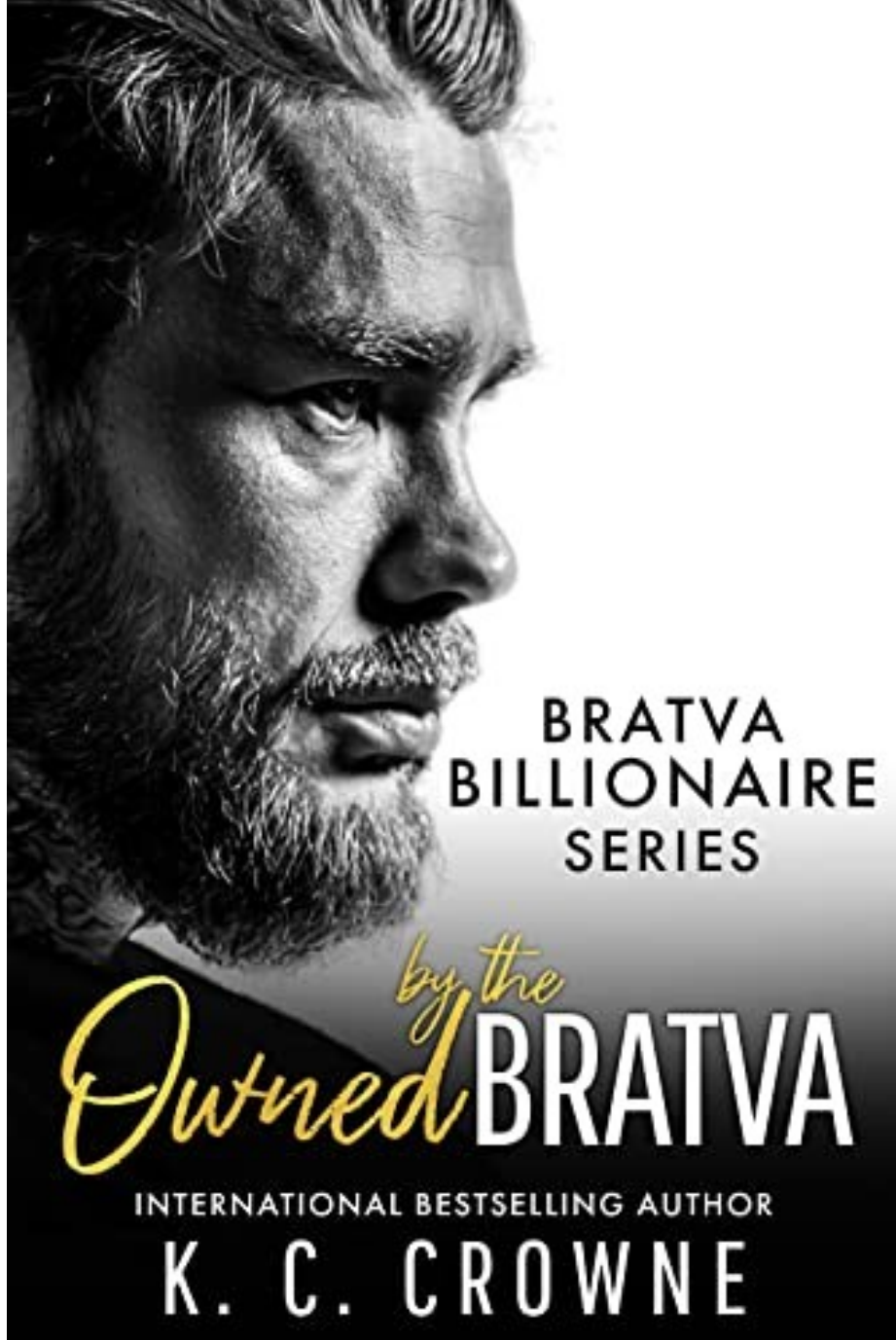
Son

Umarım Sandra ve Andrei'nin aşk hikayesini beğenmişsinizdir. Harika haber, BURADAN özel genişletilmiş sonsöze kaydolarak onların geleceğine doğru hızlıca ilerleyebilirsiniz.

Bu serideki çok satan kitaplarımdan daha fazlasına BURADAN göz atın. Ya da tüm Amazon kataloğuma BURADAN göz atın.

OceanofPDF.com

BRATVA'YA AİT (ÖN İZLEME)

"Hadi Şu bitirelim."
Sesi Őapelde gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LİSTESİNDE İLK 45'TE

Düğün çanları yok.
Kızaran gelin yok.

Karşımdaki bu yabancının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Üzerimde yükseliyor, bir buçuk adım daha uzun.

Bu korkutucu adam hakkında bildiğim tek şey, ailesinin soğuk kalpli suçlulardan oluştuğu.

Planım: Korku kafesimden çıkmanın mümkün olan her yolunu bulmak.

**Ama bir olay örgüsü beni yolumda durdurdu.
Şimdi kaçtığım adam benim tek özgürlük umudum haline geliyor.**

**Ve bebeğine hamile olduğumu öğrendiğinde,
tamamen yeni bir şeye dönüştü:
Kendi ailesinin yanmasına izin vermeden önce tüm dünyayı küle
çevirecek koca.**

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

ALINA

T Bugün benim düğün günüm... ve kocamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Nikâhımın yaklaştığına dair fısıltılar duymuştum ama annemin bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim. Dört kardeşin en küçüğü olarak, gerçekten de onun sinsice gerçekleştirebileceği başka stratejik evlilikler olmadığını düşünüyordum.

Belki de en büyük kız kardeşim Oksana gibi sümsük bir Fransız politikacıyla, Nikita gibi Kolombiyalı bir silah tüccarıyla ya da Yasemin gibi çok fazla iç ticaret yapan karanlık bir Rus bankacıyla evlendirilmeyeceğime aptalca inandım.

Evlilik haberim hiç beklemediğim bir anda geldi. Bu sabah uyandığımda kırsağım Polina ile kırsaldaki yazlık evimizin arkasındaki uçsuz bucaksız çimenlik alanda keyifli bir gezintiye çıkmayı umuyordum. Annem hışımın içeri girdiğinde, yorganımı yırttığına ve beni kulağımdan tutup yataktan sürüklediğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

"Ağlamayı kes," diye çıkışıyor bana, harap olmuş bir mendili kabaca yüzüme siliyor. Annem onaylamamak için dilini şaklatıyor. "Bak ne yaptın, Alina. Rimelini bulaştırmışsın!"

Etrafa midem bulanıyor. Doğruca bir yargıcın odasına geldik, bu da bana iki şey söylüyor: bu bir son dakika eşleşmesiydi ve kız kardeşlerimin aksine, büyük bir düğün töreni yapmayacağım. Bununla ilgili her şey aceleye getirilmiş ve gizli kapaklı diye bağıyor ve yalan söylemeyeceğim, bu canımı yakıyor.

Belki de annem buna değmeyeceğimi düşündüğü içindir. Hiçbir zaman onun en sevdiği kızı olmadım ve beni bir pazarlık kozu olarak kullanması tam olarak beni aksi yönde ikna etmiyor. Oksana, Nikita, ve

Yasemin, hazırlanmak için hiç zamanım olmuyor. Muhtemelen annem ilk fırsatta kaçmaya çalışacağımı bildiği için.

Annem parmaklarıyla esmer saçlarımı kabaca tararken, "Ne kadar dağınık," diye homurdanıyor. Omuz hizasındaki buklelerim uykudan dolayı hâlâ karışık ve bir tarafı düz. Bu korkunç duruma işte bu kadar yeniyim.

Şu anda kesinlikle bir gelin adayının çarpıcı görüntüsü değilim.

"Eve gitmek istiyorum," diye yalvarıyorum ona. "Lütfen anne, uslu duracağım. Evlenmek istemiyorum!"

Annem sıkılmış dişlerinin arasından nefes vererek beni sertçe susturuyor. "Yeter, Alina. Antonovlar çoktan yola çıktı."

Bembeyaz kesiliyorum, kalbim midemin çukuruna batıyor. "Antonovlar mı?" Törpüledim. "Beni bir *Antonov*'la mı evlendiriyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, annem de pek memnun görünmüyor. Antonov Bratva yıllardır ailemin başına bela olmuştur. Moskova'da hem acımasız hem de son derece iş bilir bir güç merkezi olarak şehirdeki kontrolün aslan payını ele geçirmeyi başardılar ve ailem Salkov Bratva ile birden fazla kez karşı karşıya geldiler. Birlikte yaşamamız en iyi ihtimalle isteksizdir, ancak annemin telefon konuşmalarını dinleyerek elde edebildiğim kadarıyla, Antonov'larla karşılaşmalarımız son zamanlarda daha nahoş bir hal aldı.

Annem bana aile işi hakkında pek bir şey anlatmaz. Kız kardeşlerimi ya da beni işin içine gibi bir niyeti olduğunu hiç sanmıyorum. Bildiğim tek şey Antonov'larla uğraşılmaması gerektiği. Oldukça becerikliler, görünüşte sonsuz bir güçlü bağlantı ağına sahipler ve söylentilere göre çukurlarında tutsak tutmaktan çekinmiyorlar. O zaman neden beni biriyle evlendiriyor?

Titremeye başladığımda, annem omuzlarımı sıkıca kavırıyor ve mükemmel manikürlü tırnaklarını etime batırıyor. "Alina, Tanrı aşkına, sızlanmayı kes!"

"Anlamıyorum," diyorum yumuşak bir hıçkırıkla. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Barış için," diyor Anne gizemli bir şekilde.

Kaşlarımı çattım. Huzurdan mı bahsediyor? Gerçek huzuru mu? Bu kadını asla anlayabileceğimi sanmıyorum.

"Ben kiminle evleniyorum ki? Teğmenlerinden biriyle mi?" "Hayır. Kardeşlerden biriyle."

Kendimi baygın hissediyorum. Antonov kardeşler hakkında çok az şey biliyorum ama bildiklerim de hiç hoş değil. Sanırım onlardan dört tane var. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı, inanılmaz derecede sadık ve ölümcüller. Birine bulaşırsan, hepsine bulaşırsın. En azından ben öyle duydum. Dehşet ciğerlerime pençelerini geçiriyor ve onları kanlı bir şekilde bırakıyor.

"O canavarlardan biriyle evlenmemi mi istiyorsun?" Törpüledim. "Söylentileri duymadın mı? Kendi amcalarını hapsetmişler!"

"Alina," diye tıslıyor annem, bir uyarı. "Bana bunu yaptıramazsın."

"Evet, yapabilirim." Annem bana dik dik bakıyor, koyu siyah gözleri bir köpekbalığı gibi soğuk ve ölü. Bu kadından zerre kadar şefkat görmedim ama ilk kez ondan gerçekten korkuyorum. "Eğer dediğimi yapmazsan, o çok sevdiğin atını satarım."

Nefesimi tutuyorum, gözlerim yaşıyor. "Polina'yı bunun dışında bırak."

"Benimle bu tonda konuşmaya nasıl cüret edersin? Ben nasıl böyle şımarık bir kız yetiştirdim?"

Şımarık değilim, patlamak istiyorum. Kız kardeşlerime yaptığın gibi beni ezip geçmene izin vermeyi reddediyorum.

"At eti satmak isteyen birkaç kasap tanıyorum," diye devam ediyor Anne. "Şansınızı zorlamaya devam edin. Bakalım o aptal yaratık geceyi atlatabilecek mi?"

Midem bulanıyor. Annem o atın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Polina, babam ölmeden önce bana hediye edildiğinde henüz bir taydı. Kız kardeşlerim teker teker evlendirildiğinde, Polina arkadaşlık için başvurabileceğim tek kişiydi. Annemin ciddi olup olmadığını bilemiyorum ama kaderi kışkırtmak istemiyorum. Salkov Bratva'nın başı olarak, tarifsiz bir zalimlik yapabileceğini biliyorum.

"Anne, *lütfen*, ben-"

"Sessiz ol Alina! Geldiler."

Yavaşça dönüyorum, aldığım her nefes ince ve kuru. Üç adam şatafatsız ve bir şekilde içeri giriyor. Hepsi de üniforma gibi keskin iş takımları giymiş. Bir tahminde bulunmam gerekirse, otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başlarında olduklarını söyleyebilirim - neredeyse benim iki katım. Yüz hatlarının benzerliğine bakılırsa kardeşler. Hepsinin koyu kahverengi saçları ve buna uygun koyu kahverengi gözleri var. İlk bakışta sert bir yakışıklılık, duruşlarında sadece güven ve güçle gelen bir denge var. Sanki bu odanın sahibiymişler gibi yürüyorlar.

Bu da beni geriyor.

Gözlerim her birinin yüzünü tarıyor. Hangisiyle zorla evlenmem gerekiyor?

"Violetta," diyor ilk adam. Derin, emredici bir sesi var. "Mikhail," diye cevap veriyor anne ters bir şekilde.

Sıradaki ikinci adam tokalaşmak için elini uzatıyor. Çarpık bir sırtışı ve kolay bir çekiciliği vardır. Anne elini uzattığında, adam dudaklarını usulca annenin parmaklarının arkasına bastırıyor. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Salkov."

Annemin dudağı, onun kibar sözleriyle tezat oluşturacak şekilde alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. "Aynı şekilde, Dimitri."

Üçüncü kardeş gözüme çarpıyor. Önümüzde taştan bir nöbetçi gibi dikiliyor, bakışları sanki beni değerlendiriyormuş gibi tepeden tırnağa süzüyor. Doğal yoğunluğu kalbimin teklemesine neden oluyor. Çenesinin sert çizgisi, burnunun keskin eğimi ve dudaklarının sıkı baskısı beni büyülüyor. Dürüst olmak gerekirse, inanılmaz derecede yakışıklı. Ciddiyetiyle güzel.

Konuşmuyor, kendini tanıtmak için çaba göstermiyor. Sadece bana bakıyor. Gözlerini dikip bakıyor mu yoksa hayranlık mı duyuyor anlayamıyorum. Her iki durumda da, onun incelemesi beni kıvrandırıyor.

Dimitri onun omzuna vurur. "Utanma Pyotr," diye hafifçe takılıyor. Böyle bir zamanda nasıl bu kadar kibirli olabiliyor, aklım almıyor. "Güzel bayana merhaba de."

Pyotr böyle bir şey yapmaz. Gözlerini kaçırıyor ve kenarda sabırla bekleyen yargıca doğru ilerliyor. "Şu işi bitirelim artık," diye homurdanıyor, sesi uzaklardan gelen bir gök gürültüsü gibi gümbürdüyor.

Evlenmem gereken kişi bu mu?

Anneme yalvaran bir bakış atma zahmetine girmiyorum. Onun yerine gözlerim kapıya doğru kayıyor. Kaçmalı mıyım? Yeterince hızlı olursam belki buradan kaçabilir ve bir daha arkama bakmayabilirim. Savaş ya da kaç içgüdülerim devreye giriyor ama yanlışlıkla üçüncü bir seçeneğe takılıyorum: Donup kalıyorum. Bu neden bana oluyor?

Annem beni hakimın önünde kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş duran Pyotr'a doğru sertçe itiyor. Takım elbise ceketinin kumaşının altındaki sert kas çizgilerini seçebiliyorum. Kıyafetleri üzerine tam oturmuyor, sadece zaten o kadar iri ki, en ufak bir esneme bile dikişlerine aşırı yük bindiriyor.

Titrek bir adımla onun yanında yerimi alıyorum ve gözlerimi cilalı karo zeminlere dikiyorum. El ve ayak parmaklarımın uçları karıncalanıyor ama geri kalanı

Vücudum uyuştı. Bunun olduğuna inanamıyorum. Eğer bu bir kabussa, gerçekten uyanmak istiyorum.

"Doğrudan konuya girelim," diyor Anne yargıca.

Adam hepimize temkinli bir bakış atarak başını sallıyor. Annemin maaşlı çalışanı olduğundan eminim, aksi takdirde bu çok açık evliliğe itiraz ederdi. Usulca boğazını temizliyor ve başlıyor.

"Bugün burada Pyotr Antonov ve Alina Salkov'u evlendirmek için toplanmış bulunuyoruz. Yemin töreni olacak mı, yoksa..."

"Hayır," diyor Pyotr sertçe.

Boğazımın arkasına yapışkan bir yumru yerleşti. Üzerimde yükseliyor, benden en az bir buçuk metre daha uzun. Küçük bir topa dönüşüp kaybolma içgüdüleriyle savaşmak zorundayım.

"Doğru," der yargıç yavaşça. "Eğer durum buysa, Pyotr, Alina'yı yasal olarak eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Evet." Bir silah sesi gibi konuşuyor: net, açık ve yıkıcı.

"Ve sen, Alina, Pyotr'u yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

Omzumun üzerinden anneme bakıyorum, çaresizlik her gözeneğimden damlıyor. Yardım için neden ona başvurduğumu bilmiyorum. Başından beri bu karmaşanın içinde olmamın sebebi o. Cevap vermem uzun sürdüğünde, annem başparmağının ucunu açık boğazında gezdiriyor, bu bir tehdit. Bu noktada Polina'yı mı yoksa beni mi öldürmeye söz verdiğini bilmiyorum. Ne demek istediğinden bağımsız olarak, başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

Keskin bir nefes çekiyorum. "İstiyorum."

İki basit kelime ama nihai anlamları omuzlarıma ağır bir yük bindiriyor. Öylece, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla evlendim.

Yargıç başını sallar. "O halde bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Öpebilirsiniz-"

"Hayır."

Ciğerlerimden sessiz, acı bir kahkaha dökülüyor. Ne *hıyar* ama. Yani, onu öpmek istediğimden de değil, ama onun sert reddi şu anda kaldırılabileceğimden daha fazla. Günlerimin geri kalanını gerçekten bu pislikle mi geçirmek zorundayım? Göze hoş görünmesi umurumda değil. Pyotr bu kadar yıpratıcı olmaya devam edecekse, az da olsa mutlu bir evlilik umudunu pencereden öpüp atabilirim.

Yargıç resmi bir belgeye isimlerimizi yazdırdı. Pyotr hızlıca imzalarken ben ağırdan alıyorum. Keşke daha uzun bir ismim olsaydı, belki kaçınılmaz olanı uzatabilirdim.

, annem ve Mikhail sanki tüm bu olanlar sıradan bir ticari işlemmiş gibi el sıkışıyorlar. Belki de öyledir. Oksana, Nikita ve Yasemin için de böyleydi. Kendim için de farklı bir şey beklememeliydim.

Ayrılmadan önce annem bana sıkıca sarıldı. Tam olarak şefkatli değil, daha çok ezici bir mengene gibi. Dudaklarını kulağıma bastırıyor ve tıslıyor, "İyi bir eş ol. Onun dediğini yap. Bunu mahvetme."

Sonunda beni bıraktığında ona ters ters baktım. Babam çoğu nimetin kılık değiştirerek geldiğini söylerdi ama bugün o kadar emin değilim. Tek bildiğim, bir canavarın pençelerini başka bir canavarla takas ediyor olabilirim.

"Sen."

Etrafıma bakıyorum ve Pyotr'u yine bana bakarken buluyorum. Gözlerini içime dikmiş, öyle odaklanmış ve niyetli ki kendimi savunmasız hissetmekten kendimi alamıyorum. Yüzü geçit vermiyor. Benden ne istediğini bilmiyorum.

Pyotr çenesini kapıya doğru savurur. "Gidelim," diye basitçe emretti ve ilk önce dışarı çıktı.

Ellerimi sıkıca yumruk yapıp dişlerimi gıcırdatıyorum.

Dediğini yap. Bu işi berbat etme.

Hiçbir söz vermiyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

F*uck.*

O kadar güzel ki gözlerimi oymak istiyorum. Bakışlarımla onu çoktan korkuttuğuma eminim. Yemin ederim kazara oldu. O sevimli düğme burundan, o muhteşem yeşil geyik gözlerinden ve o dudaklardan başka bir yere bakamadım... Çok yumuşak, pelüş ve *çatık*.

Bunu asla kabul etmezdim ama en büyük kardeşim istediği zaman inanılmaz derecede ikna edici olabiliyor. Mikhail durumu ve riskleri açıkladı. Salkov Bratva hafife alınacak biri değil. Antonov'lara rakip olacak kadar sadık adamlardan oluşan büyük bir orduları var. Becerikli, zengin ve iyi bağlantıları var. Son birkaç yıldır, Moskova'daki Antonov topraklarına tecavüz ediyorlar, orada burada küçük sınır çatışmaları yaşıyorlar.

Savaş kaçınılmaz ve kanlı olurdu.

Mikhail'in mantığını anlıyorum. Evlilik yoluyla bir ittifak, barışı korumanın en basit yoludur. Tek sorun Mikhail ve Dimitri'nin zaten evli olması. Kendi çocukları, sevgili yeğenlerim, hepsi de evlendirilmek için çok küçükler. Ve açıkçası kardeşlerimin onları piyon olarak kullanmayı düşüneceklerini hiç sanmıyorum. Onları çok fazla seviyorlar. Sanırım Mikhail Luka'ya sorabilirdi, ama en küçük kardeşimizi tanıdığım için böyle bir şeyi asla kabul etmezdi.

Geriye kalan tek seçenek bendim.

Antonov Bratva'nın işleriyle ilgilenmiyorum. Mikhail ve Dimitri... Onlar bu hayata alıştılar. Genç çocuklarken bize vaat edilen bu krallık beni etkilemiyor. Yıllar önce Rusya'dan kovulmamış olsaydık, büyük ihtimalle onların yanında liderlik etmek için büyüdüm, ama işler böyle gelişmedi. New York'ta bir hayatım var.

York, yönetmem gereken bir şirket. Bu yüzden kardeşlerime sadık olsam da onların işlerine karışmamak için elimden geleni yapıyorum.

Milyonlarca dolarlık bir siber güvenlik şirketini yönetirken organize suçlarla bağlantılı olmak... İdeal değil. Bu yüzden hem mecazi hem de gerçek anlamda mesafemi koruyorum.

Ama Mikhail bana Salkov'lardan, oluşturdukları tehditten ve yavaş yavaş kapımızın önünde topladıkları ordudan bahsettiğinde... Yardım etmem gerektiğini biliyordum. Kalbimin iyiliğinden değil, aileme olan görevimden dolayı. Salkov Bratva ile çatışmak kardeşlerim için felaket anlamına gelirdi. Eğer bir evlilik cüzdanı imzalayarak barış ve refahı sağlayabilirsem, öyle olsun. Bu sadece bir kağıt parçası.

En azından kendime böyle söyledim. Bu denklemde yaşayan, nefes alan bir kadın olduğunu unutmuşum -şu anda arabamın arka koltuğunda yanımda titreyen ve göz ucuyla bana bakan bir kadın. Şoförümüz trafiğe girdi, şehir merkezine doğru gidiyordu.

"Ne?"

Homurtu olarak çıkıyor. *Hay sikeyim*. Bu tür şeylerde iyi değilim. Dostça sohbetler, kolay şakalar, sıcak gülümsemeler - bunlar ikiz kardeşimin işi. Dimitri'nin arkadaş edinme ve insanları rahatlatma konusunda her zaman bir becerisi olmuştur. Onda tüm çekicilik var, bende ise bir sivrisineği etkileyecek kadar karizma var.

Niyetim onu rahatsız etmek değildi, ancak koşullar göz önüne alındığında bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum. Ona karşı kötü bir yok ama onu tanımaya da pek hevesli değilim. Kanun önünde birbirimize bağlı yabancılardan başka bir şey değiliz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, sesi o kadar yumuşak ve tatlı ki kükreyen araba motoru neredeyse onu bastırıyor. Sesi daha net duyabilmek için sol kulağımı ona doğru çevirmek zorunda kalıyorum, ama bu da yüzümün başka tarafa dönükmüş gibi görünmesine neden oluyor.

"New York," diye cevap veriyorum. Yine, pislik olmaya çalıştığım için değil. Ben böyle konuşurum. Kısa ve öz. İş dünyasında zaman paradır ve onu anlamsız hoşluklar ve süslü bir dille harcamayı tercih etmem.

Alina koltuğunda kayıyor. Lavanta tarlası gibi kokuyor. Bu... hoş. Kesinlikle nahoş değil. "New York mu?" diye sessizce yankılanıyor.

"Ben, ..." "Ne oldu?"

Gözleri kucağına kayıyor ve oraya yapışıp kalıyor. Bana bakamıyor. Onu suçlamıyorum. Benden nefret ediyorsa hiç şaşırmam.

"Pasaportum yanımda değil," diye cevap veriyor titrek bir nefesle. "Eşyalarımı toplamaya fırsatım olmadı. Annem hazırlanmam için bana çok fazla zaman vermedi."

Bu zavallı kadına acıyorum. En azından Mikhail bana ayrıntıları tartışma nezaketini gösterdi. Görünüşe göre Violetta Salkov kızına bu kadar yakın davranmamış. Alina'nın cam gibi gözlerini, dağılmış makyajını ve lekeli yanaklarını görmezden gelmek benim için çok zor. Hâlâ yarı uykulu görünüyor. Eminim burada benimle olmak yerine başka bir yerde olmayı tercih ederdi.

"Annen gerekli seyahat belgelerini bana çoktan verdi," diye bilgilendiriyorum onu. "Geri kalan her şey varışımızda sizin için satın alınacak."

Bunu takip eden sessizlik gergindir. Yoğun. Nefes almak zor.

Tırnaklarını karıştırıyor, beyaz kaşmir kazağının kolundaki gevşek bir ipliği çekiştiriyor. "Ne zaman gidiyoruz?"

Neredeyse onu yine duymuyorum. Solumda oturuyor, yani iyi kulağımda, ama sözleri hâlâ en iyi ihtimalle uzaktan boğuk geliyor.

"Sabah ilk iş. Kiralanmış bir uçuş."

Alina sanki transa geçmiş gibi yavaşça başını sallıyor. "Sen, şey... Bu gece kalacağımız anlamına mı geliyor?"

"Bir otelde," diye cevap verdim.

Saçının bir tutamıyla oynuyor, sınırları açıkça görülüyor. Konuşma konusunda bodur olabilirim ama aptal değilim. Onun tedirginliğini hissedebiliyorum. Baş başa kaldığımızda neler olacağından mı endişeleniyor?

Rekor sürede otele vardık. Asansörle yönetici süitine çıkarken Alina kıpırdanıyor. Dün akşam geldim, küçük el çantam yatağın ucunda duruyordu.

Tek kişilik yatak.

Ben odaya girip takım elbisemin ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına atarken o mesafesini koruyor ve kapının yanında kalıyor. Alina hâlâ kapı aralığından ayrılmadı. O benim karım. Sanırım onu rahat hissettirmek için biraz çaba göstermeliyim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Otur," dedim ona.

Alina bana bakıyor, zümrüt yeşili gözleri artık korkmuş ve kaybolmuş değil. Her şeyden çok kızgın görünüyor. "Bu kadar kaba olmana gerek yok," diye tersliyor, ateşinin bir kısmı çatırdıyor.

Görünüşe göre bu çekingen kızda ilk düşündüğümünden daha fazlası var. Nefes veriyorum. "*Otur.*"

Alina hoşnutsuz bir *mırıltıyla* pencerenin yanındaki berjer koltuğa oturuyor. Bunun onun açısından stratejik bir seçim olup olmadığını merak ediyorum. Loveseat koltuğa da oturabilirdi ama o zaman benim de ona katılmam için yer kalırdı.

"Olacak olan bu," diyorum, çünkü açıkçası söylenmesi gerekiyor. "İkimiz de bu evliliği istemiyoruz ama olan oldu. New York'a vardığımızda, vatandaşlığınızı kalıcı hale getirmek için bir göçmenlik memuruyla görüşme ayarlayacağız."

Alina mutlak bir sessizlik içinde dinliyor. Alnının ortasına bir delik açarak bakarken ya özenle zihinsel notlar alıyor ya da beni tamamen görmezden geliyor.

"Daha önce yemin etmemiştik ama şimdi edeceğim. Sana asla dokunmayacağıma ya da iradene karşı bir şey yapmayacağıma yemin ederim. Sadece ismen benim karım olacaksın. Benimle yaşamak zorunda olsan da, benimkine engel olmadığı sürece kendi hayatını yaşamakta özgürsün. Maddi ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlayacağım. Hiçbir şey istemeyeceksin."

Huffs. "Ne kadar romantik."

Çenemi tuttum. Eğer bugün bir gösterge ise, önümüzdeki birkaç hafta çok zor geçecek. Şimdiden çok yorulдум. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Sadece bir tane," diye mırıldanıyor. "Sor."

"Bundan ne çıkar sağlıyorsun?" Alina arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. Tahtına oturmuş bir kraliçe gibi bana şüpheyile bakıyor. "Seni neyle tehdit ettiler?"

"Tehdit etmek mi?"

"Kardeşlerin. Sana karşı ne tutuyorlar?" "Böyle bir şey yapacaklarını sana düşündüren nedir?"

"Yoksa neden tanımadığın biriyle evlenmeyi kabul edesin ki?" Alina kaşlarını kaldırarak soruyor. "Annem atımı öldürmekle tehdit etti. Sonra da beni." Bunu hüznünlü bir gülümsemeyle söylüyor, sanki bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyormuş ama kabul etmekten başka çaresi yokmuş gibi.

Kaşlarımı çattım. Bunun farkında değildim, yine de şaşırdığımı söyleyemem. Bu evliliği aileme olan görevim nedeniyle kabul ettim ama Alina'nın eli arkadan bağlıydı. Bir yanıt düşünemiyorum. Yanıt yok. Onu teselli etmek için yapacağım herhangi bir girişim sadece samimi yetsizlik olarak algılanacaktır, zaten onu nasıl teselli edeceğimi bildiğimden değil.

Bir süre sonra Alina iç geçirir. Ayağa kalkar ve ebeveyn banyosuna açılan kapıya bakar. "Duş alsam sorun olur mu? Anne

Beni yataktan sürükleyerek kaldırdı ve doğruca yargıca götürdü, bu yüzden kendime gelme fırsatım olmadı."

Yataktan mı sürüklendi? Benden daha zor bir gün geçiriyor.

Elimle banyoyu işaret ederek sessizce ona izin veriyorum. Alina yanımdan geçip gidiyor, köşede kaybolmadan ve kapıyı sıkıca kilitlemeden önce bana geniş bir alan bırakıyor. Duşun boğuk sesini duyduğumda nihayet derin bir nefes alabiliyorum.

Suçluluk duygusu beni etkilemeye başladı. Bu durum teknik olarak benim hatam değil ama Alina için üzüldüğüm. O daha genç. Çok genç. Muhtemelen önünde koca bir hayat olduğunu düşünüyordu. Şimdi benimle sıkışıp kaldı ve bu konuda söz hakkı bile yoktu. Sanırım en azından biraz daha nazik olmaya çalışabilirim.

Ama önce kardeşimi arayacağım.

"Balayı nasıl gidiyor?" Dimitri içten bir soruyor. Alay ediyorum.

"Kapa çeneni, bu hiç komik değil."

Hattın diğer ucundaki kardeşim iç geçiriyor. "Hayır, haklısın. Bu şekilde olduğu için üzgünüm Pyotr."

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Dima. Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Evleneli sadece bir saat oldu, küçük kardeşim. Onu tanımayı -ne bileyim- hiç düşündün mü?"

"Gözlerimin içine bile zar zor bakabiliyor."

"Çünkü çok . Gülümseseyen ölür müsün?"

"Olabilir."

"Az önce şaka mı yaptın? Aman Tanrım, bu bir Noel mucizesi."

"Haziran ayındayız," diye açıkça belirttim.

O iç çeker. "The Güvenlik . her ikisi de bizim

AİLELER o sürme üzerinde Bu anlaşma," diyor

Dimitri ciddi bir şekilde.

"Mikhail gibi konuşmaya başladın."

Dimitri beni görmezden geliyor. "İkinizin de uyum sağlaması gerekiyor, hepsi bu." "Senin için söylemesi kolay. Aşk için evlendiniz."

"Natalya'nın beni tam anlamıyla bir araba bombasıyla havaya uçurmaya çalıştığını unutmayalım."

Parmaklarımı bıkkınlıkla saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum," diye homurdanıyorum.

"Sadece küçükten başla, Pyotr. Ve sabırlı ol. Belki onu yemeğe falan çıkarırsın. İlgi alanlarınız hakkında konuşun."

"Borsanın iniş ve çıkışları hakkında beni dinlemek isteyeceğinden şüpheliyim."

Dimitri güler. "Ah, unutmuşum. Sen sıkıcı ikizsin."

"Siktir git."

"Bu iş sende Pyotr. Ayrıca kimse sana onunla sonsuza kadar evli kalman gerektiğini söylemedi. Sadece Mikhail ve ben Salkov'ları nasıl tehdit olmaktan çıkaracağımızı bulana kadar. Bunun geçici bir çözüm olması gerekiyordu. Sızdıran bir borunun üzerine bant yapıştırmak gibi."

"Siz ikiniz bu işi çabuk çözseniz iyi olur. Boşanma avukatımı hazırda bekleteceğimden emin olabilirsiniz."

"Oh."

Alina'nın yumuşak soluk sesiyle irkilerek başımı kaldırdım. Yaklaştığını fark etmemiştim. Duştan yeni çıkmış, otelin ücretsiz bornozlarından birine sarınmış, saçları nemli ve omuzlarına dökülüyordu. Hiç şüphe yok ki beni duydu.

"Gitmem gerek," diyorum Dimitri'ye.

"Good lu-" Kardeşimin sözünü bitirmesine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum.

Alina alt dudağını dişleriyle sıkıyor. Bu mesafeden bile otelin çiçeksi şampuanının ve vücut yıkayıcısının kokusu saçlarından ve teninden yayılıyor. Banyo kapısında duruyor, tıpkı ilk geldiğinde olduğu gibi tereddütlü.

"Biraz kestirmek istiyorum. Sabah erken kalktım." Beni aşağı yukarı süzüyor. Burada güven yok. Anlaşılabilir. Belki de en iyisi şimdilik ortalıkta görünmemem.

"Sen yatağı al," dedim. "Ben aşağıda birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"Boşanma avukatınla mı?" diye sordu işaret ederek. Bunu hak etmiştim.

Alina ben kapının yarısına gelene kadar yatağa girmiyor. Yumuşak battaniyeleri etrafına çekiyor ve dünyanın geri kalanından uzakta kendi küçük kalesini yaratıyor. Ona yiyecek bir şey isteyip istemediğini sormayı düşünüyorum. Eminim otel personeline yukarıya yiyecek göndermeleri için sorun çıkarabilirim. Başını yastığa koyduğu anda, yumuşak horultularının sesi kulaklarıma zar zor ulaşıyor. Bir ışık gibi söndü. Onu kendi haline bırakmaya karar veriyorum ve lobiye iniyorum.

Sonraki yarım saati verimli bir şekilde geçirdim. Farklı bir ülkede olmam, yapacak işim olmadığı anlamına gelmiyor. Gelen kutum bir sürü

Kişisel asistanım ve sekreterim Merrybell'den gelen e-postalar, en önemlileri benim için işaretlendi.

Ağır bir iç çekişle şakaklarımı ovuyorum. Yapacak çok şey, çok az zaman. Şirketimin siber güvenlik alanındaki en büyük rakibi olan PrismLock'u devralmayı planlamakla zaten yeterince uğraşıyordum, şimdi bir de bu mu çıktı?

Küçükten başla, Pyotr. Ve sabırlı ol.

Kardeşimin sesi kafatasımın içinde yankılanıyor. Sabır... Evet, bunu yapabilirim.

Otel odasına geri dönüyorum, Alina'nın hâlâ uyuyor olma ihtimaline karşı sessizce içeri giriyorum. Herhangi bir horlama duymuyorum, ancak yatak örtülerinin altında büyük bir tümsek var.

Belki biraz *fazla* büyük.

Şüphelenerek yanına gidip yorganı indiriyorum ve Alina'nın odanın dört bir yanından bir sürü havlu ve yedek yastık yığarak kendisine benzettiğini görüyorum.

Sikeyim.

Görünüşe göre yeni karım kaçıyor.

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

ALINA

H Lanet olsun, başardım!

Pyotr'un ön lobiden gizlice çıktığımı fark edeceğinden endişeliydim ama neyse ki tamamen dolu bir bagaj arabasının arkasına saklanıp doğruca kapıdan çıkabildim. Pyotr telefonunda her ne yapıyorsa onunla o kadar ki bir kez bile kafasını kaldırıp bakmadı.

Artık özgürüm.

Sadece iki sorunum var: Param yok ve gidecek bir yerim yok.

Eve dönmek bir seçenek değil. Annem kesinlikle kellemi alır. Hızlı bir ölüm olacağına bahse girerim, ama özellikle zalim hissediyorsa, Annem atımın katledilmesini izlememe izin verir, sonra beni Pyotr'a geri verir ve başladığım yere geri dönerim.

Şu anda Moskova'dan çıkmaya odaklanmalıyım. Ne kadar uzağa gidersem, annemin etkisinden o kadar uzaklaşıyorum. Salkov'ların şehrin her yerinde gözleri ve kulakları var ve artık teknik olarak de bir Antonov olduğuma göre, eminim ki beni kapmaya ve her zaman çatık kaşlı, boşanmaya hevesli kocama geri götürmeye hazır bir sürü insan var.

Koca.

Tanrım, evli olduğuma inanamıyorum. Hiçbir şekilde resmi bir şeymiş gibi hissetmiyorum ama bu kelime beynimin en derin yarıklarına kadar işlemiş durumda. Düğün yok, yüzük yok, *evet* dedikten sonra bir öpücük bile yok. Peri masalı gibi bir son beklemiyordum ama *hadi* ama.

Sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan şehir merkezine doğru ilerliyorum. Yazın ortasında olduğumuza şükrediyorum çünkü ceketimi unutmuşum. Rus kışları affetmez ve acımasızdır, bu yüzden en azından mevsimler benim tarafımda.

Yerel bir kahvehanenin önünden geçerken midemden gelen homurtuları duymazdan geliyorum. Birden henüz yemek yemeye fırsat bulamadığımı fark ediyorum. Annem beni yargıca götürmeye o kadar kararlıydı ki kahvaltı için bana hiç zaman ayırmadı. Açlığa rağmen yürümeye devam ediyorum. Kendime bunun bir şey olmadığını söylüyorum. Biraz açlıkla başa çıkabilirim.

Başa *çıkamadığım* şey, sevgisiz bir evliliğe hapsolma düşüncesi.

İyice yorulmadan ve kaybolmadan önce on blok daha gidebildim. Otel çok gerimde kaldı ve Pyotr'la aramda epey mesafe kaldı. Şimdiye kadar kaçtığımı fark ettiğinden eminim. Umarım bu avantaj beni onun elinden sonsuza dek kurtarır.

Şansıma büyük bir süpermarkete rastladım. Mükemmel. Yiyecek bir şeyler bulmanın tam zamanı.

Herhangi bir müşteriymişim gibi içeri giriyorum. Çalışanlar kesinlikle hiçbir şeyden şüphelenmiyor ve ben onlara bir sebep vermediğim sürece de şüphelenmeyecekler. Süpermarketin sıcak öğle yemeği bölümüne doğru ilerliyorum ve çoğunlukla avucumun içinde saklayabildiğim küçük bir sandviç alıyorum. Koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, paketi yırtarken gözlerden uzak durmaya dikkat ediyorum. Çaldığım için kötü hissediyor muyum? Elbette hissediyorum.

Ama bir kızın yapması gerekeni yapması gerekir.

Yemeğin tadını çıkarmak için hiç zaman yok. Her şeyi dört ya da beş ısırıkta mideye indiriyorum, birinin beni çalıntı yiyeceklerimle yakalamasından korkuyorum. Bitirdikten sonra paketlediğim şeyi boş bir alışveriş arabasına atıp yürümeye devam ediyorum. Mağazadan bir kadın ve çocuğunun hemen arkasından çıkıyorum, onlarla ve dolu arabalarıyla birlikte çıkıyormuşum gibi görünecek kadar yakın duruyorum ama onları endişelendirecek kadar da yakın değilim. Dışarı çıktıktan sonra şehirdeki yürüyüşüme devam ediyorum.

Ne kadar ilerleyebileceğimden emin değilim ama her zamanki gibi kararlıyım. Annem beni nispeten yalnız bıraktı ama bu şehirde müttefiksiz olduğum anlamına gelmiyor. Kız kardeşim Yasemin'le birkaç aydır konuşmadım ama eminim ki ihtiyaç duyduğum anda bana yardım etmeye istekli olacaktır. Yasemin de istemediği bir evliliğe zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilir.

Evini bulmam istediğimden daha uzun sürdü. Elimde sadece hafızam var. Moskova'nın zengin kesiminde etkileyici bir apartman kompleksinde yaşıyor. Hiç tereddüt etmeden binanın ön kapısına kadar yürüyüp zile basıyorum. Elektrik çarpması

Ağırlığımı sabırsızca bir ayaktan diğerine kaydırırken, omzumun üzerinden ihtiyatlı bir bakış fırlatıyorum. Pyotr ya da annemden hâlâ bir iz yok. Her şeye rağmen ikisinden de kaçabilirim.

"Alo?" ablamın sesi hoparlörlerden geliyor. "Yasemin!

Yasemin, benim!"

"Alina? Aman Tanrım, yukarı gel!"

Ön kapının kilidi açılır açılmaz menteşelerini kırıp içeri koşuyorum. Asansörle en üst kata çıkıyorum ve koridorda koşarak onun kapısına varıyorum. Onu şahsen ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu ama koridordaki kırmızı-kahverengi halıyı, bej duvarları ve art deco esintili aplikleri hâlâ hatırlıyorum. Yasemin ayak seslerimin yaklaştığını duymuş olmalı ki ben daha kapıyı çalmaya bulamadan dairesinin kapısı açılıyor.

"Alina!" diye soluk soluğa bağırıyor ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor. "Aman Tanrım, seni görmek çok güzel!"

Ben de ona sarılıyorum, damarlarımdan rahatlama akıyor. Ardından gözyaşları geliyor. Bütün gün tuttum onları ama artık durdurmak mümkün değil. "Yasemin, çok kötü bir şey oldu. Gerçekten yardımına ihtiyacım var."

"Biliyorum," diyor acınası bir gülümsemeyle ve beni daireye götürüyor. Sanki şekerli kurabiye yapıyormuş gibi kokuyor. "Çok üzgünüm, sevgili kardeşim."

Ses tonundaki bir şey ensemdeki tüyleri diken ediyor. "Sen... Sen biliyor musun? Ama nasıl?"

Kız kardeşim elimi tutuyor, tutuşu rahatsız edici derecede sıkı. Beni çiçeklerle süslü, paslanmaz çelik aletlerle ve beyaz granit tezgahlı bir mutfak adasıyla tamamlanmış mutfağa götürüyor. Adadaki bar taburelerinden birinde tanıdığım bir adam oturuyor. Dağ gibi omuzları ve bir reklam panosuna rakip olacak kadar geniş sırtıyla onu gözden kaçırmak imkânsız. Bu canavarı nerede görsem tanırım.

Pyotr dönüp bana bakma zahmetine bile katlanmıyor, onun yerine Yasemin'in kendisi için demlediğine şüphe olmayan bir fincan çay içiyor. "Yürüyüşün hoşuna gitti mi karıcığım?" diye soruyor hışımla.

Karım. Bunu bir hakaret gibi söylüyor.

Bacaklarımdan bükülmesine iki saniye kaldı. "Beni nasıl buldun?" "Trafik kameraları."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Biz Antonov'ların cebinde yetenekli bir hacker var. Şehirdeki trafik kameralarını hackleyebiliyor. Görüntüleri düşmanlarımızı takip etmek için kullanırız... Ya da kaçak gelinleri."

Yutkunuyorum. Antonov Bratva'nın en saygı duyulan ve en korkulanlardan biri olmasına şaşmamalı. Pyotr'un söyledikleri doğruysa, bu ailesinin hızla genişleme yeteneğini açıklıyor. Her zaman tam olarak nerede olduklarını biliyorsanız, planlarınızı engelleyebilecek rakip gangsterlerle veya polisle karşılaşma konusunda endişelenmenize gerek yok. Şu anda *çok* kötü durumda olmasaydım etkilenirdim.

"Şehirde sadece bir aile üyeniz var," diye devam ediyor Pyotr. "Violetta'dan kız kardeşinin adresini istemekten ibaretti."

Nefesimi tutuyorum. Nedense, Pyotr tarafından yakalanmaktan çok, annemin ne yaptığımı bildiği düşüncesi beni dehşete düşürüyor. İri yarı bir adam olabilir ama bana fiziksel olarak zarar vereceğini hiç sanmıyorum. Öte yandan annem yüzüme tokat atmaktan ve daha kötüsünü yapmaktan çekinmez. Büyürken bunu zor yoldan öğrendim, parmaklarına mücevherli muşta gibi taktığı o kalın altın yüzüklerden korkarak.

Pyotr oturduğu yerden kalkıyor, ifadesi okunmuyor. Yüz kasları olmadığını düşünmeye başlıyorum. Sanki boş bir duvara bakıyor gibi. "Size iki seçenek sunacağım," diyor. Artık tek seferde bir kelimededen konuştuğunu duyduğum için, akıcı olsa da Rusçasının Amerikan aksanıyla renklendiğini fark ediyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, öfkeliydim. "Eee?"

"Ya buradan benimle birlikte kendi iradenle çıkarsın ya da seni omzuma atıp dışarı taşıyım."

Alay ediyorum. "Beni omzuna mı atacaksın? Nesin sen, mağara adamı mı?" "Hayır. Ben küstah bir eşle uğraşan sabırsız bir adamım." "*Küstah* mı?" Feveran ediyorum. "Başını eğmediğim için beni affetmelisin. sana aşık oldum."

Pyotr iç geçiriyor. "Çay için teşekkür ederim," diyor kız kardeşime ve söz verdiği şeyi yapmak üzere harekete geçiyor.

Pyotr bir çitaya rakip olabilecek bir hızla üç uzun adım atıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bu kadar kütleli biri için şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyor. Eğilip kalın kollarını kalçalarıma dolamadan ve beni sağ omzunun üzerinden atmadan önce gözümü kırpmaya bile fırsat bulamıyorum.

Tekmeliyorum ve çılglık atıyorum, çaresizce çırpınıyorum. "Bırak beni, seni canavar!" "Kaba olma."

"Yasemin!" Destek için ablama bakıyorum. "Yasemin, lütfen. Bana yardım etmelisin!"

Başını iki yana sallar. "Üzgünüm, Alina. Bu annemin vasiyeti."

"Siktir et onu!" Kükrüyorum, damarlarımda kıpkırmızı bir öfke dolaşiyor. İhanet beni kör ediyor, nefesimi kesiyor.

Pyotr beni dışarı taşıırken kız kardeşim için çığlık atıyorum. Binadan çıkarken çığlık atıyorum. Beni bekleyen bir arabanın arka koltuğuna bıraktığında çığlık atıyorum. Sonunda sesim kesiliyor. Gücüm tükeniyor. Öfkem hızla dizginlenemez bir üzüntüye dönüşüyor. Bunların hiçbiri adil değil ve durdurmak için çaresizim.

Yanımdaki Pyotr tek kelime etmiyor. Bunun yerine dikiz aynasının yansımasını kullanarak şoföre başını sallıyor.

Otele geri dönmüyoruz. Bunun yerine doğruca şehrin eteklerindeki özel bir iniş pistine gidiyoruz. Biz piste çıktığımızda özel bir jet pistte bekliyor, motorları çoktan kükremiş ve kalkışa hazır.

"Yarına kadar gitmeyeceğimizi söylediğini sanıyordum," diyorum titrek hıçkırıklar arasında.

Pyotr cevap vermiyor, ancak bunu kendi başıma anlamam zor değil. Benim küçük kaçış girişimim muhtemelen onu tekrar denememden korktuğu için zaman çizelgemizi öne almaya ikna etti. Beni uçağa bindirdiğinde.

Yapabileceğim bir şey yok.

O bunu biliyor. Bildiğini biliyorum.

İşte bu yüzden varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyorum.

"Uçağa binecek misin?" diye soruyor. "Yoksa seni yine omzumun üzerinden atmak zorunda mı kalacağım?"

Ona hançer gibi bakıyorum. "Yeminini çoktan bozdun."

"Bozdum mu?"

"Bana bir daha dokunursan o lanet suratını tırmalarım."

Sinirlenmesini, bekliyorum. İnatçılığım karşısında annem hep böyle yapardı

Sırtıttığı zamanki şaşkınlığımı hayal edin.

Kendini beğenmiş piç.

Hafifçe eğiliyor, gözleri dudaklarıma yerleşmeden önce yüzümde geziniyor. Arabanın tüm havası çekildi. İlk defa bana bariz bir kayıtsızlık dışında bir şeyle bakıyor. Yemin ederim, kara gözlerinin ardında neredeyse meraklı bir parıltı saklı. Yakından, nefes alıyorum

Toprak kokulu parfümünün zengin, derin kokusu. Polina ve benim at sürdüğümüz sıcak çimenli tarlalar gibi kokuyor.

"New York'a vardığımızda senin küstah davranışlarından daha fazlasını beklemeli miyim?" diye soruyor, sesi o kadar alçak ki titreşimler kemiklerimi çınlatıyor.

Geri adım atmayı reddediyorum. Annem ruhumu kırmak için elinden geleni yaptı ama Pyotr'a bu zevki tattırmayacağım. Eğer itaatkâr, terbiyeli bir eş bekliyorsa, o zaman başka bir şeyi hak ediyor.

"Yemin etme sırası bende," diyorum dişlerimi sıkarak. "Kaçmaya devam edeceğime yemin ediyorum. Beni kaç kez durdurmaya çalışırsan çalış, sonunda senden kurtulana kadar asla vazgeçmeyeceğim."

"Bunu bir oyun gibi anlatıyorsun."

Pyotr'la alay ediyorum. Annemin yarısı kadar bile korkutucu görünüp görünmediğimi merak ediyorum. Ne de olsa babam tüm bakışlarımı ondan aldığını söylerdi. "Bana patronluk taslama."

"Yoksa ne olur? Yüzümü mü ?"

Bu adamdan nasıl da nefret ediyorum.

Pyotr huffs. "Uçağa bin, Alina. Uçuş boyunca ağzından tek kelime çıkmasını istemiyorum."

Burun deliklerim alevlendi. Bu küçük yorum için, onun lanet kulağıyla konuşacağım. Kapalı.

ÖN İZLEMENİN SONU

Hikayenin [tamamı için buraya tıklayın](#)

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

K.C. Crowne Amazon'un en çok satan 10 kitabından biridir.
Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov Milyarderler Serisi

En Yüksek Edilen Teklifi Sahiplenilen Veren Bratva Tarafından Bratva Tarafından Nakavt | Bratva Baba || Acımasız Rakip

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

Dağ Adamı Bebek | Dağ Küçük | Dağ Tarafından Nakavt | Bebek İçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin | Dağ Adamı İçin Üçüzler | Dağ Tarafından Alınan | Dağ İçin Gizli Bebek Adamı | Adamı Adamı Adamı | Dağ Adamının Kazara Sürpriz | Dağ Adamının Hediyelerini Teslim Etmek | Dağ Babasının Kaderi | Şanslı Cazibesi | Rakibi || Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi | Hediyesi | Dağ Adamının Sevgilisi'yu | Big Daddy | Üç Dağ Adamıyla Havai Fişekler Etmek | Bay Doğru Taklit

Denver Doktorları Serisi

Doktorun Sırrı | Doktorun Sürpriz Doğumu | İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri | Milyonerin Sürpriz Üçüzleri | Doktorun Bebek Planı | Yeni Zelandalı Doktor Tarafından Nakavt | Doktorun Görevleri | Milyar Dolar Hatası | İrlandalı Doktor Hediyesi | İrlandalı Doktorun Emirleri | İrlandalı Doktorun Sevgilisi | En İyi Arkadaşımın Babası Gizli | İçin Komşunun Gizli | Mafya Doktoru İçin Gizli Bebekler | Bebekler Bebeği

Babamın En İyi Arkadaşı

Gümüş Tilki Babalar

Doktor Baba | Tabu Baba | Babanın En İyi Arkadaşı | Babanın Kanunu | Eski Erkek Babası | Kızı | Arkadaşımın Eski En İyi Arkadaşımın Kızı | Babanın Baba Babanın En İyi Arkadaşıyla | Noel Babasının | Gizli || Vegas | Şaplantısı | Kraliyet İrlanda Kralı Baba |

Lumberjacks of Grizzly Falls Serisi

Lumberjacked | Oduncunun Bebeği

Gökkuşağı Kanyonları Kovboy Serisi

Tabu Kovboy | Kovboyun Babaları | Bebeği Kovboy || Güney Cazibesi | Kovboyun Gelini

Büyük Kötü Babalar Serisi

Büyük Kötü Doktor | Büyük Prens | Büyük Tabu Baba | Baba Kötü | Büyük | Büyük | Büyük | Büyük | Büyük | Büyük | Kötü | Dağ Kardeşleri | Kötü | Kötü | Kötü Patron | Kötü Dağ Adamı | Mühür | Şeker Baba |

Sakallı Kardeşler Dağ Adamı Serisi

Dağ Babası | Güzel ve Sakallı | Gelin ve Sakallı | Yapılı ve Sakallı |

Manhattan İtfaiyecileri Serisi

Büyük Kötü Bebeği | İtfaiyecinin Kötü İtfaiyeci | Büyük Büyük Kötü İtfaiyeci Baba |

Spenser Kız Kardeşler Ters Harem Serisi

Men on a Mission | Dört İtfaiyeci ile Noel | Kirli Kovboylar

KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.